

Zamawiający:

MUZEUM ŁAZIENKI KRÓLEWSKIE W WARSZAWIE
ul. Agrykoli 1
00-460 Warszawa

Obiekt:

**BUDYNEK STAJNI I WOZOWNI
tzw. STAJNIE KUBICKIEGO****ŁAZIENKI KRÓLEWSKIE W WARSZAWIE**

ul. Agrykoli 1, 00-460 Warszawa

Dz. ew. nr 4, obręb nr: 5-06-16,

Dz. Śródmieście M. St. Warszawy

Kategoria obiektu IX – budynek kultury- muzeum

Temat opracowania:

**PROJEKT BUDOWLANO-WYKONAWCZY
PRZEBUDOWY, REMONTU
KONSERWATORSKIEGO I ADAPTACJI****TOM 1 - BRANŻA:****ARCHITEKTONICZNO-KONSERWATORSKA**

Nr oprac.: 1	Data: Warszawa, marzec 2017	Nr umowy:
Architektura Główny Projektant:	mgr inż. arch. Dorota Śliwińska upr. nr MA/051/05	
Asystent Projektanta:	mgr inż. Jadwiga Rembiewska	
Sprawdzający:	mgr inż. arch. Anna Słomska upr. nr MA/081/04	

Zawartość opracowania

- A. UPRAWNIENIA PROJEKTANTÓW**
- B. OŚWIADCZENIE PROJEKTANTÓW**
- C. INFORMACJE OGÓLNE**
 - 1. DANE OGÓLNE**
 - 1.1. Zamawiający.
 - 1.2. Podstawy prawne.
 - 2. PRZEDMIOT, ZAKRES i CEL OPRACOWANIA**
 - 3. PODSTAWY MERYTORYCZNE**
 - 3.1. Opracowania badawcze, ekspertyzy, programy prac, inne.
 - 3.2. Ikonografia
 - 3.3. Opracowania i dokumentacje techniczne archiwalne
 - 3.4. Bibliografia
- D. PROJEKT ZAGOSPODAROWANIA TERENU.**
- E. PROJEKT BUDOWLANO-WYKONAWCZY REMONTU – BRANŻA ARCHITEKTURA**
 - E.1. OCHRONA KONSERWATORSKA**
 - E.2. LOKALIZACJA**
 - E.3. OPIS OBIEKTU**
 - E.3.1. ISTNIEJĄCE ROZWIĄZANIA FUNKCJONALNE i PRZESTRZENNE.**
 - E.3.2. ELEMENTY BUDYNKU WRAZ Z OPISEM STANU TECHNICZNEGO.**
 - 3.2.1. FUNDAMENTY
 - 3.2.2. ŚCIANY
 - 3.2.3. STROPY w ryzalicie
 - 3.2.4. WIĘŻBA DACHOWA/ STROPY AND CZĘŚCIAMI PARTEROWYMI.
 - 3.2.5. POKRYCIE DACHOWE, RURY I RYNNY DACHOWE, OBRÓBKI BLACHARSKIE.
 - 3.2.6. SCHODY.
 - 3.2.7. ELEWACJE I DZIEDZINIEC.
 - 3.2.8. DACH.
 - 3.2.9. STOLARKA OKIENNA I DRZWIOWA ZEWNĘTRZNA
 - 3.2.10. INSTALACJE
- E.4. WARUNKI GRUNTOWO-WODNE.**
- E.5. RYS HISTORYCZNY**
 - 5.1. POWSTANIE OBIEKTU
 - 5.2. PIERWOTNY UKŁAD BUDYNKU STAJNI I WOZOWNI
 - 5.3. HISTORIA REMONTÓW I PRZEBUDÓW
 - 5.3.1. XIX w i początek XX w.
 - 5.3.2. OKRES POWOJENNY
 - 5.4. IKONOGRAFIA
- E.6. OBSZAR ODDZIAŁYWANIA OBIEKTU.**
- E.7. CHARAKTERYSTYKA ENERGETYCZNA.**
- E.8. ZAŁOŻENIA PROJEKTU PRZEBUDOWY, ADAPTACJI I REMONTU**
 - E.8.1. ZAŁOŻENIA PROJEKTOWE FUNKCJONALNO – PRZESTRZENNE.
 - E.8.2. ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKO-REMONTOWE
 - E.8.3. MODERNIZACJA INSTALACJI
- E.9. OPIS DOSTĘPNOŚCI DLA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH.**
- E.10. OCHRONA POŻAROWA OBIEKTU.**

F. OPIS TECHNICZNY REMONTU

F.1. ZESTAWIENIA POWIERZCHNI

F.2. ZAKRES ROBÓT

F.2.1. PRACE PRZYGOTOWAWCZE, DEMONTAŻOWE ZEWNĘTRZNE

F.2.2. ROBOTY ROZBIÓRKOWE

F.2.3. ROBOTY ZIEMNE I FUNDAMENTOWE

F.2.4. ROBOTY IZOLACYJNE

F.2.4.1. ZAKRES IZOLACJI

F.2.4.2. IZOLACJA POZIOMA NA PŁYTCIE FUNDAMENTOWEJ PIWNIC

F.2.4.3. IZOLACJE POZIOME W POSTACI PRZEPONY HYDROFOBOWEJ

F.2.4.4. IZOLACJA PIONOWA ŚCIAN ZEWNĘTRZNYCH

F.2.4.5. IZOLACJA PIONOWA ŚCIAN PROSTOPADŁYCH DO MURÓW ZEWNĘTRZNYCH

F.2.5. ROBOTY BETONIARSKIE ZBROJARSKIE – STROPY, SCHODY wraz z okładzinami

F.2.6. ROBOTY MURARSKIE – ŚCIANY

F.2.7. PRACE TYNKARSKIE I MALARSKIE WE WNĘTRZACH

F.2.8. REMONT KONSERWATORSKI WIĘZBY I STROPÓW DREWNIANYCH Z DOCIEPLENIEM

F.2.9. ROBOTY POSADZKARSKIE, REMONTOWE POSADZEK, OKŁADZINA SCHODÓW

F.2.10. SUFITY PODWIESZONE, ZABUDOWA G-K, ŚCIANKI DZIAŁOWE HPL

F.2.11. ROBOTY GLAZURNICZE I OKŁADZINOWE

F.2.12. ROBOTY INSTALACYJNE, BIAŁY MONTAŻ

F.2.13. ROBOTY ŚLUSARSKIE – BALUSTRADA, ZAWIASY WRÓT.

F.2.14. STOLARKA DRZWI WEWNĘTRZNYCH, WYŁAZ NA PODDASZE.

F.2.15. STOLARKA I ŚLUSARKA WRÓT WOZOWNI

F.2.16. PROJEKT REMONTU ELEWACJI

F.2.16.1. ZAKRES ROBÓT REMONTOWYCH I KONSERWATORSKICH ELEWACJI - TYNKI

F.2.16.2. PROJEKT KOLORYSTYKI ELEWACJI.

F.2.16.3. ZAKRES ROBÓT REMONTOWYCH I KONSERWATORSKICH - ELEMENTY KAMIENNE PACHOŁKI Z PIASKOWCA

F.2.16.4. OBRÓBKI BLACHARSKIE, NAPRAWY DACHU

F.2.17. SCHODY I NAWIERZCHNIE ZEWNĘTRZNE

F.3. OPIS ZAKRESU REMONTU I WYMIANY INSTALACJI WEWNĘTRZNYCH

F.3.1. INSTALACJE SANITARNE

F.3.1.1. Instalacja centralnego ogrzewania:

F.3.1.2. Zaopatrzenie w wodę:

F.3.1.3. Kanalizacja sanitarna

F.3.1.4. Wentylacja mechaniczna

F.3.1.5. Instalacja chłodnicza

F.3.2. INSTALACJE ELEKTRYCZNE

F.3.2.1. Instalacja odgromowa, inne

F.3.2.2. INSTALACJE WEWNĘTRZNE w zakresie

F.3.2.3. Instalacje teletechniczne wewnętrzne w zakresie:

F.4. UWAGI KOŃCOWE.

G. SERWIS FOTOGRAFICZNY

H. INFORMACJA BIOZ

I. CZĘŚĆ RYSUNKOWA

1. PLAN ZAGOSPODAROWANIA TERENU	1 : 500
2. RZUT PIWNIC	1 : 50
3. RZUT PRZYZIEMIA	1 : 50
4. RZUT POSADZEK PARTERU	1 : 50
5. RZUT SUFITÓW NAD PARTEREM, PIWNICĄ I PIĘTREM	1 : 50
6. RZUT PIĘTRA Z PODDASZAMI SKRZYDEŁ BOCZNYCH	1 : 50
7. RZUT PODDASZA RYZALITU /RZUT DACHÓW SKRZYDEŁ	1 : 50
8. RZUT DACHÓW, DETAL KOMINA	1 : 50, 1:20
9. PRZEKRÓJ PODŁUŻNY A-A	1 : 50
10. PRZEKRÓJ POPRZECZNY B – B , ELEWACJA SKRZYDŁA D. WOZOWNI OD STRONY DZIEDZIŃCA	1 : 50
11. PRZEKRÓJ POPRZECZNY C – C, ELEWACJA SKRZYDŁA D. WOZOWNI OD STRONY DZIEDZIŃCA	1 : 50
12. DETALE WARSTW STROPOWYCH I ŚCIENNYCH	1 : 20
13. PROJEKT KLATKI SCHODOWEJ, DETAL BALUSTRADY	1 : 20
14. ELEWACJA FRONTOWA – PÓŁNOCNA – PROJEKT REMONTU I KOLORYSTYKI	1 : 50
15. ELEWACJA WOZOWNI OD STRONY DZIEDZIŃCA – PROJEKT REMONTU I KOLORYSTYKI	1 : 50
16. KARTA KOLORYSTYKI	
17. ELEWACJA TYLNA – POŁUDNIOWA – PROJEKT REMONTU	1 : 50
18. ELEWACJA BOCZNA – ZACHODNIA – PROJEKT REMONTU	1 : 50
19. ELEWACJA BOCZNA – WSCHODNIA – PROJEKT REMONTU	1 : 50
20. WYKAZ STOLARKI DRZWIOWEJ	
21. WROTA WOZOWNI WIDOKI I PRZEKROJE	1:20
22. WROTA WOZOWNI DETALE	1:1
23. DRZWI WEWNĘTRZNE D1, D2, D3,D4,D5 WIDOK I PRZEKROJE	1:20
24. DRZWI WEWNĘTRZNE D1, D2, D3,D4,D5 DETALE	1:1
25. PIWNICA - TOALETA DAMSKA pom. P5a; P5b RZUT	1:20
26. PIWNICA - TOALETA DAMSKA pom. P5a WIDOKI ŚCIAN	1:20
27. PIWNICA - TOALETA DAMSKA pom. P5b WIDOKI ŚCIAN	1:20
28. PIWNICA - TOALETA MĘSKA Pom. P4a; p4b RZUT	1:20
29. PIWNICA - TOALETA MĘSKA pom. P4a WIDOKI ŚCIAN	1:20
30. PIWNICA - TOALETA MĘSKA pom. P4b WIDOKI ŚCIAN	1:20
31. PARTER - TOALETA DLA NIEPEŁNOSPRAWNYCH POM. 008 RZUT	1:20
32. PARTER - TOALETA DLA NIEPEŁNOSPRAWNYCH POM. 008 WIDOKI ŚCIAN	1:20
33. PARTER - TOALETA DLA PRACOWNIKÓW POM. 002a; 002b RZUT	1:20
34. PARTER - TOALETA DLA PRACOWNIKÓW POM. 002a; 002b WIDOKI ŚCIAN	1:20

A. UPRAWNIENIA PROJEKTANTÓW.

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Mazowiecka Okręgowa Rada Izby Architektów RP

ZAŚWIADCZENIE - ORYGINAŁ

(wypis z listy architektów)

Mazowiecka Okręgowa Rada Izby Architektów RP zaświadcza, że:

mgr inż. arch. Dorota Lucyna ŚLIWIŃSKA

posiadająca kwalifikacje zawodowe do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w specjalności architektonicznej i w zakresie posiadanych uprawnień nr **MA/051/05**, jest wpisana na listę członków Mazowieckiej Okręgowej Izby Architektów RP pod numerem: **MA-1808**.

Członek czynny od: 04-04-2006 r.

Data i miejsce wygenerowania zaświadczenia: 03-03-2016 r. Warszawa.

Zaświadczenie jest ważne do dnia: **30-06-2017 r.**

Podpisano elektronicznie w systemie informatycznym Izby Architektów RP przez:
Anatol Kuczyński, Sekretarz Okręgowej Rady Izby Architektów RP.

Nr weryfikacyjny zaświadczenia:

MA-1808-8E79-CAB2-DD9B-1C8A

Dane zawarte w niniejszym zaświadczeniu można sprawdzić podając nr weryfikacyjny zaświadczenia w publicznym serwisie internetowym Izby Architektów: www.izbaarchitektow.pl lub kontaktując się bezpośrednio z właściwą Okręgową Izbą Architektów RP.

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MAZOWIECKA OKRĘGOWA IZBA ARCHITEKTÓW
KOMISJA KWALIFIKACYJNA

Warszawa, dnia 6 grudnia 2005 roku

Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna
Mazowieckiej Okręgowej Izby Architektów
ul. Małajskiego 20, 02-513 Warszawa

numer sprawy: MA/KK/198/05
numer ewidencyjny uprawnień: MA/051/05

DECYZJA NR KK/067/05

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, art. 13 ust.1 pkt 1 i art.14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016; dalsze zmiany: Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 92, poz. 881, Nr 93, poz. 888 i Nr 96, poz. 959, Nr 93, poz. 888, Nr 96, poz. 959, Dz.U. z 2005 r. Nr 113, poz. 959), art. 11 i 24 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42, z 2002 r. Nr 23, poz. 221, Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 i Nr 190, poz. 1864, oraz z 2004 r. Nr 141, poz. 1492, Dz.U. z 2005 r. Nr 150, poz. 1247), oraz art.104 i 107 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071; dalsze zmiany: Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Dz.U. z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, Dz.U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682), po rozpatrzeniu wniosku i na podstawie dokumentów stwierdzających wymagane wykształcenie oraz praktykę zawodową, jak też na podstawie pozytywnej oceny z egzaminu na uprawnienia budowlane złożonego przed Komisją Egzaminacyjną Mazowieckiej Okręgowej Izby Architektów

stwierdza się, że

Pani magister inżynier architekt **DOROTA LUCYNA ŚLIWIŃSKA**
urodzona dnia 6.08.1960 roku

posiada odpowiednie wykształcenie techniczne i praktykę zawodową
i otrzymuje uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do projektowania bez ograniczeń

Decyzja niniejsza jako uwzględniająca w całości żądanie strony nie wymaga uzasadnienia. Od decyzji niniejszej przysługuje Pani odwołanie do Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Izby Architektów za pośrednictwem okręgowej komisji kwalifikacyjnej, która wydała decyzję. Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Przewodniczący OKK MOIA

arch. Antoni Beill

Wiceprzewodniczący OKK MOIA

arch. Edward Wysocki

Sekretarz OKK MOIA

arch. Tomasz Błuszkowski

Członek OKK MOIA

arch. Janusz Pachowski

Członek OKK MOIA

arch. Andrzej Sowa

Członek OKK MOIA

arch. Anna Wojterska – Talarczyk

Członek OKK MOIA

arch. Krzysztof Igor Żerosławski

Otrzymują:

1. Wnioskodawca: Dorota Lucyna Śliwińska
2. Gdy decyzja stanie się ostateczna:
 - Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego - w celu wpisania do centralnego rejestru osób posiadających uprawnienia budowlane
 - Okręgowa Rada Izby Architektów.
3. a/a

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Mazowiecka Okręgowa Rada Izby Architektów RP

ZAŚWIADCZENIE - ORYGINAŁ

(wypis z listy architektów)

Mazowiecka Okręgowa Rada Izby Architektów RP zaświadcza, że:

mgr inż. arch. Anna Krystyna SŁOMSKA

posiadająca kwalifikacje zawodowe do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w specjalności architektonicznej i w zakresie posiadanych uprawnień nr **MA/081/04**, jest wpisana na listę członków Mazowieckiej Okręgowej Izby Architektów RP pod numerem: **MA-1719**.

Członek czynny od: 05-07-2011 r.

Data i miejsce wygenerowania zaświadczenia: 08-02-2017 r. Warszawa.

Zaświadczenie jest ważne do dnia: **31-07-2017 r.**

Podpisano elektronicznie w systemie informatycznym Izby Architektów RP przez:
Anatol Kuczyński, Sekretarz Okręgowej Rady Izby Architektów RP.

Nr weryfikacyjny zaświadczenia:

MA-1719-3262-1999-9714-9B94

Dane zawarte w niniejszym zaświadczeniu można sprawdzić podając nr weryfikacyjny zaświadczenia w publicznym serwisie internetowym Izby Architektów: www.izbaarchitektow.pl lub kontaktując się bezpośrednio z właściwą Okręgową Izbą Architektów RP.

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

MAZOWIECKA OKRĘGOWA IZBA ARCHITEKTÓW
KOMISJA KWALIFIKACYJNA

Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna
Mazowieckiej Okręgowej Izby Architektów
ul. Królewska 27, pok. 323, 00-060 Warszawa

numer sprawy: MA/KK/155/04
numer ewidencyjny uprawnień: MA/081/04

Warszawa, dnia 17 grudnia 2004 roku

DECYZJA NR KK/086/04

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016); art. 11 i 24 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42, z 2002 r. Nr 23, poz. 221, Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152), oraz art. 104 i 107 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071; dalsze zmiany: Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r., Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660), oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. z 1995 r. Nr 8, poz. 38, zm.: Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42, Dz. U. z 2002 r. Nr 134, poz. 1130, Dz. U. 2003 r. Nr 175, poz. 1704), po rozpatrzeniu wniosku i na podstawie dokumentów stwierdzających wymagane wykształcenie oraz praktykę zawodową, jak też na podstawie pozytywnej oceny z egzaminu na uprawnienia budowlane złożonego przed Komisją Egzaminacyjną Mazowieckiej Okręgowej Izby Architektów

stwierdza się, że

Pani magister inżynier architekt ANNA KRYSZYNA SŁOMSKA
urodzona dnia 8 czerwca 1960 roku

posiada odpowiednie wykształcenie techniczne i praktykę zawodową
i otrzymuje uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej do projektowania bez ograniczeń

Decyzja niniejsza jako uwzględniająca w całości żądanie strony nie wymaga uzasadnienia.

Od decyzji niniejszej przysługuje Pani odwołanie do Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Izby Architektów za pośrednictwem okręgowej komisji kwalifikacyjnej, która wydała decyzję. Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Przewodniczący OKK MOIA

arch. Antoni Beill

Wiceprzewodniczący OKK MOIA

arch. Edward Wysocki

Sekretarz OKK MOIA

arch. Tomasz Błuszkowski

Członek OKK MOIA

arch. Janusz Pachowski

Członek OKK MOIA

arch. Andrzej Sowa

Członek OKK MOIA

arch. Anna Wojterska – Talarczyk

Otrzymują:

1. Wnioskodawca: ANNA KRYSZYNA SŁOMSKA
2. Minister właściwy do spraw architektury i budownictwa
3. Gdy decyzja stanie się ostateczna:
 - Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego - w celu wpisania do centralnego rejestru osób posiadających uprawnienia budowlane
 - Okręgowa Rada Izby Architektów.
4. a/a

B. OŚWIADCZENIE PROJEKTANTÓW

Warszawa, 24.03. 2017.

Zgodnie z art. 20 ust. 4 Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane (Dz. U. Nr 93, poz. 888, z 30 kwietnia 2004 r.) oświadczam, że:

„PROJEKT BUDOWLANO - WYKONAWCZY PRZEBUDOWY, REMONTU KONSERWATORSKIEGO I ADAPTACJI BUDYNKU STAJNI I WOZOWNI TZW. STAJNI KUBICKIEGO” na terenie Muzeum Łazienki Królewskie w Warszawie ul. Agrykoli 1, 00-460 Warszawa, Dz. ew. nr 4 obręb nr: 5-06-16, Dz. Śródmieście M. St. Warszawy – TOM 1 - branża architektoniczno - konserwatorska”

został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

PROJEKTANCI:

SPRAWDZAJĄCY:

C. INFORMACJE OGÓLNE

1. DANE OGÓLNE

1.1. Zamawiający:

MUZEUM ŁAZIENKI KRÓLEWSKIE W WARSZAWIE

ul. Agrykoli 1

00-460 Warszawa

1. 2. Podstawy prawne:

Umowa nr 36/02/2017/K z dn. 21.02.2017 r. pomiędzy Muzeum Łazienki Królewskie w Warszawie, a Pracownią Projektową „Architektura & detal” Dorota Śliwińska.

2. PRZEDMIOT, ZAKRES i CEL OPRACOWANIA

Przedmiotem opracowania jest **Projekt budowlano-wykonawczy przebudowy, remontu konserwatorskiego i adaptacji budynku Stajni Kubickiego Tom 1 - branża: architektoniczno-konserwatorska.**

Zakres projektu obejmuje remont konserwatorski obiektu z przywróceniem pierwotnych jednoprzestrzennych wnętrz stajni i wozowni, odtworzeniem powiązań między skrzydłami i d. wjazdów na stanowiska w wozowniach.

Zakłada podział funkcjonalny na część zachodnią, z recepcją dla zwiedzających w parterze ryzalitu centralnego i salami ekspozycyjnymi Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa w d. stajni i wozowni; przebudowę piwnic z pogłębieniem w celu lokalizacji zaplecza sanitarnego muzeum; adaptację do celów pracowni naukowej Manufaktury Królewskiej w części wschodniej – obejmującej cz. stajni i wozownię. Poza przedmiotem remontu pozostaje część wydzielona z przestrzeni d. stajni wschodniej pełniąca funkcję węzła cieplnego dla całości Założenia Łazienek Królewskich, węzeł po niedawnej modernizacji.

W zakresie opracowania jest remont konserwatorski elewacji z wyłączeniem stolarki okiennej i drzwiowej zewnętrznej, projekt pogłębienia i izolacji piwnic i ścian fundamentowych, przebudowa wnętrz do potrzeb funkcji z przywróceniem przestrzeni d. stajni i wozowni, pełen remont wnętrz budynku.

Celem wykonania projektu jest uzyskanie zgody Stołecznego Konserwatora Zabytków na remont i przebudowę obiektu w przedstawionym zakresie oraz uzyskanie pozwolenia na budowę właściwego Urzędu.

Projekt stanowi integralną część Projektu budowlanego przebudowy, remontu konserwatorskiego i adaptacji Budynku Stajni Kubickiego wraz z opracowaniami wykonywanymi przez inne Podmioty w ramach niezależnych umów z Zamawiającym.

Kolejne opracowania stanowią:

TOM 2 – branża konstrukcyjna – aut. mgr inż. P. Szczepański z zespołem, Pracownia Biuro Bezpieczeństwa Konstrukcyjnego, marzec 2017

TOM 3 – branża instalacji sanitarnych wewnętrznych – mgr inż. Z. Skopiński z zespołem, marzec 2017.

TOM 4 – branża instalacji elektrycznych wewnętrznych – aut.: mgr inż. J. Łuczak z zespołem, marzec 2017

TOM 5 – Projekt remontu i konserwacji stolarki okiennej oraz drzwiowej zewnętrznej w Budynku Stajni Kubickiego na terenie Muzeum Łazienki Królewskie– aut. mgr inż. arch. R. Pawłowski, M. Pastewka, P. Kamińska-Malicka, Pracownia Fronton, grudzień 2016.

3. PODSTAWY MERYTORYCZNE

3.1. Opracowania badawcze, ekspertyzy, programy prac, inne.

- 3.1.1. Mapa sytuacyjno-wysokościowa do celów projektowych – aut. geodeta uprawniony mgr inż. P. Kehl, marzec 2017.
- 3.1.2. Dokumentacja inwentaryzacyjna Budynku Stajni Kubickiego na terenie Łazienek w Warszawie, opracowanie ABM Wycena Nieruchomości, Projektowanie Architektoniczne, Anna i Bartosz Michalscy S.C., 2009 r.
- 3.1.3. Ekspertyza budowlano-konstrukcyjna dotycząca oceny stanu technicznego Budynku dawnych Stajni Kubickiego, aut.: mgr inż. P. Szczepański, Biuro Bezpieczeństwa Konstrukcyjnego, marzec 2017.
- 3.1.4. Ekspertyza stanu ochrony przeciwpożarowej w Budynku Stajni Kubickiego – aut. rzeczoznawca budowlany - P. Szczepański, rzeczoznawca ds. zabezpieczeń ppoż – T. Cisek, 03.2017 r.
- 3.1.5. Audyt oświetlenia wewnętrznego dla Stajni Kubickiego aut. mgr inż. P. Bryzek, marzec 2017 r.
- 3.1.6. Audyt energetyczny dla Stajni Kubickiego – aut. mgr inż. P. Bryzek, marzec 2017 r.
- 3.1.7. Opinia geologiczna dla przebudowy Stajni Kubickiego – aut. mgr inż. Tomasz Gotowiec, mgr Karolina Górnicka, Geosystem Sp. z o.o., marzec 2017.
- 3.1.8. Uproszczona analiza zawilgocenia i zasolenia–aut. mgr inż. Bartłomiej Monczyński, Diagnostyka Budowli PCI, marzec 2017
- 3.1.9. Badania stratygraficzne elewacji oraz stolarki okiennej - mgr inż. J. Krwawicz-Garstka, marzec 2017.
- 3.1.10. Domiary i oględziny własne – luty, marzec 2017 r.

3.2. Ikonografia.

- 3.2.1. Plan Lindleya 1897-1912, strona www.mapa.um
- 3.2.2. Fotografie lotnicze 1944
- 3.2.3. IS PAN – teczka W 147 sygn. negatyw 75901 zdigitalizowany – 1942 r. Warszawa Łazienki – Budynek i dziedziniec gospodarczy - Widok od południa z kierunku Parku.

3.3. Opracowania i dokumentacje techniczne archiwalne

- 3.4.1. Budynek gospodarczy zabytkowy „Podkowa” w Łazienkach, Warszawa, Projekt instalacji wod. - kan.- Miastoprojekt, inż. J. Kloc 14.10.1954 r. – Archiwum Urzędu m. st. W-wy, sygn. 13/497
- 3.4.2. Budynek gospodarczy zabytkowy „Podkowa” w Łazienkach, Warszawa, Projekt instalacji gazowej - Miastoprojekt, inż. St. Tokarski 19.07.1954 r. – Archiwum Urzędu m. st. W-wy, sygn. 13/495
- 3.4.3. Projekt adaptacji budynku zabytkowego „Podkowa” w Łazienkach, Warszawa- brak autorów, zatwierdzenie z data 27.11.1954 r. – Archiwum Urzędu m.st. Warszawy, sygn. 13/496 i 13/494. Projekt niniejszy sprawdzono 25.IX.1954 r inż. arch. Marian Chełmiński. Obliczenia rzeczoznawcza techn. ORM inż. arch. M. Michalski zatwierdzone 2.11. 1954 r. Inwestor Urząd Rady Ministrów.
- 3.4.4. Koncepcja architektoniczna programowo-przestrzenna zagospodarowania otoczenia obiektów stajni i wozowni na terenie zabudowań gospodarczych Łazienek Królewskich, Prac. Proj. BLANCO Sp z o.o. aut.: mgr inż. arch. J. Blancard, T. Blancard
- 3.4.5. Projekt techniczno – roboczy przyłącza s.c. do Bud. Podkowa, aut.: inż. Zb. Pałka, 10. 1967 r, 1371/MŁK
- 3.4.6. Projekt techniczny węzła c.w. w budynku „Podkowa” na terenie Łazienek w Warszawie – aut.: inż. Zb. Pałka, Stołeczne Przeds. Energetyki Ciepłej, Biuro Projektowo-Konstrukcyjne, 04.1970 r.- sygn.. 1373, /MŁK.
- 3.4.7. D. Stajnie Królewskie adapt. na zaplecze techn. KGR PKZ-O/W-wa, Projekt techniczny – cz. Architektura, aut.: inż. . arch. Władysław Łukawski, PKZ O/Warszawa, Pracownia Projektów w Warszawie, 1972 r.- dotyczy budynku Wozowni , naprzeciw Stajni Kubickiego, sygn..1376, 1490/MŁK.
- 3.4.8. D. Folwark – budynek Stajni, Warszawa- Łazienki, Aktualizacja inwentaryzacji, rzuty parteru i piętra, pomiar T. Śliwicka, W. Wachuła, prow. Mgr inż. W. Łukawski – 03.1974. PKZ O/Warszawa, 1377/MŁK
- 3.4.9. Budynek „Podkowa” Warszawa, Łazienki- Folwark, Projekt szkicowy adaptacji budynku na pracownię rzeźby i fotograficzną – mgr inż. J. Brabander, E. Jasiński, 1974, PKZ O/Warszawa, sygn.1379/MŁK
- 3.4.10. „Podkowa” Warszawa, Łazienki Królewskie, Projekt adaptacji kotłowni na mieszkanie, Muzeum Narodowe w Warszawie,inż. Olszewski, 1980 r. 1390/MŁK

3.4. Bibliografia

- 3.4.1. W. Tatarkiewicz – Łazienki Warszawskie, Arkady, Warszawa, 1957
- 3.4.2. J. Zieliński – Atlas dawnej architektury ulic i placów Warszawy – Śródmieście historyczne tom 1, Agrykola-Burmistrzowska, TONZ, Warszawa, 1995
- 3.4.3. M. Kwiatkowski, „Wielka księga Łazienek”, Prószyński i S-ka, Warszawa 2000.

- 3.4.4. B. Chmielewska – Łoś, E. Popławska – Buwała – „Folwark w Łazienkach Królewskich” w Mazowsze, Rok VII, 1999, Nr 12, str.113-123.
- 3.4.5. Słownik Architektów i Budowniczych Środowiska Warszawskiego XV – XVIII wieku – red. P. Migasiewicz, H. Osiecka-Samsonowicz, J. Sito, IS PAN, Warszawa 2016, hasło Jakub Kubicki
- 3.4.6. K. Iwanicki – Budownictwo wiejskie , Kijów- Warszawa, 1917 - reprint
- 3.4.7. St. Turczynowicz – Budownictwo wiejskie , Warszawa 1922 – reprint.

D. PROJEKT ZAGOSPODAROWANIA TERENU.

W zakresie zagospodarowania terenu projekt wprowadza jedynie korektę rzędnych w stosunku do posadzek dziedzińca na styku z budynkiem i jego opaskami, wymienianymi w związku z pracami termoizolacyjnymi ścian fundamentowych, oraz likwiduje wąskie pasy trawnika wprowadzone wtórnie w XX wieku w miejsce utwardzonej nawierzchni dziedzińca gospodarczego, w celu odtworzenia d. wjazdów do skrzydeł zajmowanych pierwotnie na wozownie.

E. PROJEKT BUDOWLANO-WYKONAWCZY REMONTU – BRANŻA ARCHITEKTURA

Projekt budowlany w przedstawionym zakresie nie wprowadza zasadniczych zmian w sposobie użytkowania obiektu – jedynie modernizuje i dostosowuje do wymagań obowiązujących przepisów pod względem sanitarnym i ochrony przeciwpożarowej, nie wymaga ustalenia warunków zabudowy terenu Parku Łazienki Królewskie.

Obiekt w chwili obecnej jest użytkowany:

- w prawym zachodnim skrzydle na potrzeby Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa –sala ekspozycyjna Powozowni im. Zbigniewa Prus-Niewiadomskiego w d. stajni oraz zaplecza naukowe i administracyjne w prostopadłym skrzydle d. wozowni ze stacją,
- w ryzalicie środkowym na potrzeby Muzeum Narodowego – zaplecza naukowe i biurowe w piwnicy, parterze i na piętrze. Ponadto na piętrze istnieje wydzielony jednopokojowy lokal mieszkalny – mieszkanie służbowe dla pracowników MŁK, obecnie nieużytkowany.
- w lewym wschodnim skrzydle na potrzeby Muzeum Łazienki Królewskie – zaplecza w postaci pracowni naukowych, w chwili obecnej w większości podnajęte na zaplecza magazynowe restauracji Belvedere. W części d. stajni wschodniej na styku z ryzalitem środkowym funkcjonuje wydzielony węzeł cieplny po niedawnej modernizacji – nie podlegający zakresowi remontu.

Zakres projektu budowlanego dotyczy prac konserwatorskich w obiekcie polegających na przywróceniu pierwotnych historycznych podziałów wnętrz z jednoczesną redystrybucją

funkcji muzealnych - ekspozycyjnych, naukowo-badawczych i administracyjno- biurowych, w ramach tego samego obiektu.

Obiekt nie zmienia swojego przeznaczenia funkcjonalnego jako obiekt muzealny z ekspozycją i zaplecami naukowo- administracyjnymi.

Prace konserwatorskie będą obejmowały odtworzenie układu pierwotnego wnętrza, remont wnętrza i elewacji budynku, remont konstrukcji stropów i ścian, zabezpieczenie przeciwwilgociowe ścian i piwnic, renowację i wymianę stolarki drzwiowej wewnętrznej, zastosowania się do wskazań ekspertyzy pożarowej i konstrukcyjnej, wzmocnienia konstrukcyjne zagrożonych stropów i spęknięć ścian.

W zakresie instalacyjnym projekt przewiduje pełną wymianę instalacji wewnętrznych – wod.-kan, c.o., wyposażenia w instalację wentylacji mechanicznej z odzyskiem ciepła oraz wymianę instalacji elektrycznych i teletechnicznych.

E.1. OCHRONA KONSERWATORSKA

Budynek Stajni Kubickiego jest wpisany do rejestru zabytków województwa mazowieckiego jako obiekt zespołu pałacowo-parkowego Łazienki pod numerem 2/15 z 28.07.1973 r.

Park Zespołu Pałacowo Parkowego Łazienki jest wpisany do rejestru zabytków pod numerem 2/1 z 1.07.1965

E.2. LOKALIZACJA

Budynek tzw. *Stajni Kubickiego* usytuowany jest w północno-wschodniej części zespołu Pałacowo Parkowego Łazienek Królewskich w Warszawie, w obrębie zespołu zabudowań gospodarczych zwanych *Folwarkiem*, powstałych w XIX w.

E.3. OPIS OBIEKTU

Budynek Stajni Kubickiego wzniesiony na planie litery C z dwukondygnacyjnym ryzalitem środkowym nakrytym dachem czterospadowym; skrzydła przyległe w układzie wzdłużnym parterowe, zawierające pierwotnie stajnie, nakryte dachem trójspadowym; do nich pod kątem prostym usytuowane skrzydła dawnych wozowni, również parterowe nakryte dachem trójspadowym. Podpiwniczenie jedynie w tylnym trakcie ryzalitu środkowego.

Budynek wzniesiony w technologii murowanej z cegły ceramicznej na zaprawie wapiennej, nakryty w skrzydłach oryginalną więźbą dachową oraz w ryzalicie więźbą wymienioną w poł. XX w.

Powierzchnia zabudowy wynosi 811.62 m²

Powierzchnia użytkowa istniejąca: 742.86 m²

Kubatura budynku: 4 024,83 m³

Wysokość budynku od poziomu wejścia do wierzchu
gzymsu głównego ryzalitu centralnego 8,21 m

Ilość kondygnacji nadziemnych: 1 w skrzydłach, 2 w ryzalicie środkowym

Ilość kondygnacji podziemnych : 1 w pd trakcie ryzalitu, skrzydła boczne niepodpiwniczone.

E. 3.1. ISTNIEJĄCE ROZWIĄZANIA FUNKCJONALNE I PRZESTRZENNE.

W chwili obecnej zachodnie skrzydło użytkowane jest przez Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa do celów ekspozycyjnych Powozowni (w d. stajni) oraz biurowo administracyjnych i naukowych (w d. wozowni). Dawna stajnia stanowi jednoprzestrzenną salę ekspozycyjną z wejściem rampą wyrównującą podniesiony poziom wewnątrz w stosunku do wejścia z dziedzińca. Sala posiada strop drewniany z lustrzanym sklepieniem pozornym wykonanym w deskowaniu – całość tynkowana na trzcinie. Powyżej ścian obwodowych w obszarze sklepienia pozornego wprowadzone są okna półlukowe w pozornych lunetach. W miejscach styku z poprzecznym skrzydłem w miejscu okien wprowadzono pełne blendy. W osiach pomiędzy lunetami okien zdwojone otwory d. wentylacji stajni. W sali wydzielono niskim przepierzeniem z drewna i płyt G-K część recepcyjną z szatnią.

Pomieszczenia biurowe i naukowe rozmieszczono w pokojach wydzielonych z d. wozowni, kolejno przebudowywanymi w XX w. ściankami działowymi. Pierwotna oryginalna ściana wydziela jedynie skrajną północną stancję – obecnie mieszczącą sanitariat, rozdzielnię elektryczną dostępną z zewnątrz oraz magazyn zbiorów.

Skrzydło wschodnie należące do Muzeum Łazienki Królewskie jest wynajmowane na zaplecza magazynowe restauracji Belvedere oraz mieści na styku z ryzalitem centralnym węzeł cieplny po modernizacji. Węzeł wydzielony jest od reszty d. stajni ścianą murowaną poprzeczną, posiada własny wewnętrzny podział funkcjonalny, posiada zachowany strop ze sklepieniem pozornym. Pozostała część d. stajni lewej podzielona jest wieloma ściankami działowymi z okresu powojennego pierwotnie na cele pracowni naukowych. Posiada niezależne wejście w blendzie ściany szczytowej wschodniej. Podobnie wtórny podział wprowadzono w przestrzeni d. wozowni lewej. Wszystkie pomieszczenia zajmowane są jako magazyny restauracyjne. Stan techniczny pomieszczeń zły. Pomieszczenia w wozowni posiadają również osobne wejście z dziedzińca, są również powiązane przejściem z cz. d. stajni. Pierwotną stancję w szczycie zajmuje pokój lekarski MŁK z sanitariatem – obecnie użytkowany jako pokój biurowy. Stancja posiada niezależne wejście z dziedzińca.

W ryzalicie środkowym usytuowane są nieużytkowane obecnie laboratoria i pokoje naukowe Muzeum Narodowego oraz nieużytkowany lokal mieszkalny na piętrze. W ryzalicie kilkakrotnie przebudowywanym w XX w. wprowadzono wtórny podział stropem w poziomie parapetów okien od południa w celu pomieszczenia prowizorycznej piwnicy zajmującej przestrzeń na głębokość oryginalnych fundamentów. W rezultacie po wejściu do hallu głównego w trakcie północnym zawierającym żelbetową klatkę schodową na piętro i poddasze z lat 50-tych, w celu dostania się do dalszych pomieszczeń parteru musimy pokonać schody niwelujące różnicę poziomów ok. 83 cm. Z pomieszczenia po lewej stronie wydzielona

jest komunikacja z zejściem do piwnicy, podzielonej na kilka pomieszczeń technicznych i laboratoryjnych. Piwnica niedoświetlona.

Przestrzenie poddaszy zarówno nad skrzydłami bocznymi i prostopadłymi, jak i nad ryzalitem – nieużytkowe.

E.3.2. ELEMENTY BUDYNKU WRAZ Z OPISEM STANU TECHNICZNEGO.

Uwaga: szczegółowy opis stanu technicznego obiektu zawiera Ekspertyza konstrukcyjna poz. 3.1.3. oraz CZĘŚĆ KONSTRUKCYJNA PROJEKTU BUDOWLANO-WYKONAWCZEGO TOM 2, a w odniesieniu do elementów podlegających pracom konserwatorskim badanie stanu zwilgocenia i zasolenia 3.1.8.

3.2.1. FUNDAMENTY - murowane z cegły na zaprawie wapiennej, bez ław i odsadzek, w wykonanych odkrywkach nie stwierdzono występowania izolacji pionowej ani poziomej, jedynie pionową smarowaną w poziomie cementowych cokołów ponad poziomem terenu. Poziom posadowienia ok. 1,80 m p.p.t.

3.2.2. ŚCIANY

Ściany zewnętrzne i wewnętrzne konstrukcyjne wykonane z cegły pełnej na zaprawie wapiennej. Grubość ścian przeciętnie o długości 2-ch cegieł. Ściany zewnętrzne tynkowane oraz boniowane pasmowo w częściach ścian o pełnej grubości. W miejscach występowania blend ściany posiadają tynk gładki.

Zasadniczy układ konstrukcyjny podłużny. W skrzydłach odległość między ścianami w świetle wynosi 5,64 m, a w trakcie głównym odpowiednio 9,17 m. W części centralnej układ ścian mieszany.

Nadproża murowane. Nie potwierdzono występowania w nich wzmocnień ze stali.

Ściany działowe murowane z cegły pełnej na zaprawie cementowo – wapiennej.

Na poziomie I p w przestrzeni poddasza ścianka obudowująca łazienkę z bloczków betonu komórkowego gr. 8 cm z izolacją z płyt suprema.

3.2.3. STROPY w ryzalicie

Nad piwnicami stropy stalowo-ceramiczne Kleina, płyty z cegły pełnej ułożone na dolnych stopkach belek stalowych dwuteowych. Wg dokumentacji archiwalnej układ belek podłużny, belki oparte na ścianach poprzecznych, zewnętrznych oraz 2-ch wewnętrznych. W największym pomieszczeniu zarysowanie na suficie przebiegające wzdłuż belki.

Nad parterem stropy Kleina na belkach stalowych dwuteowych I 180 (zasadniczo) i I 200 (pod ściankami działowymi). Belki oparte na ścianach zewnętrznych poprzecznych i na podciągach I 340 przy kominie. Posadzka z parkietu ułożona na płycie pilśniowej przybitej do legarów drewnianych, leżących na płycie Kleina.

Nad węższym traktem z klatką schodową stropy Kleina na belkach I 160.

Nad I p układ i konstrukcja stropów jak nad parterem z tym, że na płycie Kleina ułożona jest warstwa polepy glinianej o gr. od 10 do 15 cm.

Ogólnie stan stropów stalowo-ceramicznych dobry; brak oznak ugięć, spękań i śladów korozji.

3.2.4. WIĘŻBA DACHOWA/ STROPY AND CZĘŚCIAMI PARTEROWYMI.

W traktach budynku o największej rozpiętości konstrukcja więźby wieszarowa z wieszakiem centralnym. Przekroje elementów wiażara wieszarowego: zastrzały 16 x 18(h)cm, wieszaki 23 x 23 cm, tramy 25 x 28(h) cm. Krokwie podpierają dodatkowe 2 stolce składające się z podwalin, słupów, mieczy, płatwi (14 x 15 cm), kleszczy 11,5 x 11,5 cm. Podwaliny obciążają belki stropowe o przekrojach 22 x 25(h)cm (usytuowane w osiach krokwi), które opierają się na ścianach oraz są przykręcone w środku rozpiętości do nadciagu 25 x 25 cm podwieszonego do wieszaków stanowiących element wiażara wieszakowego, za pomocą kutego żelaza o przekroju 65 x 13 mm. Krokwie 7,5 x 15 cm oraz 14 x 16 cm. Na konstrukcji belek stropowych oparty jest ślepy pułap z deskowaniem niosącym warstwę polepy. Od dołu deski powały z tynkiem na trzinie. Na obwodzie ścian powała przechodzi w sklepienie pozorne wykonane jako deskowanie na krążynach drewnianych, również tynkowane na trzinie.

W segmentach bocznych o mniejszej rozpiętości występują wiażary wieszarowe z wieszakiem centralnym. Przekroje elementów wiażara wieszarowego: zastrzały 13,5 x 13,5 cm, wieszaki 23 x 21,5 cm, tramy 25 x 28(h) cm. Krokwie są stężone grzędami, które są podparte przez stolec składający się z nadciagu 23 x 25,5(h) cm, słupów, mieczy i płatwi (14 x 15 cm). Do nadciagu przykręcone są belki o przekrojach 22 x 25(h)cm (usytuowane w osiach krokwi), które opierają się na ścianach. Krokwie 14 x 16 cm.

Strop drewniany z powałą tynkowaną zapewne pierwotnie na trzinie, naturalne odkrywki w części wschodniej sugerują wymianę tynku na siatce stalowej. Od góry ślepy pułap z deskowaniem i powałą. Od góry stropy są ocieplone polepą glinianą ułożoną na deskach ślepego pułapu gr. 5cm opartych na listwach przybitych do boków belek stropowych.

Konstrukcja drewniana zasadniczo oryginalna, większość elementów o obróbce ręcznej ciosanej, widoczne ciesielskie znaki montażowe, złącza ciesielskie kołkowane, elementy mocujące z żelaza kutego. Część elementów po wymianie na elementy o obróbce mechanicznej. Całość więźby nosi ślady wybielen i wysoleń związanych z zastosowaniem środków impregnujących. Pod polepą widoczne pierwotne deskowanie stropu, częściowo skorodowane, wymagające szczegółowego przeglądu.

Dach nad częścią dwukondygnacyjną obiektu Stajni Kubickiego posiada konstrukcję płatwiowo – kleszczową. Zlokalizowany w centralnej części komin opleciony jest ze wszystkich stron płatwiami wspartymi na słupach o wymiarach 13 x 13 cm. Na płatwiach oparte są krokwie. Konstrukcję w górnym i dolnym pasie wzmacniają kleszcze, obejmujące z obu stron słupy i krokwie. Konstrukcja dachowa z okresu przebudowy w 1954 r. Zaimpregnowana, w ciemnym kolorze brązu.

3.2.5. POKRYCIE DACHOWE, RURY I RYNNY DACHOWE, OBRÓBKI BLACHARSKIE.

Pokrycie dachu stanowi dachówka ceramiczna karpiówka układana pojedynczo na łątach drewnianych 6,5 x 5 (h) cm usytuowanych co ok. 16 cm. W skrzydłach od strony zachodniej podwójne krycie, t.j. dachówka karpiówka na łątach i kontrłątach, oraz papa na deskowaniu szczelnym. Pokrycie po remoncie w 2005 r.

Na dachu instalacja piorunochronna.

Remont dachu nie wchodzi w zakres projektu.

3.2.6. SCHODY.

Schody do piwnicy pod częścią południową ryzalitu - zabiegowe żelbetowe, obłożone drewnem z lat 80 tych XX w.

Główne schody w ryzalicie z lat 1954-56, również zabiegowe, od parteru na piętro i na strych - w konstrukcji z żelbetu monolitycznego z wykończeniem stopni i spoczników z lastrica szlifowanego w jasno szarym kolorze. Stopnie z noskami. Stan techniczny schodów dobry. Balustrada z czasu wzniesienia schodów stalowa - słupki kwadratowe 24x24 mm w rozstawie ok 32 cm, pasy poziome z płaskowników, w przęsłach między słupkami ozdobne elementy o kształcie owalu z płaskowników. Słupki kotwione w stopniach i spocznikach od góry, zaopatrzone w kwadratowe rozetki. Pochwyty drewniane.

3.2.7. ELEWACJE I DZIEDZINIEC.

Elewacje zróżnicowane w podziale na osobne części funkcjonalne pierwotnego budynku. Skrzydła d. wozowni parterowe z trzema blendami w kosзовych łukach d. otworów wrót wjazdowych – od strony dziedzińca. Pozostała elewacja powtarza motyw gładkich łukowo zwieńczonych blend – w których zlokalizowane są okna o formie klasycystycznej oraz wtórne drzwi wejściowe klepkowe z nadświetlami prostymi.

W częściach d. stajni elewacja powtarza motyw gładkich nisz zwieńczonych łukowo, w których górą, ponad delikatnym gzymsikiem podokiennym, zlokalizowane są okna półłukowe stajni. Część otworów okiennych wtórnie zamurowana. W miejscach pomiędzy oknami widoczne prostokątne zdwojone otwory d. wentylacji przewalowej stajni.

Główna płaszczyzna elewacji o poziomym boniowaniu przechodzącym nad łukowymi oknami i niszami w bonie skośne z centralnym zwornikiem. Gzymsy ciągnięte.

W ryzalicie głównym trójosiowym dwukondygnacyjnym, ozdobne motywy obramień okiennych i drzwiowych. Opaski okien drewniane. Opaski i motywy dekoracyjne z gzymsami nad i pod okiennymi oraz płycinami podokiennymi wykonane w narzucie.

Cokoły budynku wykonane jako prosta odsadzka na szerokości nisz łukowych oraz wyższy cokół na boniowanych filarach międzyokiennych.

W ryzalicie dolne okna wyższe, w osi środkowej od południa – blenda pierwotna – ze względu na istniejący podział wnętrz.

Elewacje odmalowane, w miejscach zawilgoceń przy rurach spustowych odspojenia i spuchnięcia tynków, ujawniające wykonanie na części remontowanej cienkiej gładzi cementowej.

Cokoły i odsadzki wykonane za zaprawy cementowej. W odkrywcę od frontu ujawniona izolacja pionowa pod cokołem zaczynająca się od poziomu gruntu.

Dziedziniec z płyt betonowych typu trylinka na ciągach jezdnych, płyty chodnikowe szare z obrzeżami betonowymi na ciągach pieszych i jako opaski wokół budynku, lokalnie nawierzchnia z betonu wylewanego.

Stan techniczny ogólnie zły.

Miejscowo trawniki. Ogrodzenie na podmurówce betonowej z prętów kutych na słupkach żeliwnych z bramą i furtką, w dobrym stanie – poza zakresem opracowania.

3.2.8. DACH.

Dach budynku o nachyleniu od 65 – 81 % w zależności od połaci.

Kominy murowane z architektoniczną oprawą w formie prostych gzymsów i płytkich blend, komin główny wzniesiony w l. 50 tych XX w., pozostałe kominy przebudowane w czasie kolejnych remontów, ogólnie w dobrym stanie technicznym.

3.2.9. STOLARKA OKIENNA I DRZWIOWA ZEWNĘTRZNA

Główne drzwi wejściowe drewniane płycinowe – oryginalne, przed remontów XX wiecznych.

Stolarka okienna w części wymieniona w okresie powojennym i ujednolicona.

Okna ościeżnicowe podwójne, tzw. polskie, dwuskrzydłowe rozwierane, bez słupka. Z ozdobnymi opaskami drewnianym, z gzymsami podokiennymi wykonanymi w zaprawie.

Każda z kwater dzielona szczeblinami poziomymi na trzy i cztery pola szklone (w zależności od lokalizacji). Malowane w kolorze białym. Szczegółowe rozwarstwienie, wartościowanie i opis stanu technicznego oraz wyniki badań stratygraficznych stolarki, a także zakres prac konserwatorskich i termomodernizacyjnych zawiera osobne opracowanie.

Stolarka okienna i drzwi zewnętrznych poza zakresem projektu

3.2.10. INSTALACJE

Obiekt jest wyposażony w instalację wodno-kanalizacyjną, centralnego ogrzewania, elektryczną, piorunochronną, telefoniczną i alarmową.

E.4. WARUNKI GRUNTOWO-WODNE.

Warunki gruntowo-wodne przedstawiono na podstawie przeprowadzonych badań geotechnicznych poz. 3.1.7. terenu przedsięwzięcia i obiektów sąsiednich oraz wyniki badań laboratoryjnych.

Wydzielono następujące warstwy geotechniczne:

Warstwę I – stanowią powierzchniowe, piaszczyste nasypy niekontrolowane z domieszką cegły, o miąższości ok. $1,3 \div 2,0$ m. Warstwa ta charakteryzuje się dużą zmiennością składu oraz zagęszczenia ($ID = 0,30 \div 0,60$);

Warstwę II – stanowią rzeczne osady piaszczyste o miąższości ok. $1,0 \div 3,5$ m.

W warstwie tej wydzielono dwie podwarstwy:

IIa – piaski drobne w strefie aeracji oraz zawodnione, w stanie od luźnego do średniozagęszczonego – o uogólnionym stopniu zagęszczenia $ID = 0,5$;

IIb – piaski średnie, piaski grube w strefie aeracji oraz zawodnione, w stanie średniozagęszczonym – o uogólnionym stopniu zagęszczenia $ID = 0,5$. Wyniki analizy uziarnienia gruntów zestawiono w Tab. 3. Wartość współczynnika filtracji k_{10} dla tej warstwy wynosi $0,1 \div 2,6$ m/h.

Warstwę III – ily tzw. „pstre” plicenu z przewarstwieniami piaszczystymi (wykształcone jako ily w stanie twaroplastycznym – stopień plastyczności $IL = 0,05$) stanowiące praktycznie wodonieprzepuszczalną podstawę aluwialnego poziomu wodonośnego (warstwa IID). (symbol dla gruntów spoistych D wg PN-B-03020:1981). Grunty te występują od głębokości $3,5 \div 4,7$ m.

Projektowany spód fundamentu posadowiony będzie na głębokości $\sim 3,6$ m ppt. tj. na rzędnej $\sim 4,7$ m. Dno wykopu fundamentowego przypadać będzie w obrębie gruntów rodzimych – rzecznych piasków średnich (warstwa IIb).

Projektowany poziom posadowienia kondygnacji podziemnej przypada powyżej poziomu stabilizacji zw. wód aluwialnego poziomu wodonośnego.

Normowa głębokość przemarzania gruntu dla rejonu badań wynosi $h_z = 1,0$ m.

Nie stwierdzono niekorzystnych zjawisk i procesów geologicznych destabilizujących podłoże gruntowe.

Na podstawie Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 463) w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych ustalono proste warunki gruntowe, a obiekt można zaliczyć do III kategorii geotechnicznej.

E. 5. RYS HISTORYCZNY

5.1. POWSTANIE OBIEKTU

Teren tzw. Folwarku - jako gospodarczy został wyznaczony już w czasach króla Stanisława Augusta i nazywany „Garwolińskie” – obejmował pierwotnie zabudowę drewnianą stajni, wozowni, warsztatów i magazynów. W czasach Królestwa Kongresowego rozpoczęto wymianę zabudowy na murowaną, co było związane z zagospodarowaniem Łazienek jako pałacu cesarskiego, wzniesiono budynek stajni i wozowni, gmach koszar dla weteranów wojennych, oraz budynek willowy zapewne dla oficerów – weteranów, ponadto budynek

ogrodników oraz w II poł XIX w. przed frontem stajni i wozowni nową wozownię. Zespół Łazienek znajdował się pod zarządem Namiestnika i był przygotowany na przyjęcie cesarza. Zarządzał nimi Intendent Łazienek i Inspektor Budowli Korony, później Komisja Nadzoru Budowli Korony, spod jej nadzoru w latach 1829-31 wyłączono stajnie królewskie i powierzono Wielkiemu Koniuszemu Aleksandrowi Potockiemu.

Po 1863 r. Łazienki przestały być zamieszkałe, stały się parkiem warszawskim.

W 1825 r. przygotowano kosztorys wymiany budynków drewnianych na murowany budynek stajni i wozowni. Wg kosztorysu miał być parterowy z wyższą częścią mieszkalną. Planowano pomieszczenia na 48 koni, 6 powozów i 6 izb. Budynek miał być kryty dachówką karpiówką i posiadać boniowane elewacje, z półokrągłymi oknami w stajniach i prostokątnymi oknami z opaskami w części środkowej. W tym samym roku rozpoczęto budowę.

Budynek Stajni i Wozowni tzw. Stajnie Kubickiego, rzadziej „Podkowa”, powstał w latach 1825-1826 (prace zakończono w grudniu 1826 r.) według projektu Jakuba Kubickiego (plany wysłane latem 1825 r. do Petersburga w celu ich zatwierdzenia).

Wraz z wzniesionym później budynkiem wozowni tworzył wewnętrzny dziedziniec, wydzielony od części parkowej ogrodzeniem z bramą.

Budynek Wozowni naprzeciw powstał między 1844 a 1862 r. Umowa z 1853 r. zawarta między Administracją pałaców Carskich – Łazienki i Belweder a Edwardem Grossem majstrem ciesielskim określa dokładnie wymiary budynku, sposób wykonania i materiały dla budowy murowanej Wozowni, w miejscu szopy drewnianej, gdzie obecnie powozy dworskie są ulokowane; położonej obok wozowni nowo wymurowanych. Sugerowane autorstwo Adolfa Loewego, wynika z jego pracy ok. 1860 r. na terenie Łazienek Królewskich oraz skromnych form architektonicznych charakterystycznych dla jego późno klasycystycznych prac.

5.2. PIERWOTNY UKŁAD BUDYNKU STAJNI I WOZOWNI

Pierwotny układ budynku można zrekonstruować na podstawie rozliczenia końcowego prac budowlanych z 1826 r.

Prace poprzedziła rozbiórka budynków drewnianych oraz ich ceglanych fundamentów, przygotowania gruntu pod budowę obejmowały wbicie pali olszowych w celu lokalnego wzmocnienia nośności. Budynek wzniesiono na planie prostokątnej podkowy. Korpus z dwukondygnacyjnym ryzalitem centralnym na planie kwadratu, obejmował mieszkania dla służby. Do ryzalitu przylegały parterowe jednoprzestrzenne stajnie od wschodu i zachodu. W skrzydłach prostopadłych do stajni, również parterowe jednoprzestrzenne wozownie z potrójnymi wjazdami dla powozów oraz ze stancjami w szczytach od północy.

Poszczególne części budynku podporządkowane osobnym funkcjom posiadały różne opracowanie architektoniczne, tworzące jednak spójną całość. Ściany zewnętrzne tynkowane i malowane. Skrzydła w pasowym boniowaniu załamującym się nad wejściami i oknami, z

gzymsem wieńczącym. Korpus główny w tynkach gładkich z gzymsami, gzyms pośredni w poziomie gzymsu wieńczącego skrzydeł. Nad oknami frontu gzymsy „dwa proste z dzwonekami, a trzeci frontonikowy także z dzwonekami”. Od tyłu wykonano jedynie gzymsy podokienne. Ponad gzymsem głównym wykonano z trzech stron (od frontu i z boków) attykę o wysokości dwóch łokci (115,2 cm) o grubości $\frac{3}{4}$ łokcia (43,2 cm), zabezpieczoną blachą, o nieznanym kształcie (niezachowana- D.Ś.).

Kształt budynku wyznaczał wewnętrzny dziedziniec, stanowiący plac manewrowy i ćwiczebny dla koni. Plac wydzielono ogrodzeniem widocznym na Planie Koriota z 1829 r., pierwotnie o długości 70 łokci (43,2 m) nie licząc bramy, wygiętym w formie łuku na zewnątrz podwórza z bramą pośrodku, wykonanym na podmurówce ceglanej, z bali drewnianych, oszalowanych deskami, pomalowanym olejno i obsypanym piaskiem, górą krytym gontem. Wzdłuż budynku wybrukowano ławy i rynsztoki, nawierzchnię stanowił różnych źródeł bruk lub ubita ziemia.

Cały budynek posadowiono na ścianach grubości 1 i $\frac{1}{4}$ łokcia (72 cm) na głębokości 3 łokcie (172,8 cm), tylko część środkową podpiwniczono (? D.Ś.).

Dach nad ryzalitem czterospadowy – w kalenicy komin główny. Dachy nad stajniami trójspadowe, podobnie jak nad wozowniami. Wysokości dachów stajni nieznacznie wyższe od dachów nad wozowniami. Część środkową pokryto blachą (stąd zapewne wynika, iż pierwotny spadek dachu ryzalitu był mniejszy od spadku dachów pozostałych, został zmieniony w 1954 r. – D.Ś.), stajnie i wozownie dachówką.

W części środkowej w parterze znajdował się korytarz dostępny z dziedzińca, a z niego 2 stancje zajmowane przez stajennych, każda z bezpośrednim połączeniem do stajni. Na piętrze znajdowały się dwa mieszkania. Z korytarza na piętrze prowadziły dwa wejścia na strych nad stajniami (zachowane prawe – wschodnie, D.Ś.).

Każda z jednoprzestrzennych, przykrytych sklepieniem pozornym zwierciadlanym, stajni urządzona była dla 24 koni. Podłogę wykonano z trzycielowych (7,2) bali drewnianych, do ścian w wydzielonych stanowiskach dla koni przymocowano drewniane obite blachą żłoby i stalowe kosze do siana – malowane na czarno. Pierwotne wejścia do stajni zlokalizowano prawdopodobnie w osi najbliższej wozowniom (wg Planu Lindley’a), co dawało symetryczne rozmieszczenie stanowisk dla koni we wnętrzu, choć autorki art. poz. 3.4.5. sugerują, że pierwotnie wejścia podporządkowano osiowo elewacji, tak jak obecnie. Przegrody między końmi drewniane, obite blachą, słupy ośmiokańciste, wyżej okrągłe, z gałkami, pod żłobami gałki w formie żółędzi przeciętej na dwie. Lufty dla wentylacji umieszczono parami w pachach sklepień pomiędzy półcyklastycznymi oknami. Ponadto wykonano dodatkowe kominy wentylacyjne. Do stajni prowadziły drzwi od stancji, dziedzińca i wozowni.

Wozownie z trzema niezależnymi wjazdami w formie bram o łukach koszowych, najpewniej drewnianych i okutych - dla powozów zajmujących trzy stanowiska w każdej z nich. Wejście

do wozowni przez drzwi z boku na korytarz. Z niego dostępna wozownia i stacja w szczytach wozowni, stacje służyły zapewne jako służbówki dla woźniców. Ryzalit i zapewne stacje w szczytach wozowni były wyposażony w piece.

Kosztorysy ujmowały również kolorystykę obiektu – pierwotnie dla stajni i wozowni planowano kolor stolarki biały i popielaty, a ostatecznie popielaty zastąpiono mahoniowym. Drzwi z dziedzińca części centralnej pomalowano na mahoniowo a futryny na biało, pozostałe drzwi i okna na biało (nie do końca pewne tłumaczenie z francuskiego). Badania najstarszych elementów stolarki potwierdzają kolorystykę szarości na stronie wewnętrznej.

W części środkowej wg kosztorysów pomieszczenia parteru wymalowano na biało z wyjątkiem piętra z tzw. desenikiem od góry. Badania stratygraficzne prowadzone w marcu 2017 r. dają podsumowanie wyników w postaci popielatych ścian parteru z niebieską linią odcinającą pod sufitem oraz błękitną kolorystykę piętra.

W stajniach farbą olejną białą pomalowano przegrody dla koni, żłoby, półlukowe okna i klapy do zrzucania siana, a czarną - kosze do siana. Drzwi pomalowano olejno na mahoń a ich futryny na biało.

W wozowniach bramy i drzwi z dziedzińca pomalowano na mahoniowo, futryny drzwi na biało. Drzwi wewnętrzne i okna pomalowano na biało. W części wozowni wyniki odkrywek pokazują kolor czerwony, potwierdzony na ścianie łączącej ze stajnią w części wschodniej, co najmniej na wysokość drzwi.

Kosztorysy nie podają kolorystyki elewacji. Badania odkrywkowe potwierdziły kolor jasnego ugru na wyprawie gipsowej w tympanonie nad drzwiami parteru zarówno na powierzchni płyciny, jak i profilu, bardzo zbliżony do obecnej kolorystyki części wschodniej.

5.3. HISTORIA REMONTÓW I PRZEBUDÓW

5.3.1. XIX w i początek XX w.

Stajnie i wozownie przetrwały w pierwotnej formie do czasu remontu w 1886 i 1896 roku. Nie znamy pełnego zakresu prac remontowych, ale wiemy, że wymieniono wtedy pokrycie całego budynku na blaszane.

Z planów Lindley'a można wywnioskować, że drzwi ze stajni na dziedziniec nie funkcjonowały na przełomie wieków XIX i XX, jako służące do wyprowadzania koni, gdyż przed nimi widzimy zagrządzające drzwi trójprzęsłowe płotki – być może służące do wiązania koni. Widoczne jest również poidło lub studnia.

W 1920 r. podjęto decyzję o gruntownym remoncie zabudowań folwarku, w stajniach i wozowniach wymieniono wtedy pokrycie z blachy żelaznej na ocynkowaną.

Nie wiadomo, kiedy budynek przestał pełnić funkcję stajni i wozowni, w latach 1927-39 nieopodal odbywały się zawody hippiczne, ale nie wiemy czy budynek je obsługiwał. Zachowało się jedno zdjęcie budynku od strony południowo-zachodniej datowane na 1941 r. pokazujące budynek w dobrym stanie.

5.3.2. OKRES POWOJENNY

Obiekt nie został zniszczony w czasie wojny – zarówno na fotomapie z 1935 r. jak i 1945 r. wyróżnia się na zdjęciach dobrym stanem dachu.

Fotografia z 1956 r. pokazuje stan budynku po przebudowie na kotłownię w ryzalicy centralnym z nowym kominem i podniesionym dachem korpusu. Do 1956 zachowało się brukowane podwórze z rosnącym na centralnym okrągłym gazonie drzewem (widocznym na planie Lindley'a już w 1892 r.)

W okresie powojennym wraz z Łazienkami pozostawał w gestii Urzędu Rady Ministrów.

NAJSTARSZA DOKUMENTACJA INWENTARYZACYJNA OBIEKTU

Najstarsza dokumentacja inwentaryzacyjna pokazująca rzuty i elewacje oraz przekroje jest niedatowana. Jest wykonana na tekturze i lawowana, podpisana „Pomierzył i wykreślił T Kankiewicz”. Została użyta jako podkład projektowy dla projektu adaptacji budynku dla potrzeb kotłowni w 1954 r. Zapewne jest więc zapisem stanu powojennego budynku.

Według tej inwentaryzacji w wozowni wschodniej istnieją dwie poprzeczne ściany wydzielające trakt komunikacyjny od wejścia. Okna znajdują się w trzech osiach od wschodu, w stacji występuje blenda na ścianie wschodniej i okno w ścianie szczytowej. Nie istnieją już bramy wjazdowe do wozowni. Brak połączenia stajni z ryzalitem. Stajnia wschodnia jest podzielona ścianą poprzeczną.

W ryzalicy widać szerokie wejścia w ścianie podłużnej do dwóch pomieszczeń w trakcie południowym, również połączonych przejściem, inaczej rozwiązany bieg schodów (krótszy) oraz wydzielone w hallu wejściowym pomieszczenie.

Stajnia zachodnia rozwiązana jest jako jednoprzestrzenna z wejściem jak obecnie od strony dziedzińca.

W wozowni zachodniej widoczne są podziały wewnętrzne i osiowe przejście z dziedzińca na stronę zachodnią, przy czym przy drzwiach zachodnich ze względu na różnicę poziomów znajdują się rozbudowane stopnie wejściowe. Tu również w ścianie szczytowej występuje okno.

Na piętrze występują inne schody na poddasze ze spocznikiem podchodzącym pod okno, symetrycznie wykonane wejścia na poddasza stajni w skośnych gładziach ścian poprzecznych. Po lewej stronie znajduje się wejście do pomieszczenia oraz okno wewnętrzne na klatkę, ale w układzie odwrotnym niż obecnie. Podziały cienkimi ściankami tworzą w sumie układ 4 pomieszczeń dostępnych w amfiladzie.

Komin główny posiada 6 otworów dymowych 20 x 20. Obiekt na obu kondygnacjach wyposażony jest w piece.

Elewacje wozowni od strony dziedzińca ukazują wyższe drzwi z nadświetlami w poziomie nadproży okien. Dach nad ryzalitem posiada łagodniejszy spadek od dachów nad stajniami i

wozowniami. Otwory wentylacyjne poddaszy w formie dymników nie posiadają łukowego kształtu.

1954 r. - ZMIANY PROJEKTOWE

W roku 1954 przygotowano pełnobrańowy projekt adaptacji budynku dla Inwestora Urzędu Rady Państwa, który uzyskał pozwolenie na realizację. Stan obecny w ryzalicie potwierdza wykonanie zmian.

Projekt wykonano na niedatowanej inwentaryzacji zachowanej w zasobach archiwum MŁK - opisaney powyżej. Kolorem czerwonym naniesiono na niej zmiany konstrukcyjne, pozostałe zmiany opisane poniżej ustalono na podstawie porównania planów:

- wymiana stropów nad parterem i piętrem na oparte na belkach stalowych dwuteowych
- wykonanie nowych schodów żelbetowych zabiegowych na piętro i poddasze.
- wykonanie nowej konstrukcji dachu nad ryzalitem – podwyższenie poziomu kalenicy i rozbudowa komina.
- zmiana traktu południowego w ryzalicie na kotłownię, z obniżeniem poziomu posadzki do spodu fundamentów -1.68 poniżej 0.00 poziomu hallu wejściowego. Projekt pokazuje izolację pionową na ścianie od południa – izolacji tej jednak nie potwierdzono w odkrywcę w 03.2017.
- zamurowanie pierwotnych wejść z hallu w ryzalicie do pomieszczeń od południa, zmiana podziału hallu oraz nowe połączenia ze stajnią zachodnią i z węzłem.
- wyburzenie ściany środkowej w trakcie południowym w parterze
- wykonanie nowego komina dla potrzeb kotłowni o większym gabarycie niż pierwotny – co wymagało przebudowy dachu.
- zamurowanie okien (drzwi?) w szczytach wozowni
- likwidacja wejścia ze schodami w zewnętrznej elewacji wozowni zachodniej.
- przebicie przejścia między wozownią zachodnią, a stajnią
- w wozowni wschodniej (lewej) wprowadzenie nowego podziału na dwa pomieszczenia
- w wozowni zachodniej likwidacja wejścia ze schodkami od zachodu wprowadzenie podziału na trakt komunikacyjny i dostępne po bokach pomieszczenia, w tym od północy dwa pomieszczenia w amfiladzie.
- zmiana lokalizacji wejścia do stajni zachodniej na osiowe w stosunku do elewacji, a nie osiowe w stosunku do wnętrza stajni
- wprowadzenie podziału w obszarze węzła ciepłego
- zmiana schodów zabiegowych – wejście na schody przesunięte ku zachodowi
- na piętrze wyburzenie ściany środkowej od południa i zamiana na ściankę działową, nowe podziały wprowadzające kuchnie i sanitariaty – adaptacja piętra wskazuje podział na dwa mieszkania, drzwi i okno jak w układzie istniejącym

- wg opisu na rysunkach „odmienne wymiary okien wykonane w różnym czasie ujednolicono”, wszystkie okna w skrzydłach o wymiarach projektowanych 104/177, w ryzalicie okna opisane jako 118/177.
- podwyższenie dachu części piętrowej – wprowadzenie spadku równego spadkowi dachów skrzydeł bocznych i uwzględnienie wielkości nowego komina w kalenicy.
- wszystkie bramy i wejścia w skrzydłach bocznych zaprojektowano – klepkowe.
- wykonanie nowej instalacji kanalizacji zewnętrznej i wewnętrznej, instalacji wodociągowej, wody ciepłej i instalacji gazowej.

KOLEJNE REMONTY I PRZEBUDOWY WG DOKUMENTACJI ARCHIWALNYCH

1967 r. – wykonanie przyłącza sieci ciepłej do budynku

1970 – projekt węzła c.o.

1972 – projekt adaptacji budynku Wozowni (naprzeciw Stajni Kubickiego) na zaplecze robót PKZ wyłącznie dla potrzeb konserwacyjno-remontowych obiektów Parku Łazienki

1974-5 r. aktualizacja inwentaryzacji pokazuje sposób podziału pomieszczeń w wozowni wschodniej (lewej) oraz części wschodniej stajni jak obecny, co oznacza, że podział ten został wprowadzony pomiędzy 1954 a 1974 r.

Na parterze w ryzalicie nadal funkcjonuje kotłownia, natomiast w hallu wydzielono dodatkowy wc. Na piętrze istnieje podział na dwa mieszkania, jak w projekcie z 1954 r., ale schody na poddasze są rozwiązane jak w chwili obecnej. W stajni prawej istnieje wydzielenie pomieszczenia w narożniku pd-zach. Całość pomieszczenia opisano jako foto-atelier. Zasadniczy podział wozowni zachodniej jest zgodny ze stanem obecnym.

W dachu nadal nad częściami parterowymi nie ma okienek o kształcie półkola.

W 1974 opracowano koncepcję adaptacji na pracownię PKZ.

1980 r. Projekt adaptacji korpusu centralnego na mieszkania – wprowadzenie stropu w poziomie parapetów okien parteru od południa pozwala wydzielić niską piwnicę w trakcie południowym. W hallu parteru rozbudowany węzeł sanitarny jednego z mieszkań.

1995 – 1997 r. ADAPTACJA SKRZYDŁA ZACHODNIEGO NA MUZEUM ŁOWIECTWA I JEŹDZIECTWA

W 1995 r. Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa zlokalizowane w Koszarach Kantonistów uzyskuje zgodę na remont i adaptację zachodniego skrzydła Stajni.

W 1997 r. następuje otwarcie stałej wystawy hipologicznej w odremontowanym skrzydle zachodnim – w prześle dawnej stajni urządzono ekspozycję powozów. Wozownia otrzymuje imię Zbigniewa Prus-Niewiadomskiego. Pomieszczenie stajni potraktowane jako jednoprzestrzenne z wydzieloną niskimi ściankami częścią recepcyjno-szatniową.

KOLEJNE REMONTY PROWADZONE PRZEZ MUZEUM ŁAZIENKI KRÓLEWSKIE

Obejmują zasięg budynku należący do MŁK.

2004 r. – remont elewacji – w odniesieniu do skrzydła wschodniego i fragmentu elewacji frontowej od dziedzińca.

2004 r. – wymiana pokrycia dachowego z remontem więźby dachowej. Remont nie objął elementów stropów drewnianych z pozornymi sklepieniami - nad parterem

Stolarka kwalifikuje się do wymiany wraz z drewnianymi detalami dekoracji obwiedniowej.

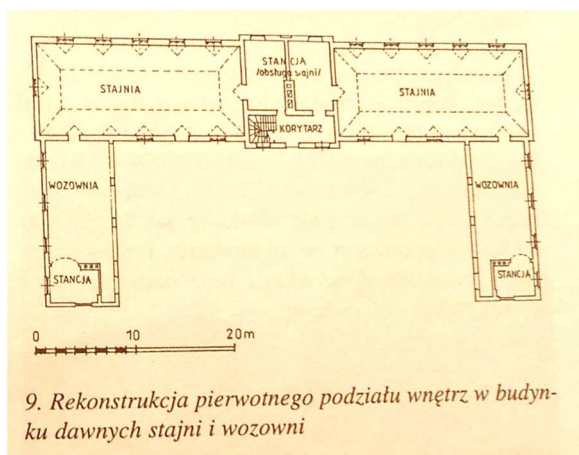
Zatwierdzony projekt remontu i przebudowy budynku WOZOWNI.

PLANY PRZEBUDOWY I REMONTU BUDYNKU WOZOWNI prowadzone przez MŁi J

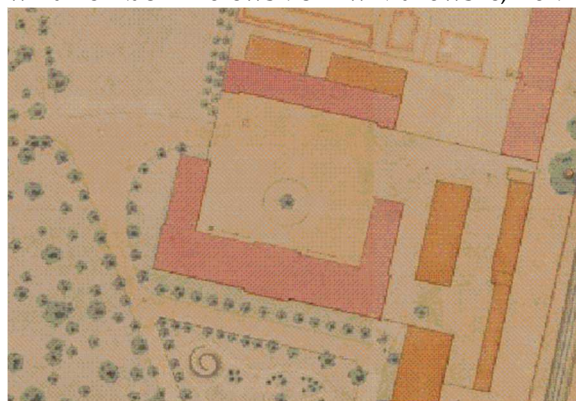
W 2005 r. wykonano koncepcję programowo-przestrzenną zagospodarowania otoczenia obiektów stajni i wozowni, która obejmowała dziedzińce i elewacje obiektów, proponowano przeszkłone wrota oraz lekkie zadaszenia dla ekspozycji zewnętrznej. Założenia wskazywały potrzebę wykonania w obu budynkach zachowanie i rekonstrukcję pierwotnego układu przestrzennego oraz zachowanie wystroju elewacji i rodzaju pokrycia dachowego. W zakresie działań konserwatorsko-budowlanych przewidywano osuszenie, odgrzybienia murów, wykonanie izolacji budynków, naprawy dachu, renowację elewacji i stolarki.

W ostatnich latach (2015) wykonano projekt remontu i przebudowy budynku wozowni – przeznaczony do realizacji.

5.4. IKONOGRAFIA

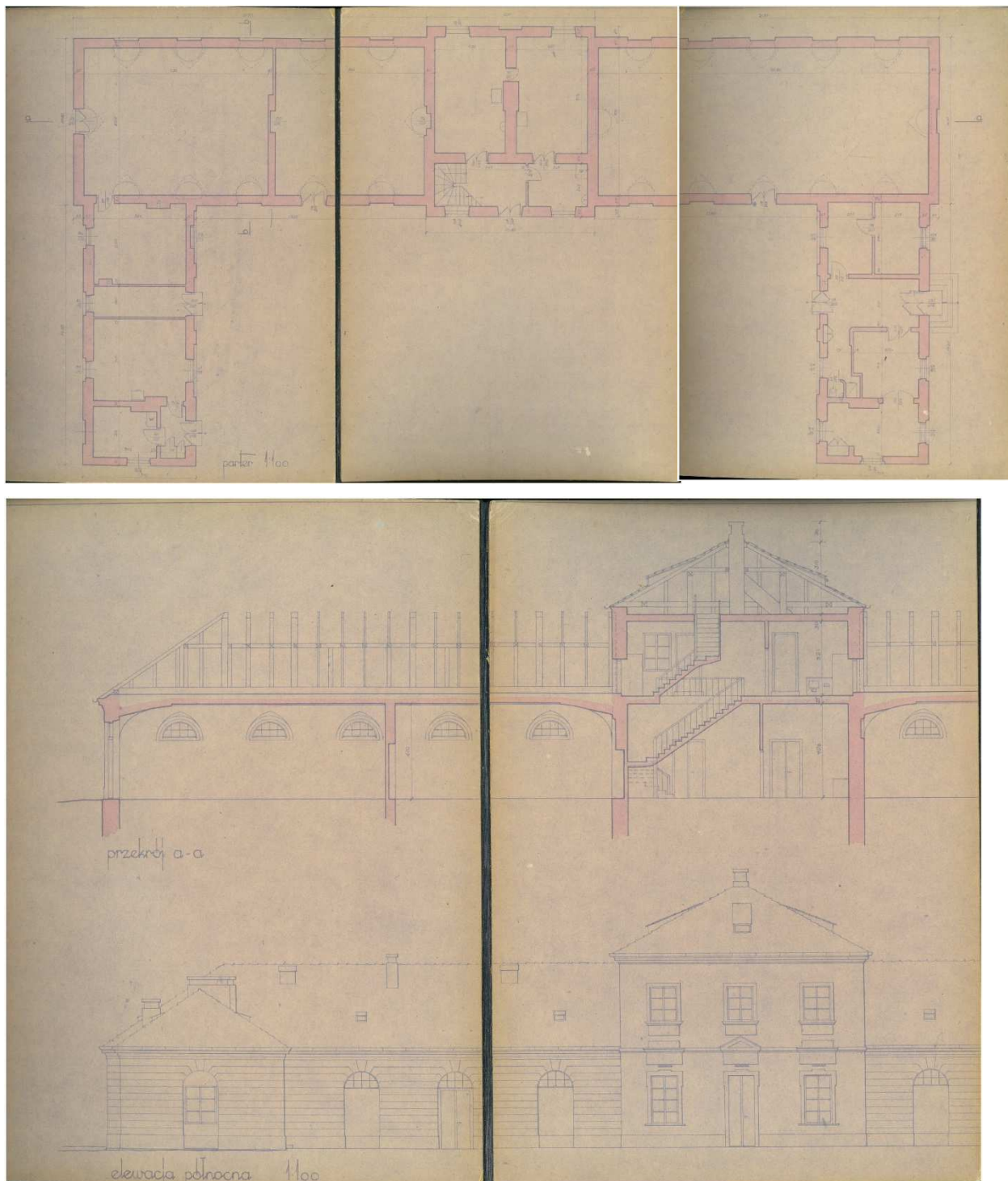
Rekonstrukcja układu parteru budynku wg B. Chmielewska – Łoś, E. Popławska – Bułafa – „Folwark w Łazienkach Królewskich” w Mazowsze, Rok VII, 1999, Nr 12, str. 113-123.

Fragment Planu Lindley'a

PRACOWNIA PROJEKTOWA ARCHITEKTURA & detal

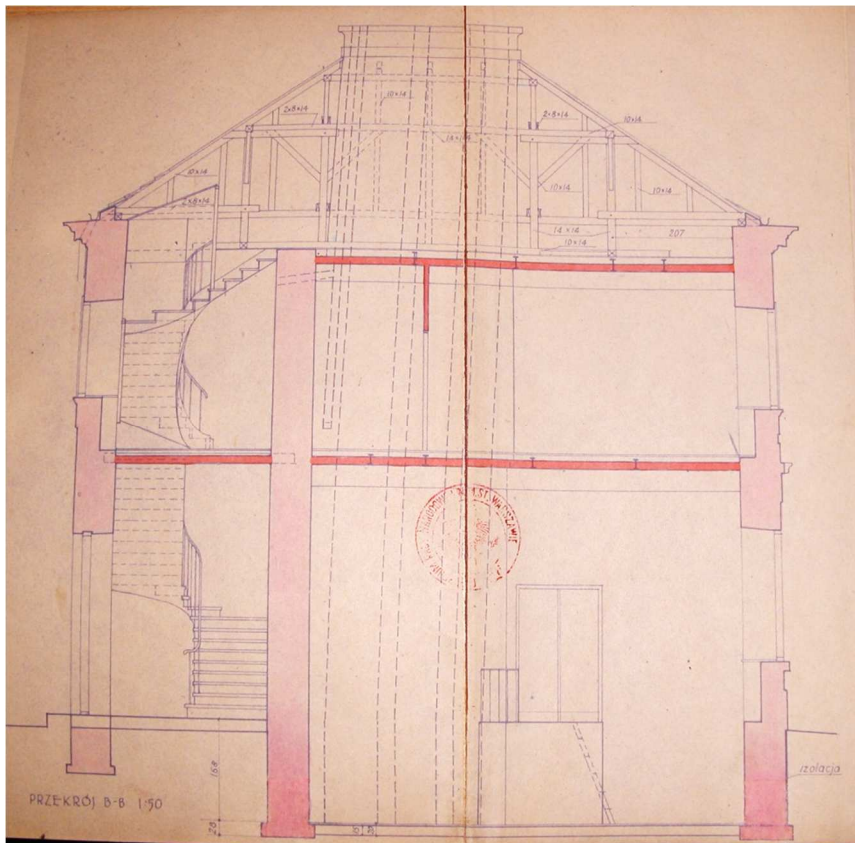
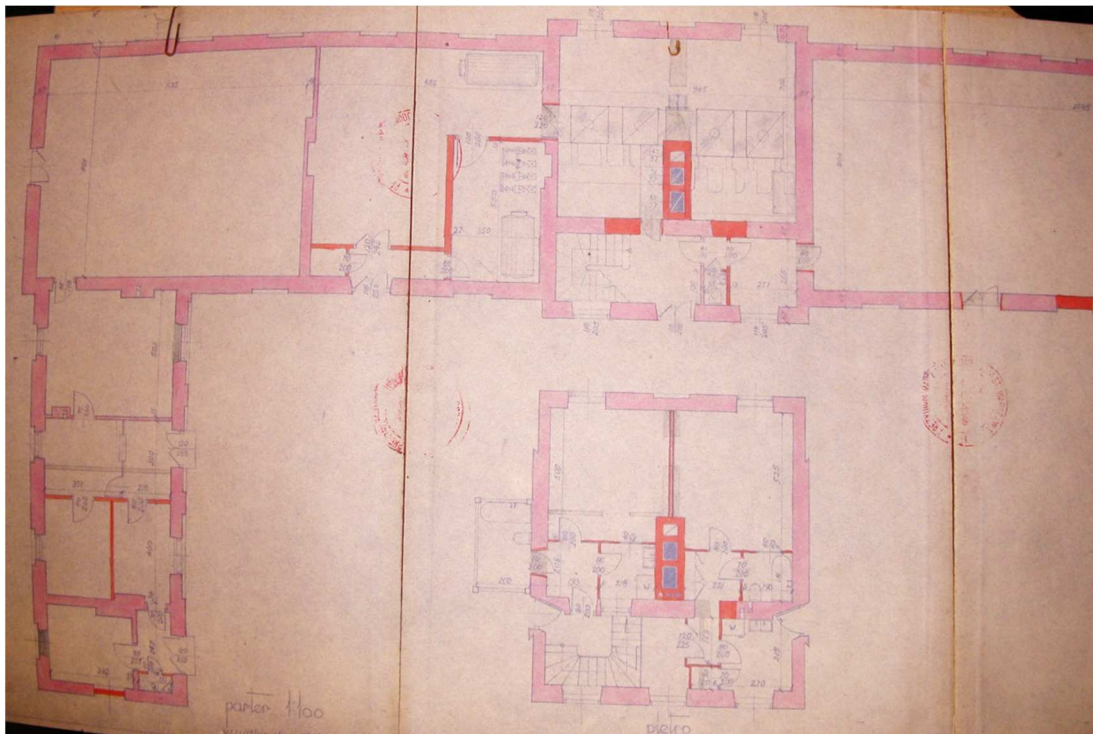
Projekt budowlano-wykonawczy przebudowy, remontu konserwatorskiego i adaptacji – STAJNIE KUBICKIEGO
Muzeum Łazienki Królewskie w Warszawie
marzec 2017

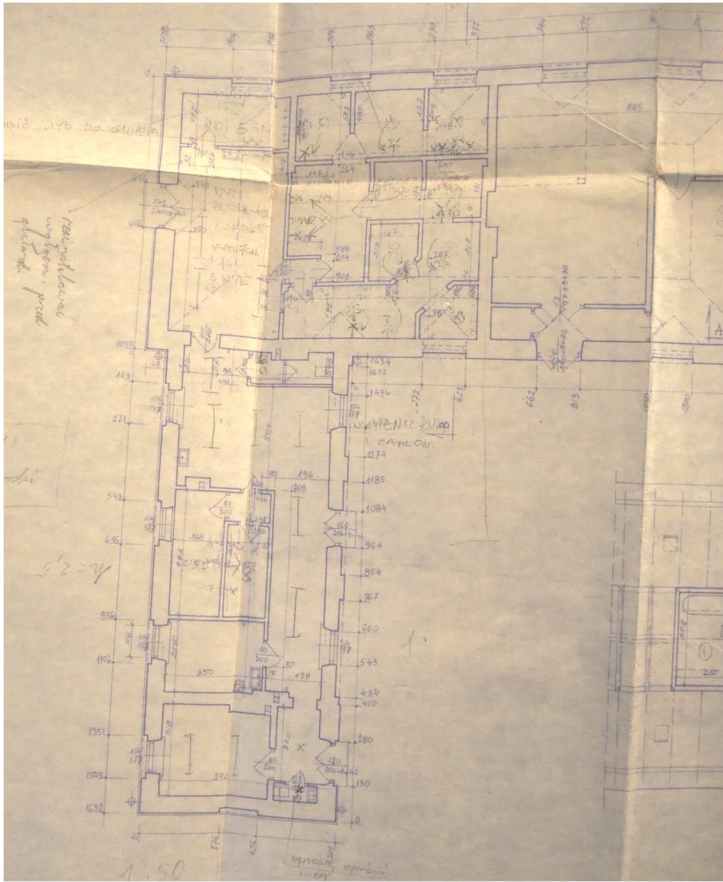
Plany inwentaryzacyjne prawdopodobnie powojenne – ograniczona ilość wtórnych podziałów.

PRACOWNIA PROJEKTOWA ARCHITEKTURA & detal

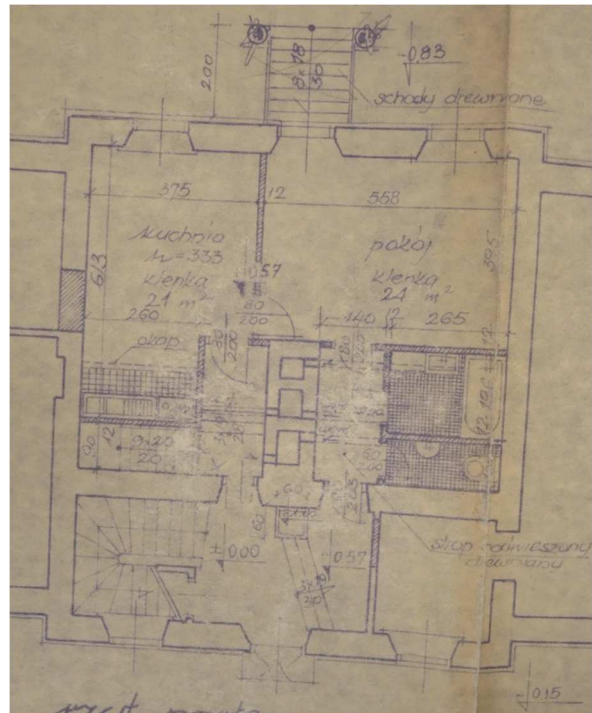
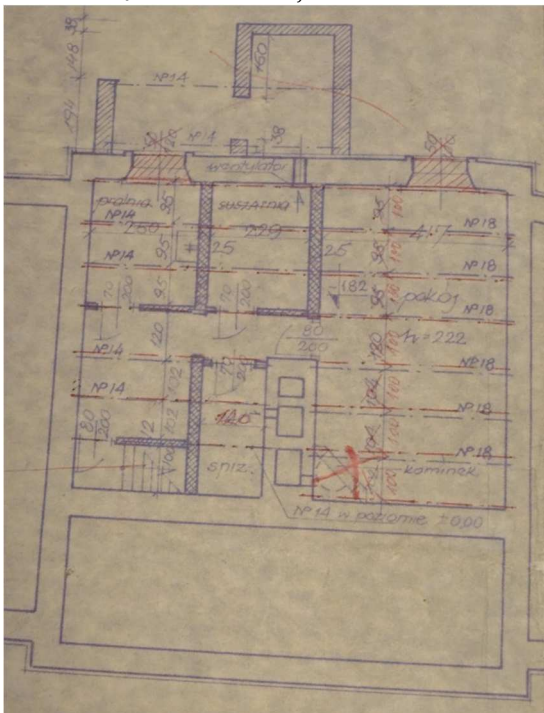
Projekt budowlano-wykonawczy przebudowy, remontu konserwatorskiego i adaptacji – STAJNIE KUBICKIEGO
Muzeum Łazienki Królewskie w Warszawie
marzec 2017

Plany projektowe z 1954 r. – przebudowa ryzalitu na kotłownię, wymiana komina głównego i stropów w ryzalicie, obniżenie poziomu użytkowego w kotłowni do spodu fundamentów ryzalitu.

Fragment rzutu parteru – inwentaryzacja a 1974 r. pokazują zachowane do chwili obecnej podziały wtórne części wschodniej.

Fragmenty rzutu projektowanych piwnic i parteru – projekt z 1980 r. adaptacji na mieszkania – wykonano wtedy wtórny podział na kondygnację podziemną i parter o podniesionym poziomie posadzki do poziomu parapetów okien w trakcie południowym.

E.6. OBSZAR ODDZIAŁYWANIA OBIEKTU.

Podstawa formalna informacji

Informacja o obszarze oddziaływania obiektu została sporządzona zgodnie z art. 34 ust. 3 pkt. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U 2016.290 z późn. zm.), zwanej w dalszej części opracowania „Prawem budowlanym” oraz w oparciu o Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. 2015.1422), zwane dalej „Warunkami technicznymi”

I. Wyznacznik informacji

Oznaczenie obszaru oddziaływania obiektu zgodnie z art. 3 pkt. 20 oraz art. 34 ust. 3 pkt. 5 Prawa budowlanego

II. Dane ogólne

Budynek Stajnie Kubickiego jest jednym z obiektów zabytkowego Zespołu Pałacowo-Ogrodowego Muzeum Łazienek Królewskich w Warszawie. Jest to obiekt parterowy zaprojektowany na planie prostokątnej podkowy z piętrową podpiwniczoną częścią środkową. Dachy nad każdym segmentem czterospadałowe kryte dachówka ceramiczną. Wejście główne od strony północnej.

Budynek Stajni Kubickiego został wpisany do rejestru zabytków pod numerem 2/15 z 28.07.1973 r.

Otoczenie inwestycji

Budynek znajduje się w kompleksie parkowym Łazienek Królewskich wpisanych do rejestru zabytków pod numerem 2/1 wpisem z dnia 01.07.1965r., w północno-wschodniej części Parku. Od strony wschodniej obiekt przylega do terenów Nowej Stajni. Teren, na którym zlokalizowany jest budynek Stajni Kubickiego stanowi działkę ewidencyjną nr 4 z obrębu 5-06-16 w jednostce ewidencyjnej 146510_8 Dzielnicy Śródmieście

III. Oddziaływanie obiektu na tereny sąsiednie (odniesienie do rozdziałów Działu II Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie

Rozdział 1: usytuowanie budynku §12

Z uwagi na lokalizację budynku w ostrej granicy z działkami ewidencyjnymi nr 5 z obrębu 5-06-16 oraz nr 6/3 z obrębu 5-06-15 obie ww. działki znajdują się w obszarze oddziaływania budynku Stajni Kubickiego.

Rozdział 2: dojścia i dojazdy §§14, 15 i 16

Do budynku zapewniono dojazd i dojścia (wykorzystuje się istniejące dojazdy i dojścia) zgodnie z §14, 15 i 16 Warunków technicznych.

Obiekt swym oddziaływaniem nie wykracza poza granice działki, zgodnie z §12 ust. 4 Warunków technicznych.

Rozdział 3: miejsca postojowe dla samochodów osobowych §§18 i 19

Miejsca postojowe istniejące na terenie własnym inwestycji w ilościach i odległościach odpowiadających Warunkom technicznym (częściowo zaadaptowano istniejący układ parkingowy).

Obiekt swym oddziaływaniem nie wykracza poza granice działki, zgodnie z §12 ust. 4 Warunków technicznych.

Rozdział 4: miejsca gromadzenia odpadów stałych §§ 22 i 23

Istniejące miejsca do gromadzenia odpadów stałych w odległościach zgodnych z §23 ust. 16 Warunków technicznych

Obiekt swym oddziaływaniem nie wykracza poza granice działki, zgodnie z §12 ust. 4 Warunków technicznych.

Rozdział 5: uzbrojenie techniczne działki i odprowadzenie wód powierzchniowych z terenu § 28

Ukształtowanie terenu w najbliższym sąsiedztwie budynku pozostanie w stanie niezmienionym, nie naruszając naturalnego spływu wód powierzchniowych zgodnie z §29 Warunków technicznych

Ścieki komunalne odprowadzone do kanalizacji miejskiej zgodnie z §28 ust. 1 Warunków technicznych.

Przyjęte rozwiązanie powoduje, że obiekt swym oddziaływaniem nie wykracza poza granice działki, zgodnie z §12 ust. 4 Warunków technicznych.

Rozdział 6: studnie § 31

Nie przewiduje się wykonania studni na terenie przedmiotowej działki

Rozdział 7: zbiorniki bezodpływowe na nieczystości ciekłe § 36 ust. 1

Nie przewiduje się wykonania tego typu zbiorników na terenie przedmiotowej działki

Rozdział 7: zbiorniki bezodpływowe na nieczystości ciekłe zgodnie z § 38

Nie przewiduje się wykonania tego typu zbiorników na terenie przedmiotowej działki

Obiekt swym oddziaływaniem nie wykracza poza granice działki, zgodnie z §12 ust. 4 Warunków technicznych.

IV. Oddziaływanie obiektu na tereny sąsiednie (odniesienie do rozdziałów Działu II, III i IV Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie)

Rozdział 1 (Dział II): Przesłanianie i zacienianie budynków na działkach sąsiednich § 13

Rozdział 2 (Dział III): Oświetlenie i nasłonecznienie § 60

Rozdział 7 (Dział VI): Usytuowanie budynków z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe §§271 i 272

Obiekt swym oddziaływaniem nie wykracza poza granice działki.

V. Lista przepisów mogących mieć zastosowanie przy określaniu obszaru oddziaływania obiektu

1. Ustawa z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U 2016.290 z późn.zm.)	Analiza przeprowadzona powyżej
2. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 20 października 2015r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać skrzyżowania linii kolejowych oraz bocznic kolejowych z drogami i ich usytuowanie (Dz. U. 2015.1744)	Nie dotyczy (inwestycje związane z realizacją linii kolejowej bądź w przypadku inwestycji stwarzającej ograniczenia w możliwości realizacji linii kolejowej na działkach sąsiednich)
3. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 10 września 1998r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie (Dz. U. 1998.Nr 151, poz. 987 z późn. zm.)	Nie dotyczy (w przypadku terenu inwestycji na którym zlokalizowane są budowle kolejowe bądź w przypadku inwestycji dotyczącej realizacji tego rodzaju obiektu)

4. Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 2 sierpnia 1996r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane nie będące budynkami, służące obronności państwa i ich usytuowanie (Dz. U. 1996.Nr 103.poz.477 z późn.zm.)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji związanej z realizacją obiektów służących obronności państwa – garnizonowych obiektów szkoleniowych i poligonowych obiektów szkoleniowych, bądź w przypadku realizacji inwestycji stwarzającej ograniczenia w możliwości realizacji obiektów służących obronności państwa na działkach sąsiednich)
5. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 20 kwietnia 2007r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne i ich usytuowanie (Dz. U. 2007, Nr 86, poz. 579)	Nie dotyczy (inwestycje polegające na realizacji obiektów budowlanych gospodarki wodnej bądź w przypadku realizacji inwestycji stwarzającej ograniczenia w możliwości realizacji obiektów budowlanych gospodarki wodnej na działkach sąsiednich)
6. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U 2014. 81)	Nie dotyczy (inwestycje polegające na realizacji budowli rolniczych bądź w przypadku realizacji inwestycji stwarzającej ograniczenia w możliwości realizacji budowli rolniczych na działkach sąsiednich) - §6 ust 4, §7 ust 1 i 2, §8, §8a, §9, §11, §12
7. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 20 kwietnia 2007r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle hydrotechniczne i ich usytuowanie (Dz. U. 2007.Nr 86.poz. 579)	Nie dotyczy (w przypadku terenu inwestycji leżącego na obszarze morskim)
8. ustawa z dnia 3 lipca 2002r. Prawo lotnicze (Dz. U.2013.1393 z późn.zm.)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji związanej z realizacją przeszkód lotniczych bądź polegającej na budowie lub rozbudowie obiektów budowlanych, które mogą stanowić źródło żerowania ptaków lub hodowania ptaków mogących stanowić zagrożenie dla ruchu lotniczego)
9. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 31 sierpnia 1998r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dla lotnisk (Dz. U. 1998.Nr 130.poz. 859 z późn.zm.)	Nie dotyczy (w przypadku terenu inwestycji na którym zlokalizowane jest lotnisko cywilne bądź w przypadku realizacji inwestycji dotyczącej realizacji tego typu obiektu)
10. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. 2016.124)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji związanej z realizacją drogi publicznej) - §77, §133 ust. 5 i 7
11. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji związanej z realizacją drogowych obiektów morskich)

inżynierskie i ich usytuowanie (Dz. U. 2000.Nr 63.poz. 735 z późn.zm.)	
12. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. 2014.1853)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji związanej z realizacją bazy/stacji paliw, rurociągów dalekosiężnych do transportu ropy naftowej i produktów naftowych bądź w przypadku realizacji inwestycji sąsiadującej z ww. obiektami budowlanymi)
13. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe (Dz. U. 2013.640)	Nie dotyczy (w przypadku realizacji inwestycji polegającej na budowie sieci gazowej bądź w przypadku realizacji inwestycji sąsiadującej z ww. obiektami budowlanymi)
14. Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 4 października 2001r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać strzelnice garnizonowe oraz ich usytuowanie (Dz. U. 2001.Nr 132.poz.1479 z późn.zm.)	Nie dotyczy (w przypadku realizacji inwestycji polegającej na budowie strzelnicy garnizonowej bądź realizacji inwestycji sąsiadującej z ww. obiektem budowlanym) - §20 - 22
15. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 16 stycznia 2002r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących autostrad płatnych (Dz. U. 2002 Nr 12.poz. 116 z późn.zm.)	Nie dotyczy (w przypadku realizacji inwestycji polegającej na budowie autostrady płatnej bądź realizacji inwestycji sąsiadującej z ww. obiektem budowlanym)
16. Ustawa z dnia 31 stycznia 1959r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. 2015.2126)	Nie dotyczy (w przypadku realizacji inwestycji polegającej na budowie cmentarza bądź realizacji inwestycji sąsiadującej z cmentarzem)
17. Rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. 1959 Nr 52.poz. 315)	Nie dotyczy (w przypadku realizacji inwestycji polegającej na budowie cmentarza bądź realizacji inwestycji sąsiadującej z cmentarzem. W przypadku, gdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewiduje możliwość budowy cmentarza)
18. Ustawa z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (Dz. U. 2015.460 z późn.zm.)	Nie dotyczy (w przypadku realizacji inwestycji związanej z realizacją np zjazdu z drogi publicznej bądź jego przebudowy. Zastosowanie może znaleźć np. art. 35, art.38, art. 39, art. 43. Zwrócić należy uwagę na regulacje szczególne zawarte w art. 42)
19. Ustawa z dnia 7 maja 1999r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (Dz. U. 2015.2120)	Nie dotyczy (w przypadku terenu inwestycji leżącego na terenie byłego hitlerowskiego obozu zagłady)
20. ustawa z dnia 29 listopada 2000r. Prawo atomowe (Dz. U. 2014.1512)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji związanej z działalnością w zakresie pokojowego

	wykorzystywania energii atomowej związanej z rzeczywistym i potencjalnym narażeniem na promieniowanie jonizujące od sztucznych źródeł promieniotwórczych, materiałów jądrowych, urządzeń wytwarzających promieniowanie jonizujące, odpadów promieniotwórczych i wypalonego paliwa jądrowego)
21. Rozporządzeni Rady Ministrów z dnia 31 sierpnia 2012r. w sprawie wymagań bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej, jakie ma uwzględniać projekt obiektu jądrowego (Dz. U. 2012.1048)	Nie dotyczy (w przypadku terenu inwestycji, na którym znajdują się obiekty jądrowe bądź realizacji inwestycji polegającej na realizacji obiektu jądrowego)
22. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 2012r. w sprawie szczegółowego zakresu przeprowadzenia oceny terenu przeznaczonego pod lokalizację obiektu jądrowego, przypadków wykluczających możliwość uznania terenu za spełniający wymogi lokalizacji obiektu jądrowego lokalizacyjnego dla obiektu jądrowego (Dz. U 2012.1025)	Nie dotyczy (wymogi nałożone na lokalizację obiektu jądrowego)
23. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U.2013.1232 z późn.zm.)	Obiekt nie oddziałuje na działki sąsiednie (w przypadku realizacji inwestycji zaliczających się do inwestycji mogących znacząco lub potencjalnie oddziaływać na środowisko /w przypadku inwestycji dla których może być wymagane wykonanie raportu)
24. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2016.71)	Nie dotyczy
25. Załącznik do Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. 2007, Nr 120, poz. 826 z późn.zm.)	Nie dotyczy
26. Rozporządzenie Ministra Gospodarki Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lipca 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy produkcji, transporcie wewnątrz zakładowym oraz obrocie materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechnicznych (Dz. U. 2003, Nr 163, poz. 1577 z późn. zm.)	Nie dotyczy
27. Ustawa z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach (Dz. U. 2013.21.z późn.zm.)	Nie dotyczy (odległość pól, na których są używane jako nawóz komunalne osady ściekowe, od budynków mieszkalnych albo zakładu produkcji żywności)

28. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzeniu ścieków do wód lub do ziemi oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. 2014.1800)	Nie dotyczy (odległość obiektów przeznaczonych na pobyt ludzi od urządzeń i instalacji związanych z przygotowaniem i magazynowaniem ścieków używanych jako nawóz w rolnictwie, a także gruntów, na których są one wykorzystywane – załącznik nr 8 do rozporządzenia)
29. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2013r. w sprawie składowiska odpadów (Dz. U. 2013.523),	Nie dotyczy (odległości od składowisk odpadów)
30. Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 lipca 2015r. w sprawie dopuszczania odpadów do składowania na składowiskach (Dz. U. 2015.1277)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji polegającej na realizacji składowiska w rozumieniu ustawy o odpadach)
31. Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. 2015.469 z późn.zm.)	Nie dotyczy (w przypadku terenu inwestycji położonego w terenie ochrony bezpośredniej lub pośredniej ujęcia wody)
32. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków i innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. 2010, Nr 109,poz. 719)	Nie dotyczy
33. Ustawa z dnia 28 marca 2003r. o transporcie kolejowym (Dz. U. 2015.1297 z późn. zm.)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji związanej z realizacją linii kolejowej bądź realizacji inwestycji sąsiadującej z ww. obiektem budowlanym, w szczególności art. 53 tej ustawy, określającym minimalne odległości poszczególnych obiektów od obszaru kolejowego, linii kolejowych czy urządzeń związanych z prowadzeniem ruchu kolejowego)
34. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 7 sierpnia 2008r. w sprawie wymagań w zakresie odległości i warunków dopuszczających usytuowanie drzew i krzewów, elementów ochrony akustycznej i wykonywania robót ziemnych w sąsiedztwie linii kolejowej, a także sposobu urządzania i utrzymania zasłon odśnieżanych oraz pasów przeciwpożarowych (Dz. U. 2014.1227)	Nie dotyczy (w przypadku inwestycji sąsiadującej z liniami kolejowymi, zastosowanie może znaleźć np.§4)
35. Ustawa z dnia 23 lipca 2003r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2014.1446 z późn.zm.)	Nie dotyczy (ograniczenia dotyczące zabudowy w otoczeniu zabytków)
36. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas	Dotyczy wszystkich obiektów , lecz nie oddziałuje na działki sąsiednie

wykonywania robót budowlanych (Dz. U.2003.Nr 47.poz. 401)	
37. Ustawa z dnia 10 kwietnia 2003r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. 2015.2031)	Nie dotyczy (art. 11f ust. 1 pkt. 8 lit. G w związku z art. 11f ust. 2 ustawy)

VI. Wniosek końcowy

Jak wynika z zapisów powyższej informacji – obszar oddziaływania remontowanego budynku Stajni Kubickiego obejmuje swym zasięgiem działki ewidencyjne: nr 5 z obrębu 5-06-16 oraz nr 6/3 z obrębu 5-06-15.

E.7. CHARAKTERYSTYKA ENERGETYCZNA.

- Dla obiektu wykonano Audyt energetyczny. W związku z wymianą instalacji grzewczych oraz termomodernizacją stropów nad ostatnimi kondygnacjami, posadzek na gruncie i ścian fundamentowych, a także termomodernizacją okien (wg osobnego opracowania) wykonano charakterystykę energetyczną obiektu zawartą w ww Audycie energetycznym – aut. P. Bryzek – w zasobach Zamawiającego.

E.8. ZAŁOŻENIA PROJEKTU PRZEBUDOWY, ADAPTACJI I REMONTU

E.8.1. ZAŁOŻENIA PROJEKTOWE FUNKCJONALNO – PRZESTRZENNE.

- Odzyskanie przestrzeni budynku dla potrzeb ekspozycyjno-muzealnych w jednoprzestrzennych wnętrzach d. stajni i wozowni poprzez likwidację wtórnych podziałów stajni i wozowni (za wyjątkiem rejonu lokalizacji węzła cieplnego).
- Lokalizacja części recepcyjnej w parterze ryzalitu z połączeniem z d. stajniami (obecnie zachodnią, a w przyszłości po przeniesieniu węzła cieplnego również z częścią wschodnią).
- Odtworzenie stref zaplecзовych w szczytach północnych wozowni.
- Przeniesienie funkcji biurowo-administracyjnych muzeum na piętro w ryzalicie.
- Lokalizacja pełnego węzła sanitarnego dla zwiedzających w pogłębionych piwnicach ryzalitu z węzłem dla osób niepełnosprawnych w parterze w strefie wejścia.
- Likwidacja żelbetowej klatki schodowej na poddasze.

E.8.2. ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKO-REMONTOWE

- Remont substancji murów oryginalnych
- Osuszanie i odgrzybianie murów
- Konserwacja zachowanej więźby dachowej
- Rekonstrukcja idei rozwieranych wrót do segmentów d. wozowni w formie współczesnej – wrota przeszklone i zdublowane wrota drewniane.
- Rekonstrukcja formy stolarki okiennej brakującej (wtórne blendy okienne okien półlukowych). Częściowa wymiana stolarki okiennej okien zachowywanych (część

przeseł okiennych będzie pełniła rolę wrót) – z korektą ilościową i dostosowaniem wymienianej stolarki do wymagań termoizolacyjnych wskazanych w audycie, jest ujęta w osobnym projekcie wykonywanym przez niezależną pracownię projektową.

- Remont warstw tynkarskich wg programów konserwatorskich z przywróceniem oryginalnej kolorystyki (wg wskazań badań stratygraficznych).
- Wymiana posadzek na gruncie w skrzydłach niepodpiwniczonych wraz z wykonaniem izolacji p.wilgociowych poziomych i dociepleniem.
- Pogłębienie piwnic pod ryzalitem centralnym w celu lokalizacji zapleczy sanitarnych wraz z wykonaniem izolacji pionowych i poziomych ryzalitu.
- Docieplenie stropów nad częściami parterowymi i nad 1 piętrem w ryzalicie.

E.8.3. MODERNIZACJA INSTALACJI

- Zakłada się pełną wymianę instalacji wewnętrznych wod.-kan. i c.o. oraz instalacji elektrycznych i teletechnicznych.
- Objęcie obiektu wentylacją mechaniczną z rekuperacją w podziale na strefy użytkowe oraz regulacją wilgotności i schładzaniem w obszarze ekspozycji muzealnej.

E.9. OPIS DOSTĘPNOŚCI DLA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH.

- Obiekt w tej chwili udostępniony dla osób niepełnosprawnych jedynie w części ekspozycyjnej Muzeum Łowiectwa i Jeździectwa tj. w obszarze d. stajni zachodniej.
- Obiekt zostanie udostępniony w parterze osobom na wózkach inwalidzkich wejściem głównym w ryzalicie (dzwonek przywoławczy przy drzwiach głównych) oraz wejściem z poziomu dziedzińca do stajni zachodniej. Również odtwarzane wrota do wozowni nie będą powodowały bariery dostępności dla osób niepełnosprawnych, chociaż zasada kontroli dostępu do muzeum zakłada wejście w ryzalicie – w dalszym ciągu wszystkie ogólnodostępne pomieszczenia parteru zaprojektowano bez barier architektonicznych dla osób niepełnosprawnych.
- W strefie recepcji w hallu wejściowym zaprojektowano toaletę dla osób niepełnosprawnych z dzwonkiem przywoławczym.
- Część wschodnia zawierająca pracownie MŁK będzie dostępna dla osób niepełnosprawnych poprzez wrota odtwarzane w wozowni. Ponieważ strefa ta nie przewiduje możliwości zwiedzania ogólnodostępnego zakłada się, że osoby niepełnosprawne będą korzystały z dostępu jedynie za wiedzą obsługi naukowej pracowni i przy jej udziale.
- Strefa piętra stanowiącego obszar biurowo-administracyjny nie zostanie udostępniona osobom niepełnosprawnym.
- W przyszłości planuje się przeniesienie węzła cieplnego z budynku, co umożliwi połączenie pomieszczeń parteru w amfiladzie i udostępnienie również części wschodniej osobom niepełnosprawnym po ew. otwarciu jej do celów ekspozycyjnych.

E.10. OCHRONA POŻAROWA OBIEKTU.

1. Warunki ochrony przeciwpożarowej

1.1. Powierzchnia, wysokość i liczba kondygnacji – wg pktu E.1.

1.2. Odległość od obiektów sąsiadujących

Budynek Stajni Kubickiego usytuowany jest w północno-wschodniej części zespołu Pałacowo Parkowego Łazienek Królewskich w Warszawie, w obrębie zespołu zabudowań gospodarczych zwanych Folwarkiem, powstałych w XIX w.

Budynek jest obiektem wolnostojącym. Wymagana minimalna odległość od innych budynków ZL w sąsiedztwie, tzn. 8 m jest przekroczona i wynosi 14,40 m (odległość od istniejącego budynku 14,40 i 16,20 m)

1.3. Parametry pożarowe występujących substancji palnych

W budynku nie przewiduje się przechowywania lub magazynowania materiałów palnych oprócz eksponatów (powozów), wyposażenia i elementów wykończenia wnętrz. Podstawowe materiały palne to drewno, materiały drewnopochodne, papier, tworzywa sztuczne Ciepło spalania drewna (do oszacowania gęstości obciążenia ogniowego wynosi ok. 16 – 18,7 MJ/kg.

1.4. Przewidywana gęstość obciążenia ogniowego

Pomieszczenia techniczne (rozdzielnia elektryczna, węzeł cieplny) kwalifikuje się jako strefy PM o gęstości obciążenia ogniowego do 1000 MJ/m².

1.5. Kategoria zagrożenia ludzi, przewidywana liczba osób na każdej kondygnacji i w pomieszczeniach, w których przebywać mogą jednocześnie większe grupy ludzi

Budynek kwalifikuje się do kategorii zagrożenia ludzi ZL III. Kwalifikacja wynika z deklaracji Użytkownika; liczba zwiedzających jest ograniczona poniżej 50 osób ze względu na bezpieczeństwo zbiorów. Część podziemną budynku kwalifikuje się również do kategorii zagrożenia ludzi ZL III.

1.6. Ocena zagrożenia wybuchem pomieszczeń oraz przestrzeni zewnętrznych

W przedmiotowym obiekcie nie występuje zagrożenie wybuchem.

1.7. Podział obiektu na strefy pożarowe

Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej w budynku niskim zakwalifikowanym do kategorii zagrożenia ludzi ZL III, obejmującej również część podziemną wynosi 4000 m².

Obecnie budynek stanowi jedną strefę pożarową o powierzchni mniejszej od dopuszczalnej z wydzielonymi pomieszczeniami rozdzielni elektrycznej i węzła cieplnego za pomocą ścian w klasie odporności ogniowej EI 120 (rozdzielnia) i EI 60 (węzeł cieplny) w tzw. pomieszczenia zamknięte.

Klasa odporności pożarowej budynku	Oddzielenie stref: ściany i stropy, odporność ogniowa(min)	Oddzielenia stref: drzwi - odporność ogniowa (min)
B i C	REI 120 (stropy w ZL – REI 60)	EI 60 lub 2 x EI 30

D i E	REI 60 (stropy w ZL – REI 30)	EI 30 lub 2 x EI 15
-------	----------------------------------	---------------------

Uwaga: - drzwi z przedsionka do klatki schodowej mogą mieć klasę E

UWAGA: Budynek w świetle obowiązujących obecnie przepisów może być wykonany w części nadziemnej w klasie D odporności pożarowej, jeżeli część podziemna wydzielona zostałaby w odrębną strefę pożarową elementami oddzielania przeciwpożarowego w klasie odporności ogniowej REI 120 i posiadałaby bezpośrednie wyjście na zewnątrz. Ponieważ technicznie nie jest to możliwe, budynek powinien spełniać wymagania dla klasy C odporności pożarowej.

Drzwi na granicy stref pożarowych powinny być wyposażone w samozamykacze lub inne urządzenia samozamykające.

Kanały wentylacyjne przechodzące przez granicę stref pożarowych powinny być wyposażone w klapy przeciwpożarowe o klasie odporności ogniowej równej odporności ogniowej EIS przegród przez które przechodzą.

Przewody instalacyjne prowadzone przez ściany i stropy stanowiące oddzielenia ppoż. oraz ściany i stropy wydzielonych pożarowo pomieszczeń powinny być poprowadzone w przepustach instalacyjnych zapewniających odporność ogniową taką, jak dla tych oddzieleni (dotyczy przewodów instalacji elektrycznej, przewodów wod. - kan. wykonanych z PCV).

1.8. Klasa odporności pożarowej budynku oraz klasa odporności ogniowej i stopień rozprzestrzeniania ognia przez elementy budowlane

Budynek jest niskim obiektem użyteczności publicznej (N). W związku z zakwalifikowaniem części podziemnej do kategorii zagrożenia ludzi III, budynek traktowany jest w zakresie klasy odporności ogniowej jako budynek niski trzykondygnacyjny. Dla budynku niskiego, trzykondygnacyjnego, zakwalifikowanego do kategorii ZL III wymagana jest klasa odporności pożarowej C, co narzuca zastosowanie elementów nie rozprzestrzeniających ognia o następujących klasach odporności ogniowej:

główna konstrukcja nośna	- R 60
stropy	- REI 60
ściany wewnętrzne	- EI 15
elementy klatki schodowej	- R 60
konstrukcja dachu	- R 15
przekrycie dachu	- RE 15

gdzie: R = nośność ogniowa (w minutach)

E = szczelność ogniowa („)

I = izolacyjność ogniowa („)

Warstwy elewacyjne ścian zewnętrznych przedmiotowego budynku (wysokość poniżej 25 m) mogą być wykonane z materiałów palnych w sposób zabezpieczający przed rozprzestrzenianiem ognia.

Na podstawie dokonanych oględzin, oraz w oparciu o Instrukcje ITB nr 409/2005 i nr 221, stwierdza się, że:

- murowane ściany nośne z cegły ceramicznej, pełnej,
- strop nad piwnicą oraz strop na parterem i I piętrze w ryzalicy środkowym,

spełniają powyższe wymagania.

W zakresie odporności ogniowej nie są spełnione następujące wymagania:

- nieznana jest klasa odporności ogniowej stropów drewnianych nad parterem
- w częściach jednokondygnacyjnych budynku,
- nieznana jest klasa odporności ogniowej konstrukcji dachu i przekrycia
- dachu
- brak jest również dokumentacji potwierdzającej zabezpieczenie
- ogniochronne drewnianych elementów dachu do stopnia NRO (nie
- rozprzestrzeniania ognia), tj. niezapałności.

1.9. Warunki i strategia ewakuacji ludzi lub ich uratowania w inny sposób

Dla dróg komunikacji ogólnej w budynku powinny być spełnione następujące warunki ewakuacyjne:

- z pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi powinna być zapewniona możliwość ewakuacji w bezpieczne miejsce na zewnątrz budynku lub do innej strefy pożarowej, bezpośrednio lub drogami komunikacji ogólnej zwanymi dalej drogami ewakuacyjnymi,
- wyjścia z pomieszczeń powinny być zamykane drzwiami,
- w wyjściu ewakuacyjnym dopuszcza się stosowanie drzwi rozsuwanych jeżeli ich konstrukcja umożliwia ich otwieranie automatyczne lub ręczne bez możliwości blokowania oraz samoczynne ich rozsuniecie i pozostawienie w pozycji otwartej w przypadku pożaru lub awarii drzwi,
- długość przejść ewakuacyjnych w strefach ZL powinna być mniejsza od 40 m,
- przejście ewakuacyjne nie powinno prowadzić przez więcej niż trzy pomieszczenia,
- szerokość przejścia ewakuacyjnego powinna być obliczona wg wskaźnika 0,6 m/100 osób, ale nie powinna być mniejsza niż 0,9 m, a w przypadku przejścia służącego do ewakuacji mniej niż 3 osób nie może być mniejsza niż 0,8 m,
- łączna szerokość drzwi w świetle powinna być obliczona wg wskaźnika 0,6 m/100 osób, ale nie powinna być mniejsza niż 0,9 m, a w przypadku drzwi służących do ewakuacji mniej niż 3 osób nie może być mniejsza niż 0,8 m.
- drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne powinny otwierać się na zewnątrz pomieszczeń:
 - przeznaczonych do jednoczesnego przebywania ponad 50 osób,
 - przeznaczonych do jednoczesnego przebywania powyżej 6 osób o ograniczonej zdolności poruszania się,
- szerokość drzwi stanowiących wyjście ewakuacyjne z budynku, a także szerokość drzwi na drodze ewakuacyjnej z klatki schodowej prowadzących na zewnątrz budynku lub do innej strefy pożarowej powinna być nie mniejsza niż szerokość biegu klatki schodowej,
- szerokość drzwi na drodze ewakuacyjnej, nie wymienionych wyżej należy obliczać wg wskaźnika 0,6 m/100 osób, ale nie mniej niż 0,9 m,
- w drzwiach wieloskrzydłowych skrzydło podstawowe powinno mieć szerokość nie mniejszą niż 0,9 m, w przypadku drzwi wahadłowych min 0,9 m przy jednym skrzydle, min 0,6 m przy dwóch skrzydłach, przy czym ich szerokość musi być jednakowa,
- drzwi, bramy i inne zamknięcia otworów w wymaganej klasie odporności ogniowej lub dymoszczelności powinny być zaopatrzone w urządzenia zapewniające samoczynne

zamykanie otworu w razie pożaru; należy jednocześnie zapewnić możliwość ręcznego otwierania drzwi przeznaczonych do ewakuacji,

- obudowa poziomych dróg komunikacji ogólnej powinna mieć klasę odporności ogniowej wymaganą dla ścian wewnętrznych,
- szerokość poziomej drogi ewakuacyjnej powinna być obliczona wg wskaźnika 0,6 m na każde 100 osób, nie mniej jednak niż 1,4 m,
- dopuszcza się zmniejszenia szerokości poziomej drogi ewakuacyjnej do 1,2 m, jeżeli jest ona przeznaczona do ewakuacji nie więcej niż 20 osób,
- wysokość drogi ewakuacyjnej powinna wynosić co najmniej 2,2 m,
- dopuszcza się lokalne obniżenie wysokości tej drogi do 2 m na długości do 1,5 m,
- skrzydła drzwi stanowiących wyjście na drogę ewakuacyjną nie mogą po ich całkowitym otwarciu zmniejszać wymaganej szerokości drogi,
- na drogach ewakuacyjnych jest zabronione stosowanie:
 - spoczników ze stopniami,
 - schodów ze stopniami zabiegowymi, jeżeli schody te są jedyną drogą ewakuacyjną,
 - miejsca w których zastosowano pochylnie lub stopnie umożliwiające pokonanie różnicy poziomów powinny być wyraźnie oznakowane,
- w budynku powinny być zachowane następujące długości dojsć ewakuacyjnych: 30 m przy jednym dojściu (w tym nie więcej niż 20 m po poziomych drogach ewakuacyjnych) i 60 m przy co najmniej dwóch dojściach (dla dojścia najkrótszego; drugie dojście może być o 100 % dłuższe) (długość dojścia mierzy się od wyjścia z pomieszczenia do wyjścia na zewnątrz budynku, innej strefy pożarowej, do pierwszych drzwi przedsionka ppoż.),

Do określenia maksymalnej ilości osób mogących przebywać jednocześnie w budynku przyjęto liczbę deklarowaną przez Właściciela. Wg szacunkowych danych w żadnym z pomieszczeń nie będzie jednocześnie przebywać więcej niż 50 osób.

Całkowita liczba osób, które mogą przebywać w obiekcie wynosi:

- zwiedzający - do 50 osób (tylko parter budynku),
- pracownicy: parter 20 osób, piętro 9 osób.

Nie przewiduje się pobytu ludzi w części podziemnej budynku - część ta przeznaczona będzie na sanitariaty.

Geometria projektowanej klatki schodowej na I piętro nie odpowiada wymaganiom przepisów ze względu na:

- występowanie stopni zabiegowych,
- 25 stopni w biegu bez spocznika
- szerokość spocznika mniejszą od wymaganej (1,20 m zamiast wymaganej szerokości 1,50 m)

Występują również inne niezgodności w zakresie ewakuacji:

- szerokość dwuskrzydłowych drzwi wyjściowych z budynku wynosi w świetle od 1,20 m do 1,30 m, co oznacza, że żadne ze skrzydeł nie ma wymaganej szerokości minimum 0,9 m
- wejście na poddasze zamykane drzwiami bezklasowymi w zakresie odporności ogniowej.

W budynku, na drogach ewakuacyjnych oświetlonych wyłącznie światłem sztucznym, wymagane jest awaryjne oświetlenie ewakuacyjne spełniające wymagania dla oświetlenia ewakuacyjnego, tzn.:

- oświetlenie korytarzy i klatek schodowych, czas pracy awaryjnej 1 h, natężenie oświetlenia co najmniej 1,0 lx,
- ewakuacyjne znaki podświetlane lub znaki fotoluminescencyjne do oznakowania kierunków ewakuacji.

W budynku brak oświetlenia awaryjnego.

W budynku powinny być zastosowane wykładziny podłogowe na drogach ewakuacyjnych co najmniej trudno zapalne i takie przewidziano w dokumentacji projektowej.

1.10. Sposób zabezpieczenia przeciwpożarowego instalacji użytkowych, a w szczególności: wentylacyjnej, ogrzewczej, gazowej, elektroenergetycznej, odgromowej, kontroli dostępu

1.10.1. Instalacje wentylacyjne

W budynku przewidziana jest wentylacja grawitacyjna i mechaniczna. Nie przewiduje się konieczności stosowania przeciwpożarowych klap odcinających.

1.10.2. Instalacja ogrzewcza

Budynek jest i będzie zasilany w ciepło z sieci miejskiej (system centralnego ogrzewania pożarowo bezpieczny, wodny).

1.10.3. Instalacja gazowa

Budynek nie jest wyposażony w instalację gazową. W obiekcie nie są stosowane gazy techniczne.

1.10.4. Instalacja elektroenergetyczna

Budynek powinien być wyposażony w przeciwpożarowy wyłącznik prądu.

Obecnie budynek nie posiada takiego wyłącznika, zostanie wykonany w ramach wymiany instalacji elektrycznej.

Zasilanie urządzeń i instalacji bezpieczeństwa (instalacji sygnalizacji pożarowej) sprzed przeciwpożarowego wyłącznika prądu.

Zabezpieczenie przeciwpożarowe instalacji elektrycznej:

- odporność ogniowa przepustów kablowych w oddzieleniach przeciwpożarowych w klasie EI oddzielenia.
- sterowanie przeciwpożarowym wyłącznikiem prądu (przycisk sterujący) usytuowane będzie w pobliżu głównego wejścia do budynku.
- przeciwpożarowy wyłącznik prądu i przyciski sterujący zostaną odpowiednio oznakowane

1.10.5. Instalacja odgromowa

Budynek jest wyposażony w instalację piorunochronną.

1.10.6. Instalacja kontroli dostępu

Budynek jest wyposażony w instalację przeciwwłamaniową.

1.10.7. Instalacje wod.-kan.

Na przewodach wykonanych z materiałów palnych, przechodzących przez oddzielenia przeciwpożarowe należy zainstalować kasety odcinające w klasie odporności ogniowej

oddzielenia, zaciskające się w warunkach pożaru (dotyczy przewodów o średnicy powyżej 40 mm).

1.11. Dobór urządzeń przeciwpożarowych i innych urządzeń służących bezpieczeństwu pożarowemu, dostosowany do wymagań wynikających z przepisów dotyczących ochrony przeciwpożarowej i przyjętych scenariuszy pożarowych, z podstawową charakterystyką tych urządzeń.

1.11.1. Instalacje gaśnicze (SUG)

Wg obowiązujących przepisów, stałe urządzenia gaśnicze nie są w obiekcie wymagane.

1.11.2. Instalacja sygnalizacji pożaru (SSP)

W budynku niskim ZL III nie jest wymagany system sygnalizacji pożarowej, obejmujący urządzenia sygnalizacyjno-alarmowe, służące do samoczynnego wykrywania i przekazywania informacji o pożarze. System taki jest przewidziany.

1.11.3. Dźwiękowy system ostrzegawczy (DSO)

Obiekt nie jest wyposażony w DSO. Dźwiękowy system ostrzegawczy nie jest wymagany w budynku niskim ZL III.

1.11.4. Instalacja wodociągowa przeciwpożarowa

W budynku niskim o dwóch kondygnacjach nadziemnych, zakwalifikowanym do kategorii zagrożenia ludzi ZL III jest wymagane instalowanie hydrantów wewnętrznych 25 wg PN-EN 671-1 z węzłem półsztywnym, jeżeli powierzchnia strefy pożarowej przekracza 1000 m². Ze względu na powierzchnię poniżej 1000 m², wymaganie to nie dotyczy przedmiotowego budynku.

1.11.5. Urządzenia oddymiające

W budynku niskim ZL III nie jest wymagane stosowanie obudowanych i oddzielonych od dróg komunikacji ogólnej drzwiami w klasie EI 30 klatek schodowych.

1.11.6. Dźwigi dla ekip ratowniczych

W budynku niskim zakwalifikowanym do kategorii zagrożenia ludzi ZL III stosowanie dźwigów dla ekip ratowniczych nie jest wymagane.

1.12. Wyposażenie w gaśnice i inny sprzęt gaśniczy lub ratowniczy

Obiekt powinien być i jest wyposażony w podręczny sprzęt gaśniczy - 2 kg lub 3 dm³ środka gaśniczego na każde 100 m² powierzchni.

1.13. Przygotowanie obiektu i terenu do prowadzenia działań ratowniczo-gaśniczych, w tym drogi pożarowe, zaopatrzenie w wodę do zewnętrznego gaszenia pożaru oraz sprzęt służący tym działaniom.

1.13.1. Zaopatrzenie w wodę do zewnętrznego gaszenia pożaru

Wymagana ilość wody do zewnętrznego gaszenia pożaru (dla hydrantów zewnętrznych): 10 dm³/s. Ilość ta jest zapewniona przez istniejącą sieć wodociagową miejską - wymagany co najmniej 1 hydrant 80 mm nadziemny (dopuszczalne podziemne), ciśnienie robocze 0,2 MPa, usytuowany w odległości co najmniej 5 m od ściany budynku, maksymalnie w odległości 75 m od budynku pierwszy, drugi w odległości do 150 m od budynku. Wymagania w zakresie odległości spełniają hydranty podziemne na sieci wodociagowej na terenie Łazienek. Istniejące hydranty w pobliżu przedmiotowego budynku pokazano na załączonym planie sytuacyjnym.

1.13.2. Drogi pożarowe

Do budynku niskiego zakwalifikowanego do kategorii zagrożenia ludzi ZL III, którego powierzchnia całkowita jest mniejsza niż 1000 m², doprowadzenie drogi pożarowej nie jest wymagane. Droga taka istnieje i umożliwia dojazd samochodów gaśniczych i ich przejazd bez zawracania. Drogę pożarową pokazano na załączonym planie sytuacyjnym.

2. Zakres niezgodności z przepisami

2.1. Wskazanie wszystkich występujących w budynku niezgodności z przepisami techniczno – budowlanymi i przeciwpożarowymi

W budynku nie są spełnione następujące wymagania wynikające z Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. (Dz. U. nr 75/2002, poz. 690 z późn. zmianami):

a) W zakresie odporności ogniowej i rozprzestrzeniania ognia (§ 216, ust.1 i 2):

- nieznana klasa odporności ogniowej stropów drewnianych nad parterem w częściach jednokondygnacyjnych,
- nieznana klasa odporności ogniowej konstrukcji dachu i przekrycia dachu
- brak dokumentacji zabezpieczenia ogniochronnego palnych elementów przekrycia dachu i stropów oddzielających poddasza od przestrzeni użytkowych do stopnia nie rozprzestrzeniania ognia (NRO)

b) w zakresie ewakuacji:

- zabiegowe stopnie w klatce schodowej będącej jedyną drogą ewakuacyjną z I piętra budynku, (§ 244 ust.1)
- 25 stopni w biegu klatki schodowej bez spocznika (§ 69 ust.1)
- szerokość spoczników klatek schodowych mniejsza od wymaganej - szerokość ta wynosi od ok. 1,00 m do 1,20 m przy wymaganej 1,50 m (§ 68 ust.1)
- drzwi wyjściowe dwuskrzydłowe symetryczne o szerokości skrzydła od ok. 0,60 m do 0,70 m, (§ 62 ust.1)
- wejście na poddasze zamykane drzwiami bez odporności ogniowej (§ 251)

d) w zakresie instalacji:

- brak prawidłowo usytuowanego przeciwpożarowego wyłącznika prądu w obiekcie, (§ 183 ust.2, ust. 3)
- w budynku brak awaryjnego oświetlenia ewakuacyjnego (§ 181 ust.3)

2.2. Wskazanie niezgodności w zakresie przepisów techniczno – budowlanych i przeciwpożarowych, które zostaną doprowadzone w budynku do stanu zgodnego z przepisami

W budynku, w efekcie modernizacji, będą wyeliminowane następujące niezgodności w zakresie ochrony przeciwpożarowej:

b) W zakresie odporności ogniowej:

- konstrukcja i przekrycia dachu, widoczna drewniana konstrukcja stropów (od strony poddaszy) zostaną zabezpieczone ogniochronnie w celu uzyskania cechy materiału niezapalnego

b) w zakresie ewakuacji:

- wejścia na poddasze zostaną zamknięte drzwiami (klapami) w klasie EI 30 odporności ogniowej.

d) w zakresie instalacji:

- obiekt zostanie wyposażony w prawidłowo usytuowany przeciwpożarowy wyłącznik prądu
- budynek zostanie wyposażony w awaryjne oświetlenie ewakuacyjne.

2.3. Wskazanie niezgodności w zakresie przepisów techniczno – budowlanych i przeciwpożarowych, które nie zostaną doprowadzone w budynku do stanu zgodnego z przepisami

- a) w zakresie klasy odporności ogniowej nie jest możliwe zapewnienie wymaganej klasy odporności ogniowej stropów drewnianych nad parterem w częściach jednokondygnacyjnych (REI 60) ((§ 216, ust.1)
- b) w zakresie ewakuacji:
 - zabiegowe stopnie w klatce schodowej będącej jedyną drogą ewakuacyjną z I piętra budynku, (§ 244 ust.1)
 - 25 stopni w biegu klatki schodowej bez spocznika (§ 69 ust.1)
 - szerokość spoczników klatek schodowych mniejsza od wymaganej - szerokość ta wynosi od ok. 1,00 m do 1,20 m przy wymaganej 1,50 m (§ 68 ust.1)
 - drzwi wyjściowe dwuskrzydłowe symetryczne o szerokości skrzydła od ok. 0,60 m do 0,70 m, (§ 62 ust.1)

3. Przyjęte rozwiązania (ponadstandardowe) zastępcze inne niż określają to przepisy techniczno – budowlane zapewniające zabezpieczenie przeciwpożarowe obiektu (rekompensujące niezgodności niemożliwe do usunięcia w zabezpieczeniu przeciwpożarowym w stosunku do wymagań przepisów) – wyszczególnienie proponowanych rozwiązań zastępczych

- 3.1. Wyposażenie obiektu w system sygnalizacji pożaru umożliwiający oprócz wykrycia pożaru i uruchomienia alarmu akustycznego przekazanie informacji o pożarze do Straży Pożarnej (monitoring).
- 3.2. Wyposażenie budynku w awaryjne oświetlenie ewakuacyjne zapewniające natężenie co najmniej 2 lx zamiast 1 lx.
- 3.3. Wyposażenie obiektu w gaśnice wg podwojonego normatywu, tzn. 4kg środka gaśniczego (lub 6 dm³) na każde 100 m² powierzchni.
- 3.4. Zabezpieczenie stalowych elementów wzmacniających stropu nad parterem w częściach jednokondygnacyjnych do klasy odporności ogniowej R 30,
- 3.5. Oddzielenie części podziemnej (na poziomie -1) ścianami w klasie odporności ogniowej REI 60 z drzwiami w klasie odporności ogniowej EI 30

F. OPIS TECHNICZNY REMONTU

F.1. ZESTAWIENIA POWIERZCHNI

Powierzchnia zabudowy wynosi 811.62 m²
Powierzchnia użytkowa istniejąca: 742.86 m²
Powierzchnia użytkowa projektowana: 728,37 m² + 82,61 m² węzeł cieplny poza zakresem
Kubatura budynku: 4 024,83 m³
Kubatura części podziemnej projektowanej ~385,33 m³
 Wysokość budynku od poziomu wejścia do wierzchu
 gzymsu głównego ryzalitu centralnego 8,21 m
 Wysokość do górnej powierzchni stropu nad I piętrem proj. ok. 8,12 m
 Ilość kondygnacji nadziemnych: 1 w skrzydłach, 2 w ryzalicie środkowym
 Ilość kondygnacji podziemnych : 1 w ryzalicie, skrzydła boczne niepodpiwniczone

ZESTAWIENIA POWIERZCHNI NA KONDYGNACJACH

PIWNICE			
Nr pom	NAZWA POMIESZCZENIA	POSADZKA	POW. m2
P1	KLATKA SCHODOWA	GRES/TERAZZO	15.21
P2	MAGAZYNEK	GRES	5.61
P3	KOMUNIKACJA	GRES	8.70
P4a	WC MĘSKIE PRZEDSIONEK	GRES	7.72
P4b	WC MĘSKIE	GRES	8.02
P5a	WC DAMSKIE PRZEDSIONEK	GRES	7.60
P5b	WC DAMSKIE	GRES	10.25
P6	POM. GOSP.	GRES	5.72
P7	MAGAZYN SPRZĘTU	GRES	8.89
			77.72

PRACOWNIA PROJEKTOWA ARCHITEKTURA & detal

Projekt budowlano-wykonawczy przebudowy, remontu konserwatorskiego i adaptacji – STAJNIE KUBICKIEGO
Muzeum Łazienki Królewskie w Warszawie
marzec 2017

PARTER			
Nr pom	NAZWA POMIESZCZENIA	POSADZKA	POW. m2
001a	KOMUNIKACJA	GRES / LASTRICO	3.28
001b	POM. GOSP.	GRES	1.05
002a	WC PRZEDSIONEK	GRES	2.49
002b	WC	GRES	1.87
003	POM. SOCJALNE	GRES	7.52
004	PRACOWNIA MŁK	POS. CERAMICZNA	68.94
005	PRACOWNIA MŁK	POS. CERAMICZNA	103.68
006	WĘZEL CIEPLNY		82.61
007	KOMUNIKACJA	GRES HISTORYCZNY	18.92
008	WC NIEPEŁNOSP.	GRES	5.83
009	RECEPCJA	GRES HISTORYCZNY	64.02
010	SALA EKSPOZYCYJNA	BRUK DĘBOWY	190.70
011	SALA EKSPOZYCYJNA	BRUK DĘBOWY	70.10
012	POM. GOSP.	GRES	1.42
013	KOMUNIKACJA	GRES	3.24
014	POM. SOCJALNE	GRES	4.96
015a	WC PRZEDSIONEK	GRES	2.75
015b	WC	GRES	1.84
016	ROZDZIELNIA EL.	GRES	4.92
RAZEM			557.53 + 82,61

1 PIĘTRO powierzchnie użytkowe			
Nr pom	NAZWA POMIESZCZENIA	POSADZKA	POW. m2
101	KOMUNIKACJA	LASTRICO/ GRES	17.78
102	POM. SOCJALNE	GRES	4.17
103	KOMUNIKACJA	GRES	3.80
104	POM. POMOCNICZE	DESKI	*5.94
105	POKÓJ BIUROWY	PARKIET	23.11
106	POKÓJ BIUROWY	PARKIET	23.68
107	KOMUNIKACJA	GRES	2.68
108a	WC PRZEDSIONEK	GRES	2.07
108b	WC	GRES	2.00
109	POKÓJ BIUROWY	PARKIET	7.89
RAZEM			93.12

*powierzchnia z gwiadką dotyczy pomieszczenia o wys. od 1,90 - 2,10 m

1 PIĘTRO powierzchnie nieużytkowe poddaszy wg pomiaru inwentaryzacji		
NAZWA POMIESZCZENIA	Pow. pom. [m ²] H<1.9[m]	Pow. u. żył. [m ²] H>1.9[m]
STRYCH 1- strona wschodnia	241,15	86,31
STRYCH 2 - strona zachodnia	226,12	83,33
RAZEM	467,27	169,64

PODDASZE RYZALITU powierzchnie nieużytkowe poddaszy wg pomiaru inwentaryzacji		
NAZWA POMIESZCZENIA	Pow. pom. [m ²] H<1.9[m]	Pow. u. żył. [m ²] H>1.9[m]
STRYCH 1- strona wschodnia	66,41	27,55
RAZEM	66,41	27,55

Razem powierzchnia użytkowa projektowana **728,37 m²**

Ponadto powierzchnia węzła cieplnego poza zakresem projektu **82,61 m²**

Razem powierzchnia nieużytkowa istniejąca **197,19 m²**

Razem powierzchnia pomocnicza H do 1,90 m **533,68 m²**

F.2 . ZAKRES ROBÓT

F.2.1. PRACE PRZYGOTOWAWCZE, DEMONTAŻOWE ZEWNĘTRZNE

- Wytyczyć i zorganizować plac budowy na terenie własnym oraz przyległej działki od południa – za zgodą Właściciela terenu.
- Zabezpieczyć teren budowy oraz dojścia do budynku.
- W pierwszej fazie prowadzić odcinkami roboty ziemne przy fundamentach i izolacjach ścian fundamentowych.
- Do prac izolacyjnych ścian zewnętrznych rozebrać nawierzchnię chodników od strony dziedzińca do styku z nawierzchnią dziedzińca i opasek budynku wokół elewacji zewnętrznych.
- Po zakończeniu prac fundamentowych i izolacyjnych wykonać montaż rusztowań dla remontu elewacji, zabezpieczenie chodników i dojść.
- Otwory okienne zabezpieczyć na czas robót na elewacji.
- Zdemontować instalacje zewnętrzne elektryczne do wymiany lub uporządkowania wg części instalacje elektryczne TOM 4.
- Zdemontować obróbki blacharskie, pozostawiając je jako zabezpieczenie gzymsów i podokienników na czas skuwania uszkodzonych tynków.
- Zdemontować nieczynne elementy instalacji wentylacyjnej (XX wieczne) na dachu budynku. Ew d. szachty wentylacji stajni należy pozostawić jako relikw systemu w obrębie

poddasza – konsultować z Nadzorem Konserwatorskim – dotyczy deskowanych szachtów nad stajniami.

- Zdemontować obramienia półlukowych otworów wentylacyjnych poddaszy w miejscach wskazanych jako lokalizacja projektowanych czerpni wentylacji mechanicznej.
- Uwaga – demontażowi podlega również wtórna stolarka drzwi zewnętrznych klepkowych z prostymi nadświetlami oraz stolarka okienna w tym okna w blendach dawnych wjazdów do wozowni. Zakres prac i kosztorysowanie objęte jest osobnym opracowaniem – patrz TOM 5 PB-W.

F.2.2. ROBOTY ROZBIÓRKOWE

- **UWAGA – wszystkie prace rozbiórkowe prowadzić zgodnie z zapisami w projekcie konstrukcyjnym TOM 2 – PB-W KONSTRUKCJI oraz we wskazanej w nim kolejności działań.**
- Wyburzyć schody różnicujące poziom w parterze oraz schody zejściowe do piwnicy.
- Rozebrać wtórny strop nad piwnicą w trakcie południowym budynku.
- Rozebrać ściany działowe wtórne w obrębie całego budynku zgodnie z oznaczeniem na rysunkach. Dotyczy ścian działowych murowanych w piwnicy, w parterze w obrębie hallu i dawnych stacji od południa, w obrębie wozowni - podziałów na pokoje, wewnętrznych wtórnych podziałów stacji w szczytach wozowni, wtórnych podziałów murowanych w stajni wschodniej i zabudowy lekkiej w stajni zachodniej, zabudowy części spocznika na piętrze i ścianek działowych w stancjach piętra. Szczegółowy zakres wyburzeń określono na rysunkach.
- Rozebrać ściankę pod schodami wraz z wtórnym poszerzeniem stopni pierwszego biegu schodów od strony duszy i ściankę zamykającą przestrzeń pod schodami.
- Rozebrać ostatni bieg klatki schodowej w korpusie głównym z piętra na poddasze.
- Rozebrać ścianki wydzielające pomieszczenie techniczne nad stajnią zachodnią.
- Rozebrać komin dawnej kotłowni po zdjęciu profili jego zwieńczenia murowanego do prac odtworzeniowych. Otwór w dachu zabezpieczyć na czas robót budowlanych.
- Kominy przebudowywane do celów wentylacji mechanicznej rozkuć jednostronnie w celu wprowadzenia szachtów projektowanych – stronę rozkucia każdorazowo ustalić z nadzorem Autorskim, Inwestorskim i Konserwatorskim.
- Do prac rozbiórkowych kominów zabezpieczyć pokrycie dachowe przed zniszczeniem.
- Przebić projektowane otwory drzwi i przejść wykonując zalecone nadproża – patrz TOM 2 – PB-W KONSTRUKCJI – przejścia w hallu głównym do recepcji, z recepcji do d. stajni, oraz symetrycznie wykonanie blendy, połączenia pomiędzy d. stajniami a wozowniami.
- Po wykonaniu zaleconych wzmocnień nadproży otworów d. wrót – wg części konstrukcyjnej - usunąć wtórne zamurowania wrót do wozowni – podczas prac należy ustalić pierwotny wymiar otworów i istnienie węgara. W przypadku odnalezienia otworu

pierwotnego zgłosić do N.A. w celu ew. weryfikacji wielkości projektowanych wrót szklanych i drewnianych. W projekcie przyjęto wykonanie nowych węgarów murowanych wzmocnionych wg części PB-W KONSTRUKCJI – TOM 2.

- Rozebrać posadzki na gruncie w obrębie obu skrzydeł stajni i wozowni (z pominięciem węzła cieplnego). Rozebrać posadzkę na gruncie w hallu korpusu głównego pom 007.
- W całym obiekcie objętym remontem z wyjątkiem węzła cieplnego rozebrać nieczynne i przeznaczone do wymiany instalacje sanitarne – wodno-kanalizacyjną i c.o. – zgodnie z częścią PB-W INSTALACJE SANITARNE TOM 4.
- W całym obiekcie objętym remontem z wyłączeniem węzła cieplnego zdemontować nieczynne instalacje elektryczne zgodnie z częścią PB-W INSTALACJE ELEKTRYCZNE TOM 3. W d. wozowni zachodniej rozważyć ew. pozostawienie natynkowej instalacji elektrycznej pod sufitowej jako relikty rozwiązań z 1 połowy XX w.- do decyzji komisji Konserwatorskiej.

F.2.3. ROBOTY ZIEMNE I FUNDAMENTOWE

- Fundamenty ścian zewnętrznych budynku na całym obwodzie odkopywać odcinkami do prac izolacyjnych.
- Po pracach izolacyjnych wg pktu F.2.4. zasypywać z zagęszczeniem gruntu wg wskazań PB-W KONSTRUKCJI.
- W obrębie wnętrza wozowni lewej i prawej łącznie ze stancjami w szczytach - wykonać wykopy pod fundamenty ścianek działowych murowanych.
- Wykonać fundamenty ławowe ścianek projektowanych z betonu zbrojonego wodoszczelnego wg PB-W KONSTRUKCJI. Po wykonaniu ławy położyć izolację poziomą ścianek działowych wg pktu F.2.4. do połączenia z izolacją poziomą posadzek.
- W obrębie korpusu centralnego wykonać podbicie ścian obwodowych oraz ścian stykających się z korpusem - odcinkami ściśle wg PB-W KONSTRUKCJI z betonu zbrojonego wodoszczelnego – parametry betonu i zbrojenia wg części konstrukcyjnej.
- Wykonać płytę denną fundamentową w obrębie piwnicy połączoną zbrojeniem ze ścianami podbicia. W trakcie robót wykonywać izolację poziomą pod płytą fundamentową podbitych piwnic oraz w poziomie połączenia podbicia ze starym fundamentem na ścianie łączącej z węzłem cieplnym i izolację pionowe wg opisu w pktcie F.2.4.

F.2.4. ROBOTY IZOLACYJNE

F.2.4.1. ZAKRES IZOLACJI

- Ze względu na brak izolacji w murach oraz na wysoki poziom zawilgocenia ścian zewnętrznych i wewnętrznych budynku wynikający, zgodnie z wykonanym pomiarem ściany zewnętrznej fundamentowej w piwnicy, z napływem wód gruntowych, projektuje

się wykonanie wtórnych izolacji poziomych i pionowych istniejących ścian fundamentowych.

- Prace izolacyjne prowadzić w oparciu o kompletną technologię renomowanych firm.
- Projekt zakłada wykonanie izolacji ścian budynku w następującym zakresie:
 - o pozioma izolacja przeciwwilgociowa w postaci przepony hydrofobowej do połączenia z izolacją przeciwwilgociową posadzek parteru wszystkich ścian istniejących zewnętrznych i wewnętrznych oraz do połączenia z izolacją pionową zewnętrzną ścian fundamentowych zewnętrznych. Na odcinkach niedostępnych od wnętrza przeponę należy wykonać od zewnątrz, w zależności od grubości ścian – wykonywać jedno lub dwustronnie. Wykonać również od strony korpusu centralnego w ścianie łączącej z węzłem cieplnym w poziomie parteru.
 - o izolacja pozioma przeciwwilgociowa nowych fundamentów ścianek działowych wykonywana w trakcie wznoszenia fundamentów – do połączenia z izolacją przeciwwilgociową posadzek parteru.
 - o pionowa izolacja powłokowa bitumiczna dwuskładnikowa przeciwwilgociowa, wraz z zabezpieczeniem powłoki izolacyjnej, ścian fundamentowych obwodowych całego budynku wykonana w wykopach od zewnątrz na pełną wysokość ścian fundamentowych. W obrębie korpusu głównego izolacja do połączenia z poziomą izolacją podbijanych piwnic – od strony północnej i południowej.
 - o pozioma izolacja powłokowa przeciwwilgociowa pogłębianej piwnicy na płycie nośnej wyprowadzona na ścianie od strony węzła na wysokość podbicia jako izolacja pionowa na szalunku traconym, w pozostałych ścianach wyprowadzona na zewnątrz do połączenia z izolacjami pionowymi wykonywanymi od zewnątrz.
 - o izolacja przeciwwilgociowa bitumiczna powłokowa ściany wewnętrznej fundamentowej piwnicy wykonana w wykopie odcinkowym na pełną wysokość ściany piwnicy - od strony stajni zachodniej pom. nr 010, od połączenia z izolacją poziomą płyty fundamentowej piwnic do połączenia z izolacją przeciwwilgociową posadzek parteru.
 - o pionowa izolacja powłokowa bitumiczna ściany fundamentowej piwnicy na styku z węzłem cieplnym na wysokości nowego podbicia wykonana w szalunku traconym od wnętrza piwnicy pogłębianej, oraz pozioma izolacja w miejscu połączenia podbicia ze spodem fundamentu istniejącego, powyżej niej strukturalna izolacja ściany w postaci iniekcji powierzchniowej (ze względu na niedostępność ściany od strony węzła cieplnego).
 - o pionowa izolacja na odcinkach podbijanych ścian w obrębie pogłębianych piwnic oraz pozioma izolacja ścian w poziomie piwnic połączona z izolacją posadzki, ściany zewnętrzne piwnic – izolacja powłokowa wykonana w wykopie.

- o Uwaga – w miejscach styku ścian poprzecznych z zewnętrznymi w ryzalicie, gdzie izolacja pionowa prowadzona jest od zewnątrz i od wewnątrz należy je wyprowadzić na zakład i połączyć pionową przeponą hydrofobową.
- o Schemat wykonania izolacji pokazano na rysunku piwnic.
- o Wszelkie niejasności zgłaszać do Nadzoru Autorskiego.

F.2.4.2. IZOLACJA POZIOMA NA PŁYCI FUNDAMENTOWEJ PIWNIC

- pozioma izolacja przeciwwilgociowa powłokowa bitumiczna dwuskładnikowa.

F.2.4.3. IZOLACJE POZIOME W POSTACI PRZEPONY HYDROFOBOWEJ

- Izolacje w postaci przepony hydrofobowej wykonywać o ile możliwe od strony wewnętrznej.
- Ze względu na duże prawdopodobieństwo występowania pęknięć i szczelin wewnątrz struktury murów oraz wysoki poziom zawilgocenia, prace iniekcyjne poprzedzić wstępnym wypełnieniem rys i pustek w murze suspensją cementową.
- Otwory iniekcyjne o średnicy 18 mm należy wiercić dwurzędowo w odstępach co ok. 10-12 cm pod kątem ok. 0-30°. Poziom wiercenia otworów powinien znajdować się tuż nad poziomem przegród poziomych. Otwory po nawierceniu przeczyszczyć.
- Ze względu na ryzyko występowania wewnętrznych kawern w murze i nieznaną, zróżnicowaną chłonność muru historycznego, iniekcję należy wykonać metodą nisko ciśnieniową przy pomocy pompy i pakerów iniekcyjnych środkiem iniekcyjnym zgodnym z przyjętą technologią.
- Po wykonanej iniekcji otwory należy wypełnić suspensją cementową.

F.2.4.4. IZOLACJA PIONOWA ŚCIAN ZEWNĘTRZNYCH

- Mury odsłonić, prace ziemne prowadzić odcinkami wg wskazań Konstruktor.
- Mury fundamentowe - oczyścić z zapraw, nawarstwień oraz wysoleń.
- Mury fundamentowe zewnętrzne i wewnętrzne dostępne do odsłonięcia należy odkopać do poziomu fundamentów. Prace te należy bezwzględnie wykonywać odcinkami 1,5-2,0 m, ściśle wg wskazań Konstruktor.
- Na powierzchni ścian powyżej terenu na wysokość min 30 cm nad poziomem terenu (przyjęto do wysokości cokołu) skuć tynki i postępować z odsłoniętym licem muru jak z murem w wykopach. Podobnie skuć tynki na ścianach wewnętrznych odkopywanych w celu wykonania izolacji pionowej do wysokości min. 20 cm ponad poziom planowanej iniekcji poziomej.
- Po odkopaniu i oczyszczeniu z tynków ściany fundamentowe należy dokładnie oczyścić mechanicznie, z resztek gruntu, zapraw, usunąć luźne fragmenty podłoża. Prace prowadzić ręcznie twardymi szczotkami.

- Odślonięte mury poddać szczegółowym oględzinom pod kątem wysoleń, porażenia mykologicznego oraz uszkodzeń konstrukcyjnych.
- W przypadku potwierdzenia porażenia mykologicznego rozszczelnione lico muru ceglanego zdezynfekować preparatami grzybobójczymi zgodnie z instrukcją Producenta metodą natrysku lub nanoszenia pędzlem, min. dwukrotnie na całej powierzchni. Stosować preparaty renomowanych firm. Zakłada się dezynfekcję murów fundamentowych w ryzalicy centralnym stanowiących obudowę piwnicy istniejącej oraz w strefie widocznego zawilgocenia w miejscu rur spustowych.
- Przeprowadzić wzmocnienie lica muru preparatami mineralnymi metodą natrysku lub poprzez nanoszenie pędzlem. Stosować środki nie powodujące hydrofobizacji.
- Usunąć spoiny na całej powierzchni odśloniętego muru na gł. 2-3 cm.
- W miejscach uszkodzeń wątku muru usunąć cegły zmurszałe wraz z osypującą się zaprawą, wykonać jednostkowe przemurowania cegłą ceramiczną pełną klasy 15, dobraną pod względem wymiaru i koloru do materiału usuwanego. Do przemurowań stosować gotowe zaprawy murarskie trasowe o niskiej alkaliczności do zabytkowych murów ceglanych.
- Mur spoinować gotowymi zaprawami do murów historycznych, do stosowania w warunkach o dużym zasoleniu i podwyższonej wilgotności, tak by bruzdy wraz z licem cegły tworzyły jedną powierzchnię.
- Na tak przygotowanej powierzchni należy wykonać właściwą warstwę wyrównującą z zaprawy trasowej.
- Całość powierzchni zagruntować środkiem gruntującym w przyjętej technologii, rozcieńczonym z wodą w stosunku zgodnym z instrukcją Producenta.
- Na przygotowane i związane podłoże należy nanieść warstwę izolacji pionowej z bitumicznej dwukomponentowej wysoce elastycznej masy uszczelniającej, grubości 4 mm. Powłokę izolacyjną zaleca się układać w dwóch warstwach. Grubość pierwszej warstwy wynosi około połowy grubości wymaganej tj. ok 2 mm. W pierwszą warstwę należy wtopić siatkę z włókna szklanego, w taki sposób, aby była ona ułożona w środku warstwy izolacyjnej, bez pęcherzy i pustek. Zakłady w miejscu łączenia siatki wykonać na 10 cm.
- W miejscu połączenia ławy fundamentowej ze ścianą fundamentową należy wykonać fasetę uszczelniającą z materiału izolacyjnego poprzez wyoblenie wewnętrznego naroża (maksymalny promień wyoblenia – 2 cm).
- Po wyschnięciu izolacji na ściany zewnętrzne piwnic w strefie poniżej poziomu styku z opaską lub chodnikiem należy ułożyć płyty termoizolacyjne, z płyt twardych polistyrenu ekstrudowanego o wsp. $\lambda_{\max}=0,033$ W/m·K klejone całopowierzchniowo. W celu

uniknięcia wnikania wody pomiędzy warstwy izolacji, styki płyt termoizolacyjnych należy dodatkowo przespachlować bitumiczną masą uszczelniającą.

- Pozostała izolację pionową ścian fundamentowych części niepodpiwniczonych zabezpieczyć płytami drenażowo-osłonowymi ze styropianu ekstrudowanego gr. 5 cm, płyty kleić na akrylową szpachlę dyspersyjną. Płyty powinny być zabezpieczone geowłókniną pełniącą rolę filtru
- Wysokość wykonania izolacji od poziomu posadowienia fundamentów do poziomu min 30 cm ponad terenem oraz min. 30 cm ponad poziomem poziomej przepony iniekcyjnej wykonanej od strony wnętrza. W przypadku miejsc z wysokim cokołem – wykonać izolację pionową na pełną wysokość cokołu. Cokoł odtworzyć w tynkach trójwarstwowych z odpowiednim gruntowaniem i malowaniem powierzchni - w systemie WTA w przyjętej technologii.

F.2.4.5. IZOLACJA PIONOWA ŚCIAN PROSTOPADŁYCH DO MURÓW ZEWNĘTRZNYCH

- Ściany wewnętrzne bezpośrednio stykające się ze ścianami zewnętrznymi należy odizolować poprzez wykonanie przepony pionowej. Tam gdzie możliwe jest odkopanie ściany należy wykonać izolację pionową przy zastosowaniu masy bitumicznej, jak dla ścian zewnętrznych.
- Projektuje się izolację o następującym układzie warstw od zewnątrz:
 - o Polistyren ekstrudowany gr. 14 cm,
 - o Izolacja pionowa z masy bitumicznej dwukomponentowej gr. 4 mm,
 - o Ściana istniejąca/Podbicie fundamentów,
 - o Tynk wewnętrzny.
- W przypadku, gdy nie ma możliwości wykonania izolacji od strony gruntu należy wykonać przeponę pionową iniekcyjną.
- Ze względu na rodzaj i właściwości materiału z którego zbudowane są mury oraz niejednorodną strukturę przekroju ścian należy wykonać wstępne wypełnienie rys i pustek w murze suspensją cementową.
- W murze od strony wnętrza wiercić otwory o średnicy 12-18 mm od poziomu powyżej poziomej izolacji wykonanej pomiędzy strefą podbijaną a murem fundamentowym historycznym do poziomu sufitu w odstępach co ok. 10-12 cm pod kątem ok. 0-30°.
- Aplikację środka iniekcyjnego należy przeprowadzić nisko ciśnieniowo w otworach iniekcyjnych przy użyciu pakerów dopasowując czas aplikacji iniektu do stopnia chłonności murów.
- Po wykonanej iniekcji otwory należy wypełnić suspensją cementową.
- Cały proces wykonania iniekcji należy przeprowadzić pod nadzorem i w uzgodnieniu z dostawcą wybranej technologii.

- UWAGA ZAGADNIENIA IZOLACYJNE UJĘTO RÓWNIEŻ W OPISIE WARSTW POSADZKOWYCH.

F.2.5. ROBOTY BETONIARSKIE ZBROJARSKIE – STROPY, SCHODY wraz z okładzinami

- Wykonać nowy strop żelbetowy wg PB-W KONSTRUKCJI nad piwnicami na obszarze całego parteru tworząc poziom użytkowy na poziomie +0.00 budynku.
- Wykonać oparcie początkowego biegu schodów żelbetowych istniejących w parterze. Sposób oparcia wg PB-W KONSTRUKCJI. Nie wykonywać belki o wysokości wchodzącej w światło piwnicy ze względu na wysokość w zejściu nowymi schodami do piwnicy.
- Wykonać nowe schody zejściowe do piwnicy, żelbetowe płytowe wg PB-W KONSTRUKCJI, w okładzinie gotowych stopnic z terazzo szlifowanego gr. 4 cm na zaprawie. Kolorystykę i frakcję terazzo przedstawić do akceptacji N.A i Inwestorskiego. Terazzo wykonać z 2 cm nadwieszeniem nad wykończone lico konstrukcji schodów w duszy.
- Schody wyposażać w balustradę z profili stalowych wg projektu klatki schodowej montowaną od boku płyty schodów – opis wg pktu. F.2.13.
- Widoczne części konstrukcji żelbetowej schodów tynkować i malować w kolorze białym.
- Wykonać wzmocnienia stropu nad parterem w miejscach lokalizacji ścianek działowych wg PB-W KONSTRUKCJI.

F.2.6. ROBOTY MURARSKIE – ŚCIANY

- Wymurować ścianę konstrukcyjną w piwnicy gr 25 cm z cegły pełnej ceramicznej na zaprawie cementowo-wapiennej tynkowaną obustronnie – w obrębie sanitariatów w okładzinie glazury.
- Wymurować główny szacht wentylacyjny i instalacyjny pionowy w lokalizacji i o gabarycie nawiązującym do rozebranego komina od piwnicy poprzez parter, piętro aż na poddasze. Po wyburzeniu komina istniejącego ustalić ostateczną lokalizację nowego szachtu na wszystkich kondygnacjach tak, by na poddaszu powtarzał lokalizację komina istniejącego w zachowywanym otworze dachu.
- Komin murować z cegły pełnej ceramicznej jak ściany, pozostawiając otwarty do czasu zakończenia montażu instalacji od strony zachodniej. Powyżej poziomu płatwi dachu na poddaszu szacht przedłużyć na wykonanym wieńcu żelbetowym w zabudowie ścianek ceglanych gr 12 cm, do gabarytu rozebranego komina, odtwarzając ponad dachem formę zwieńczenia – detale płycin i gzymsu nakrywy zinventoryzować przed rozbiórką i odtwarzać – na rysunku detalu pokazano i zwymiarowano detal płyciny zgodnie z inwentaryzacją rysunkową z zasobów Zamawiającego. W płycinach bocznych szachtu montować kratki wywiewne stalowe w kolorze komina o żaluzjach poziomych i siatce zabezpieczającej przed ptakami i owadami.

- Kominy w częściach d. wozowni rozkute dla wprowadzenia szachtów wentylacyjnych zamurować cegłą jak ścianki. Tynkować, odtwarzać profile zwieńczenia.
- Wymurować ścianki działowe pomieszczeń piwnicznych, sanitariatu w hallu głównym parteru, sanitariatów i części socjalnych w szczytach skrzydeł wozowni, pokoiów biurowych i sanitariatów oraz części socjalnej na piętrze – gr. 12 cm z cegły pełnej ceramicznej na zaprawie cementowo-wapiennej.
- W sanitariacie na piętrze wykonać dodatkowo zabudowę jednostronną ścianek wydzielających sanitariat od pokoiów pracy z płyt G-K wodoodpornych na konstrukcji systemowej z izolacją akustyczną z wełny mineralnej.

F.2.7. PRACE TYNKARSKIE I MALARSKIE WE WNĘTRZACH

- W obszarze piwnic na ścianach fundamentowych istniejących skuć tynki, przeprowadzić oczyszczenie, dezynfekcję biologiczną i postępować z murem jak niżej.
- Tynki piwnic z widocznymi wykwitami grzyba oraz tynki zdegradowane przez wilgoć, zasolone i zmurszałe skuć i natychmiast usunąć z placu budowy.
- Mury w trakcie budowy przesuszyć do dalszych prac tynkarskich i glazurniczych.
- Ściany po rozszczelnieniu łoża ceglanego dezynfekować min. dwukrotnie środkiem zabezpieczającym - zwalczającym grzybobójczym, zgodnie ze wskazaniem ekspertyzy mykologicznej, środkiem atestowanym, według procedury i zaleceń Producenta.
- Przeprowadzić wzmocnienie łoża muru mineralnymi preparatem wzmacniającym, nie działającym hydrofobowo.
- Ewentualne spękania poddać ocenie konstruktora i wykonać zszyście zgodnie z zaleceniami i częścią konstrukcyjną projektu.
- Cegły silnie zniszczone usunąć z muru, wykonać uzupełnienia wątku ceglanego miejsc osłabionych i licznych podkuć – parametry techniczne cegły i zaprawy wg opisu w części konstrukcyjnej projektu TOM 2, cegłą wykonaną na zamówienie dobraną do wymiarów, faktury i koloru materiału wymienianego, na zaprawie trasowej o niskiej alkaliczności do stosowania w obiektach zabytkowych. Spoinować zaprawą spoinującą do stosowania przy dużym zasoleniu i podwyższonej wilgotności.
- Tynki skute na murach oryginalnych piwnic zastąpić tynkiem podkładowym porowatym renowacyjnym typu WTA, magazynującymi sole pod glazurę, i w dwóch warstwach – pierwsza z tynku gruboziarnistego, druga z tynku wykańczającego drobnoziarnistego – w miejscach pod malowanie.
- Tynki na ścianach żelbetowych podbicia cementowo-wapienne dwuwarstwowe pod glazurę i trójwarstwowe w miejscach pod malowanie, tynki wewnętrzne tradycyjne 3 klasy wapienno-cementowe, zacierane na gładko gr. 2 cm. Można stosować gotowe mieszanki tynkarskie.

- Powierzchnie tynkowane poza obszarami z okładziną glazury - zagruntować, malować dwukrotnie farbą o zwiększonej odporności na zawilgocenia i korozję biologiczną w kolorze białym.
- W trakcie prac remontowych w piwnicach dokumentować pod względem konserwatorskim odkryte i udostępnione wątki muru w sposób opisowy i fotograficzny. Wszystkie odsłonięte spod tynków ściany zainwentaryzować pod kątem ochrony partii oryginalnych.
- Tynki w pozostałych wnętrzach poddać ocenie Konserwatorskiej pod kątem występowania pierwotnych warstw malarskich, zachowywać w stopniu maksymalnym, przeprowadzając lokalne naprawy w technologii tynków wapiennych po usunięciu wtórnych nawarstwień cementowych i obszarów zdegradowanych odspojonych i osypujących się. Dotyczy w szczególności tynków w złym stanie w części wschodniej stajni i wozowni, łącznie z tynkami na sufitach w tej części.
- W miejscach wzmocnień konstrukcyjnych ścian i nadproży, nowych bruzd i przekuć instalacyjnych oraz w trakcie prac remontowych tynków ścian i sufitów przeprowadzić rozpoznanie tynków pod kątem pierwotnych wypraw malarskich, tynki z cennymi malaturami zabezpieczyć wg programu konserwatorskiego wnętrza.
- W miejscach wzmocnień konstrukcyjnych wykonać bruzdy pod wzmocnienia prętami stalowymi, po pracach tynki naprawiać.
- Tynki na trzcinie na stropach drewnianych historycznych poddać ocenie mykologa i ustalić szczegółowe postępowanie w zakresie ew. dezynfekcji, podklejeń i napraw. Przyjęto usunięcie tynków w części lewej (wschodniej) ze względu na wskazania Ekspertyzy konstrukcyjnej poz. 3.1.3.
- Tynki ścian i sufitów naprawiać czysto wapienną szpachlą. Na obszarach w całości odtwarzanych stosować masę czysto wapienną do nakładania warstw grubości 10-25 mm.
- W salach wystawowych i recepcyjnych parteru tynki gruntować i malować w technologii czysto wapiennej wysokiej jakości powłoką na bazie „wapna dyspergowanego”, stanowiącą naturalną farbę mineralną nie zawierającą krzemianów, stąd nie uszczelniającą i nie utwardzającą powierzchni oraz odwracalną; odpowiadającą wymaganiom „Karty weneckiej”. Nie zawierającą dodatku spoiw organicznych ani dwutlenku tytanu.
- Pomieszczenia „historyczne” parteru malować w kolorystyce ustalonej na podstawie wyników badań stratygraficznych pogłębionych w trakcie budowy. W przypadku odsłonięcia zachowanych warstw barwnych pierwotnych należy przedstawić wyniki Komisji konserwatorskiej i ew. przeprowadzić konserwację malatury wg szczegółowego programu konserwatorskiego.
- W sanitariatach, pomieszczeniach biurowych, socjalnych i na piętrze stosować gruntowanie wodorozcieńczalnym preparatem do głębokiego gruntowania o

właściwościach wzmacniających i hydrofobizujących, dla zapewnienia wysokiej trwałości wnętrz.

- Pomieszczenia j.w. malować w technologii farb silikonowych - poza pozostawianymi oryginalnymi świadkami tynku i malatury, o ile zostaną wskazane do zachowania przez Komisję Konserwatorską. Stosować farby silikonowe wzmocnione żywicą silikonową, z dodatkami glono- i grzybobójczymi przeznaczone na powierzchnie zagrożone zaatakowaniem przez glony i grzyby. Przepuszczalność pary wodnej: $sd < 0,14$ m. Współczynnik nasiąkliwości: $w < 0,1$ kg/m²·h^{0,5}. Stopień połysku: matowy, charakter mineralny.
- Poza pomieszczeniami nowo tworzonej piwnicy oraz wtórnie wydzielonego pomieszczenia na piętrze nr 104 - malowanymi w kolorze starej bieli, zakłada się przywrócenie pierwotnej kolorystyki wnętrz zgodnej z wynikami badań stratygraficznych. Szczegółowa karta kolorów wnętrz zostanie ustalona w trybie Nadzoru Konserwatorskiego na budowie i przedstawiona do akceptacji Komisji Konserwatorskiej.

F.2.8. REMONT KONSERWATORSKI WIĘŻBY I STROPÓW DREWNIANYCH Z DOCIEPLENIEM

- Warstwy stropu nad parterem w części skrzydeł wozowni i stajni oraz nad piętrem w ryzalicie, w postaci polepy, usunąć metodami niepowodującymi wstrząsów, poprzez rozcinanie i usuwanie. Gruz usunąć z obiektu.
- Ze stropem Kleina pod poddaszem w ryzalicie postępować wg PB-W KONSTRUKCJI - TOM 2.
- Wykonać warstwy izolacji termicznej i posadzkowe na stropie nad 1 piętrem w ryzalicie w technologii suchej z warstwy 22 cm wełny mineralnej twardej o współczynniku przewodzenia ciepła deklarowanym i obliczeniowym $\lambda = 0,033$ W/m²K i klasie reakcji na ogień A1 oraz z wykończeniem z podwójnej warstwy suchego jastrychu, klejonego na zakład. Ostateczną grubość elementów przyjąć po wykonaniu wylewki stropu w miejscu likwidowanych schodów na poddasze i po wprowadzeniu wzmocnień stropu. Styki z istniejącą więźbą wykonywać wg zaleceń Producenta.
- Deskowanie na stopach nad częściami parterowymi (stajnie, wozownie) oczyścić i rozebrać w celu wykonania pełnego przeglądu stopnia porażenia i wymiany elementów oraz wzmocnienia stropu, a także zabezpieczeń biobójczych i przeciwpożarowych. Szczegółowy zakres działań wg części konstrukcyjnej projektu TOM 2.
- Wykonać wzmocnienia stropów drewnianych – wg części konstrukcyjnej opracowania, elementy stalowe zabezpieczyć do klasy odporności na ogień R30.
- Odsłonięte belki i deskowanie zabezpieczyć środkami grzybobójczymi i ochrony przed korozją biologiczną oraz zabezpieczyć przeciwogniowo do stopnia NRO, niezapalności.
- Wykonać zachowawczą konserwację tynków na kominach istniejących na poddaszu.

- Wykonać zalecenia ekspertyzy mykologicznej - w zakresie usunięcia elementów porażonych przez korozję biologiczną i zawilgoconych oraz ekspertyzy konstrukcyjnej w zakresie wzmocnienia elementów zagrożonych i napraw (uzupełnienie starych gniazd w belkach, wymiana skorodowanych końcówek belek) – zakres i sposób wymiany elementów określa szczegółowo część konstrukcyjna projektu TOM 2. Zakres napraw możliwy do ustalenia po dokładnych oględzinach elementów pod kątem korozji oraz zawilgocenia w trakcie prowadzonych prac, po zdjęciu warstw polepy i górnego deskowania.
- Elementy drewniane po odczyszczeniu z drewna porażonego przez korozję biologiczną, impregnować środkiem biobójczym.
- Elementy uzupełniane wykonane z drewna sosnowego, o regularnych przyrostach rocznych, wysezonowanego, impregnowanego i posiadającego odpowiednie parametry wilgotnościowe. Wilgotność drewna wbudowywanego w więźbę dachową nie powinna przekraczać 12%.
- Po odczyszczeniu przeprowadzić impregnację całego drewna więźby dachowej i stropów (zachowywane elementy drewniane wraz z nowymi elementami wbudowanymi) środkiem grzybobójczym, przeciwowadowym, przeciwpleśniowym - solnym na bazie takich związków jak: bor, cynk, kwasy organiczne, fluor, chroniącym drewno przed atakiem grzybów i owadów niszczących drewno. Zabieg przeprowadzić na fragmentach, bez widocznych oznak impregnacji lub z cienką i zanikającą warstwą wyblyszczień impregnatu.
- Całą konstrukcję drewnianą zabezpieczyć środkiem ogniochronnym do stopnia NRO – nierozprzestrzenienia ognia, preparatem sklasyfikowanym, jako trudno zapalny wg. normy DIN 4102 B1, oraz normy EN 13501-1:2007.

F.2.9. ROBOTY POSADZKARSKIE, REMONTOWE POSADZEK, OKŁADZINA SCHODÓW

- W poziomie parteru na nowej podbudowie i wykonanych warstwach izolacji termicznej i p. wilgotnościowej - wykonać nowe posadzki z podziałem na strefy - w hallu i recepcji z gresu imitującego terakotę historyczną prasowaną, w stajniach z bruku dębowego oraz w wozowniach z terakoty imitującej posadzkę klinkierową. W sanitariatach posadzki z gresu z kolekcji spójnej z zastosowaną okładziną ścian z glazury szkliwionej.
- Przyjęto w stajni zróżnicowanie bruku pod względem wielkości kostki 10 x 10 x 6 cm (h) w miejscach d. boksów dla koni, pasy wzdłużne z kostki 8 x 14 x 6 cm (h) wydzielenie optyczne dawnego przejścia między boksami koni, oraz z takiej samej kostki w układzie poprzecznym przejście środkiem pomiędzy boksami. Bruk dębowy ze zdrowego drewna dużych pni, wykonany z pozyskanej z niego ostro krawędziowej kantówki,

czterostronnie heblowane i sztucznie suszone z kostek ciętych w poprzek słoju. Kostki układać na klej, dylatacje wg Producenta. Po wykonaniu cyklinować i olejować.

- W hallu ryzalitu i recepcji oraz w częściach komunikacji ogólnej i pomieszczeniach socjalnych projektuje się posadzki - z płytek ceramicznych prasowanych na sucho nieszkliwionych (produkt gresowy barwiony w masie) o niskiej nasiąkliwości, nie wymagających impregnacji, reakcja na ogień A1FL, obciążenia min 1300 N, właściwości antypoślizgowe $g=0,3$ klasa R wg DIN 51131 DIN 51130 170/170/11 mm.
- W hallu i recepcji wymiary 17 x 17 x 1,1 cm, w pozostałych pomieszczeniach 15 x 15 x 1,1 cm. Kolor posadzek: biały uni (starej bieli) z fryzem ciemniejszym szarym np. anthrazit uni (jasny antracyt). Kolorystykę należy ostatecznie uzgodnić z NA w zestawieniu z poddanym renowacji lastrico oraz terazzo projektowanych schodów do piwnicy. Kolorystyka do akceptacji N.A. i Konserwatorskiego.
- W wozowniach przyjęto płytki ceramiczne o wykończeniu powierzchni górnej zapewniającym łatwość czyszczenia, antypoślizgowe, barwione w masie na pełną grubość, nie podatne na wykwyty wapienne, odporne na światło i chemikalia, mrozo odporne, odporne na ścieranie, o wymiarach 14,4 x 28,8 x 4,0 cm (h) w kolorze ceglastoczerwonym. Układ płytek jak na rysunkach w jodełkę w kierunku dawnych wjazdów; w gładziach okien i drzwi, wrót oraz nad kanałami instalacji elektrycznych w układzie prostokątnym do krawędzi gładzi i kanałów.
- W pomieszczeniach sanitarnych posadzki z gresu z palety zgodnej z wybraną linią glazury szkliwionej ścian – z płytek 15 x 15 x 1,1 cm w kolorze perłowo szarym. Płytki kłaść na klej na dodatkowej izolacji z płynnej folii, wykonanej z wywiniciem na ściany.
- W pokojach biurowych na piętrze wykonać podłogi na legarach i płycie OSB, z parkietu dębowego o wielkości desek – gatunek 1, układ prostokątny do ścian z oknami. Posadzki cyklinowane i olejowane.
- W pomieszczeniu 104 na piętrze wykonać podłogę z desek dębowych na płycie OSB i na legarach.
- Na wszystkich posadzkach poza sanitariatami stosować cokoły drewniane profilowane o wys. 12 cm w kolorze stolarki drzwi danego wnętrza.
- Warstwy posadzkowe wg rysunku nr 12.
- Szczegóły uzgadniać na etapie wykonawczym po przedstawieniu próbek płytek do akceptacji Nadzoru Autorskiego i Konserwatorskiego.

F.2.10. SUFITY PODWIESZONE, ZABUDOWA G-K, ŚCIANKI DZIAŁOWE HPL

- Wykonać sufity podwieszone w pomieszczeniach: w piwnicach nr : P2, P4a,b, P5a,b, P6, P7; na parterze nr: 001b, 002a,b, 008, 015a,b; na piętrze nr: 102, 103, 107, 108a,b, z płyt kartonowo gipsowych GKI, stosować płyty jak do pomieszczeń mokrych. Rozmieszczenie opraw i punktów wentylacji zawierają rysunki szczegółowe toalet oraz sufitów nr 05.

- Wykonać dodatkową zabudowę akustyczną w pom. sanitariatów na piętrze nr 108a,b z podwójnych płyt GKI na ruszcie systemowym z wypełnieniem wełną mineralną, ze wzmocnieniami w miejscach montażu urządzeń sanitarnych - na ścianach łączących z pokojami biurowymi.
- Wykonać obudowę pionu went w pom. 109 z podwójnych płyt GK na konstrukcji systemowej.
- Wykonać obudowę rur ciepłowniczych pod sufitem wokół pomieszczeń piwnicznych systemową GKI. W pomieszczeniach toalet wzdłuż ścian wykonać w obudowie wcięcie dla instalacji oświetlenia listwowego LED – wg projektów wnętrz.
- Sufity i ścianki G-K malować w kolorze białym.
- W pomieszczeniach WC wielostanowiskowych wykonać ścianki działowe kabin sanitarnych z laminatu HPL grubości 20 mm z konstrukcją wzmacniającą, przy zastosowaniu systemu zapewniającego sztywność ścianki bez wykonywania usztywnień poprzecznych.
Okucia i elementy konstrukcji systemowej ze stali kwasoodpornej szczotkowanej, kolor laminatu RAL 9016 (biały).
- Zastosowany system oraz próbki koloru laminatu uzgodnić z N.A. Ścianki muszą posiadać wymagane atesty trudnopalności, atest higieniczny i aprobaty techniczne ITB.

F.2.11. ROBOTY GLAZURNICZE I OKŁADZINOWE

- W sanitariatach wykonać okładziny ściennie z glazury szkliwionej na klej do wysokości wg rysunków szczegółowych. W toaletach ogólnodostępnych przyjęto wykonanie cokołu profilowanego oraz zwieńczenia w formie listwy gzymsowej z glazury szkliwionej w przyjętym systemie okładzin.
- Proponowana kolekcja płytki o wym. 12,5 x 25 cm w układzie poziomym, gzymsy 10 x 25 cm, cokoły 15 x 25 cm – kolor jasno perłowy, ciepły.
- Wszystkie ściany powyżej glazury oraz sufity malować na biało farbami renomowanych firm, łatwo zmywalnymi, paroprzepuszczalnymi, matowymi.

F.2.12. ROBOTY INSTALACYJNE, BIAŁY MONTAŻ

- W projekcie przewidziano montaż urządzeń sanitarnych ceramicznych w kolorze białym. Szczegółowy dobór w trakcie realizacji w trybie N.A. Należy stosować elementy jednej kolekcji.
- Przyjęto w toaletach ogólnodostępnych umywalki nabladowe, WC wieszane na stelażu systemowym, pisuary i przegrody ceramiczne. Błaty pod umywalki z konglomeratu kwarcowo-granitowego drobnoziarnistego w kolorze perłowszarym gr. 2 cm na wspornikach stalowych wg proj. wnętrz i rysunków warsztatowych Wykonawcy.

- W sanitariacie dla osób niepełnosprawnych - umywalka i miska ustępowa dla osób niepełnosprawnych wieszana na stelażu systemowym, ceramiczne białe, z deską dla osób niepełnosprawnych.
- W WC dla niepełnosprawnych należy zamontować uchwyty stałe i wykładane ze stali kwasoodpornej szczotkowanej.
- Suszarki do rąk montowane na stałe, wandaloodporne.
- Lustra zawieszane – dobór w N.A.
- Armatura sanitarna wg opisu w projekcie branżowym, baterie naścienne czasowe w toaletach ogólnodostępnych.
- W pomieszczeniu gospodarczym 001b zabudowa meblarska z płyt MDF laminowanych w kolorze białym – szafa gospodarcza wnękowa na pełną wysokość pomieszczenia – z drzwiami harmonijkowymi na wysokość 2,50 m. Wymagania ustalić z Inwestorem i Użytkownikiem.

F.2.13. ROBOTY ŚLUSARSKIE – BALUSTRADA, ZAWIASY WRÓT.

- Istniejącą balustradę biegu z parteru na piętro podwyższyć zachowując słupki konstrukcyjne i pasy poziome i zagęścić prętami pionowymi wg rysunków szczegółowych. Na poziomie 1 piętra balustradę podwyższoną przedłużyć aż do zakotwienia w ścianie (wzdłuż spocznika piętra).
- Elementy stalowe zachowywane poddać konserwacji.
- Po podwyższeniu malować w kolorze czarny grafitowy mat z dodatkiem mielonego grafitu.
- Na całej długości wymienić pochwyt drewniany na nowy dębowy w kolorze jasnego dębu lakierowany na półmat.
- Wykonać nową balustradę schodów do piwnicy mocowaną do boków biegów – elementy konstrukcyjne i podziały jak w balustradzie poddawanej renowacji, pochwyt dębowy j.w., sposób wykończenia drewna i elementów stalowych, jak dla balustrady istniejącej poddawanej renowacji i podwyższeniu.
- Zawiasy wrót nowych stalowe wg rys szczegółowych malować wraz z pionowymi okuciami glifu w kolorze czarny grafitowy mat z dodatkiem mielonego grafitu.
- Zawiasy historyczne zachowane w niektórych otworach poddać pełnemu zakresowi renowacji i malować, jak elementy stalowe wrót nowych.

F.2.14. STOLARKA DRZWI WEWNĘTRZNYCH, WYŁAZ NA PODDASZE.

UWAGA: Konserwacja drzwi oryginalnych prowadzących w przestrzeń poddasza nad stajnią wschodnią, okna wewnętrzne na piętrze oraz okien i drzwi głównych wejściowych wraz z termomodernizacją stolarki okiennej i nową stolarką drzwi wejściowych, wg osobnego opracowania – TOM 5 PBW REMONTU– prace nie wchodzą w zakres niniejszego projektu i kosztorysowania.

- Wykonać nowe drzwi wewnętrzne D1 dwuskrzydłowe ramowo płycinowe wg zestawienia nr 20 i rysunków szczegółowych nr 23,24.
- Wykonać warstwę gruntującą w stosowanym systemie zabezpieczeń. Drzwi malować dwupowłokowo w zastosowanym systemie, wykonując powłokę natryskową pośrednią utwardzającą farbą nawierzchniową oraz powłokę natryskową nawierzchniową – z farby akrylowej lub alkidowej wierzchniej zabezpieczającej nakładanej podwójnie półmatowej – kolorystyka wg zestawienia na rys. nr 20.
- Wykonać nowe drzwi płycinowe drewniane jednoskrzydłowe pełne, lub z dolną szczeliną do pomieszczeń wentylowanych wg zestawienia i rysunków szczegółowych – nr 20,23,24. Drzwi zabezpieczyć i malować, jak wyżej.
- Drzwi nowe osadzić w otworach.
- Klamki i okucia dostosować do projektu stolarki okiennej i drzwi zewnętrznych, przedstawić do akceptacji nadzoru i Inwestora.
- Wykonać drzwi przeciwpożarowe różnych typów – jednoskrzydłowe gładkie i płycinowe - wg zestawienia na rys. 20. Drzwi na granicy stref pożarowych wyposażać w samozamykacze lub inne urządzenia samozamykające. W drzwiach płycinowych detale pakietu ppoż. i futryn wg Producenta, detale profili płycin wg projektu architektury.
- Na klatce schodowej na piętrze w stropie zamontować schody składane łamane dwukrotnie, dobrane do wysokości kondygnacji, w obudowie systemowej izolowanej termicznie o odporności ppoż EI30 – osadzone w przeszle między belkami stropowymi.

F.2.15. STOLARKA I ŚLUSARKA WRÓT WOZOWNI

- Wykonać sześć par wrót do wozowni, po trzy w każdym ze skrzydeł.
- Wrota zewnętrzne w konstrukcji ramowej z diagonalnymi wzmocnieniami od wnętrza z dębu klejonego bez widocznych łącz. Wypełnienie płycin deskowaniem diagonalnym od frontu z fazami na łączach, łączenie na wypust oraz zdublowanym deskowaniem płaskim w układzie pionowym od strony wnętrza.
- Zawiasy pasowe z płaskownika stalowego wg technologii Producenta, dobrane do obciążenia.
- Zawiasy mocować w murze na kotwy na gł. min 25 cm.
- Pionowe odcinki glifu zabezpieczyć kątownikiem stalowym, górą i dołem wykonać blokadę zamknięcia wrót zabezpieczającą glif przed uszkodzeniem, wykonać blokady kąta rozwarcia, blokady wrót w pozycji zamkniętej i otwartej z gniazdami w posadzce kamiennej, zlicowane z powierzchnią.
- Detale wykonawcze wrót, blokad i kotwienia – przedstawić do akceptacji nadzoru Autorskiego i Inwestorskiego.
- Elementy drewniane zabezpieczyć impregnatem do drewna przeciw korozji biologicznej.

- Gruntować i malować dwukrotnie w kolorze analogicznym do ujawnionego na futrynach okien brązu w odcieniu mahoniowym. Próbkę przestawić do akceptacji nadzoru A. Inwestorskiego i Konserwatorskiego.
- Wszystkie elementy stalowe okuć po montażu odłuszczyć, zabezpieczyć antykorozyjnie i malować jak w pktcie F.2.13.
- Wrota wewnętrzne dwuskrzydłowe rozwierane ze stałym naświetlem - w ramie z profilu stalowego termicznego szklone pakietem termicznym jednokomorowym.
- Sposób osadzenia wrót stalowych wg technologii Producenta, uszczelnienie i izolacja wg rysunków detali. Rysunki warsztatowe wybranego Wykonawcy przedstawić do akceptacji NA.
- Kolorystyka profili dobrać do koloru okuć wrót drewnianych – przyjęto RAL 7024 Grafitgrau.
- Szklenie pakietem jednokomorowym z zastosowaniem powłok niskoemisyjnych w celu uzyskania $U_g=0,9$: szyba zewnętrzna 6 mm bezpieczna hartowana, pustka 16 mm z wypełnieniem Argonem, z ramką ciepłą w kolorze ślusarki (ciemnoszary), szyba wewnętrzna bezpieczna laminowana 11 mm o klasie antywłamaniowości P6B.
- Na szybie zewnętrznej wykonać od strony wnętrza wzór piaskowany – logo Muzeum Łazienki Królewskie lub inne wg wskazań Inwestora – umieszczenie symbolu w celu bezpieczeństwa.
- PARAMETRY WYMAGANE DLA SZKLENIA:
 $L_t = 64\%$ - przepuszczalność światła
 $L_r = 18\%$ - odbicie światła
 $g = 36\%$ - całkowita przepuszczalność energii słonecznej
 $U_g = 0,9 \text{ W/m}^2\text{K}$ – współczynnik przenikania ciepła dla szyby (dla nachylenia 90°)
- PARAMETRY WYMAGANE DLA CAŁYCH WTÓR PRZESZKLONYCH Z NAŚWIECZNIEM STAŁYM:
 $U = 1,3 \text{ W/m}^2\text{K}$ – współczynnik przenikania ciepła

F.2.16. PROJEKT REMONTU ELEWACJI

F.2.16.1. ZAKRES ROBÓT REMONTOWYCH I KONSERWATORSKICH ELEWACJI - TYNKI

- Do prac elewacyjnych zdemonstrować rury spustowe, obróbki blacharskie gzymsów.
- Elewacje oczyścić z nawarstwień brudu i wtórnych powłok malarskich metodami mechanicznymi oraz metodą strumienia przegrzanej pary wodnej aparatem ciśnieniowym, w razie konieczności z użyciem środka powierzchniowo czynnego, przeznaczonego do usuwania starych powłok.
- Przeprowadzić lokalnie dezynfekcję powierzchni płaskich i profili ze śladami porażenia przez korozję biologiczną (w rejonie powtarzających się zawilgoceń). Stosować preparaty

na bazie dichlorofluamidu, bądź mieszaninę roztworów składającą się z pochodnych pirydyny oraz chlorku alkilobenzylodimetyloamonu. Preparat nanosić zgodnie z instrukcją Producenta, jednokrotnie na całej powierzchni i dwukrotnie w miejscach silnego porażenia przez korozję biologiczną. Zabieg kontynuować do całkowitego usunięcia zielonych nawarstwień.

- Usunąć mechanicznie warstwę tynków cementowych – w strefie cokołu.
- Usunąć mechanicznie zniszczone i zdeintegrowane fragmenty tynku (szczególnie w strefie zawilgoceń oraz uszkodzeń mechanicznych) – rejon rur spustowych, styk z budynkiem w szczególności od strony południowej.
- Dokonać przeglądu stanu tynków i detali z poziomu rusztowań, spękania poddać ocenie Konstruktora, rysy pogłębić, oczyścić.
- Wykonać wzmocnienia konstrukcyjne muru (ściany, gzymsy) w miejscach występowania rys konstrukcyjnych za pomocą przebrojenia od zewnątrz prętami stalowymi, z prętów Ø8 o unikalnej spiralnej konstrukcji z nierdzewnej stali austenitycznej, o dużej wytrzymałości na rozciąganie i dużej sprężystości. Wzmocnienie umieścić w spoinach poziomych między cegłami po nacięciu bruzd przez tynk. Pręty wkleić na zaprawie systemowej tiksotropowej w spoinach poziomych między cegłami po nacięciu bruzd w murze. Dodatkowo wszystkie spękania w ścianach murowanych skleić stosując injekt mineralny lub na bazie żywic wprowadzany w sposób kontrolowany pod ciśnieniem. Szczegóły w g części konstrukcyjnej projektu – TOM 2.
- Wykonać bruzdy wzmocnień konstrukcyjnych nadproży wrót oraz wskazane wzmocnienia, bruzdy szpałdować w technologii zapraw do muru, wg część PB-W KONSTRUKCJI TOM 2.
- Zdwojone otwory wgłębne d. izolacji przelotowej stajni zachować jako blendy zaślepić otwory wgłębne o wielkości otworów.
- Przy styku elementów murowych ze stolarką okienną, drzwiową lub innym elementem, w którym może powstać rysa, styki należy uszczelnić specjalną masą trwale elastyczną w wybranym systemie izolacyjnym, stosować masy poddające się malowaniu. Malować w celu unifikacji w kolorze elewacji.
- Przeprowadzić wzmocnienie osłabionych partii tynku poprzez naniesienie mineralnego preparatu wzmacniającego (pędzlem bądź z natrysku), który nie działa hydrofobizująco.
- Drobne rysy przerysować, oczyścić i wypełnić masą szpachlową.
- Ubytki w warstwach tynku oczyścić z osypującej się zaprawy, zagruntować i uzupełnić zaprawą z tynku podkładowego do napraw starych budynków i murów wapienno cementowego do zastosowań zewnętrznych o uziarnieniu 2 mm umożliwiającego nakładanie w jednej warstwie tynku o gr. do 25 mm. o wysokiej

paroprzepuszczalności i małych naprężeniach, odpornego na działanie wody, warunków atmosferycznych i mrozu.

- Po wykonaniu napraw powierzchnię tynków zagruntować wodą.
- Jako wykończenie powierzchni stosować tynk elewacyjny wapienno-cementowy o uziarnieniu 1 mm w grubości do 5 mm o wysokiej paroprzepuszczalności i małych naprężeniach, odporny na działanie wody, warunków atmosferycznych i mrozu.
- W celu wyprowadzenia lica stosować gładź wapienno-cementową z mineralnej szpachłówki powierzchniowej, drobnoziarnistej o uziarnieniu 0,5 mm, do stosowania na podłożach mineralnych do napraw tynków i renowacji elewacji - warstwa gr. 2 mm. Zaprawa plastyczna, łatwa w nakładaniu o dobrej przyczepności, hydrofobowa, wysoko paroprzepuszczalna, odporna na wodę i czynniki atmosferyczne, mrozoodporna. Nasiąkliwość kapilarna: $w < 0,5 \text{ kg/m}^2 \times h^{0,5}$
- Na profilach sztukatorskich w miejscach uszkodzeń warstwy nośnej należy usunąć osłabione warstwy tynku i w przypadku odsłonięcia do muru przeprowadzić zabiegi jego konserwacji jak w punkcie 8.3.3.
- Lokalnie do wypełnienia ubytków gzymsów na znacznych fragmentach stosować do odtworzenia plastyczną masę mineralną sztukatorską hamującą wnikanie wody, paroprzepuszczalną, odporną na warunki atmosferyczne, nakładaną w pojedynczych warstwach o grubości od 10 - 50 mm.
- Powierzchnię profili reprofilować warstwą unifikującą z gotowej zaprawy sztukatorskiej.
- Przeprowadzić ujednolicenie faktury w zaprawie drobnoziarnistej – gładzi mineralnej wapienno-cementowej, jak dla pozostałej elewacji.
- Podobnie postępować z detalami sztukatorskimi na elewacjach ryzalitu.
- Malować powierzchnie profili ciągnionych i detali sztukatorskich, jak pozostałą elewację.
- W strefie cokołowej wykonać na oczyszczonym i naprawionym licu muru fundamentowego na pełną wysokość cokołu – min 30 cm nad p.t. (również do tej wysokości w blendach gładkich elewacji, gdzie odsadzka cokołowa nie istnieje) izolację szlamową z wysokiej jakości szlamu uszczelniającego odpornego na siarczany do wykonywania systemowych hydroizolacji budowlanych., łącząc ją z wykonaną poniżej terenu izolacją przeciwwilgociową pionową murów fundamentowych – min. 20 cm poniżej p.t. Przepuszczalność pary wodnej (grubości 2 mm): $sd \geq 0,5 \text{ m}$. Powierzchnię zatrzeć pacą. Na tak wykonanym podłożu wykonać izolację z masy izolacyjnej, łączącej właściwości bitumicznej powłoki grubowarstwowej oraz szlamu mineralnego, mostkującego i uszczelniającego.
- Bezpośrednio po nałożeniu izolacji na cokole wykonać w technologii „mokre w mokre” powłokę z tynku renowacyjnego w systemie WTA o wysokiej odporności na siarczany i podwyższonej wytrzymałości na ściskanie wg WTA, zwiększonej wytrzymałości na

ściskanie, otwartego dyfuzyjnie, o wysokiej zdolności magazynowania soli, do nakładania pojedynczymi warstwami o grubości do 30 mm.

- Warstwę licową w strefie cokołowej wyprowadzić w gładzi mineralnej, jak dla pozostałej elewacji.
- Całość elewacji zagruntować pod malowanie farbami silikatowymi wodnym roztworem hydrofobizującym do gruntowania i powierzchniowego wzmacniania mineralnych porowatych materiałów budowlanych, głęboko wnikałym.
- Malować dwukrotnie w technologii farb krzemianowych jednoskładnikową farbą dyspersyjno-krzemianową z pigmentami tlenkowymi odpornymi na światło i alkalia, zgodnie z technologią Producenta w przyjętej kolorystyce – inna dla cokołu i ścian powyżej.
- Kolor farby według karty kolorystyki - kolor elewacji jasny ugowy, kolor cokołu ciepły szary.
- Lokalizacja opraw oświetleniowych i systemu kamer telewizji dozorowej wg PB-W INSTALACJI ELEKTRYCZNYCH – TOM 4.
- Rewizje pionów instalacji odgromowej lokalizować tuż ponad cokołem, drzwiczki rewizyjne w kolorze elewacji.
- Przeprowadzić remont tynków kominów częściowo rozbieranych oraz odtworzenie profili na kominie głównym w tynkach renowacyjnych sztukatorskich.

F.2.16.2. PROJEKT KOLORYSTYKI ELEWACJI.

- Zgodnie z wynikami przeprowadzonych Badań stratygraficznych elewacji – opracowanie poz. 3.1.9 elewacje zewnętrzne budynku posiadały opracowanie barwne w kolorze jasnym ugowym.
- Zgodnie z literaturą przedmiotu i wynikami kwerendy archiwalnej – wrota drewniane posiadały kolor „mahoniowy”.
- Proponuje się utrzymać zachowaną pierwotną kolorystykę elewacji w kolorze jasnego ugru. Ze względów użytkowych proponuje się wykonać strefę cokołu w kolorze ciemniejszym ciepłej szarości. Odtwarzane wrota drewniane w kolorze brązu z odcieniem mahoniowym – kolor wybrany na podstawie wyniku badań stratygraficznych stolarki, na której występuje jako kolejna warstwa odcień brązu.
- ELEMENTY DREWNIANE: opaska blendy oraz stolarka okienna i drzwi zewnętrznych ujęta w osobnym opracowaniu TOM 5 – wg wskazań badań stratygraficznych stolarka remontowana i odtwarzana w kolorze ciepłej szarości.
- Dyspozycje kolorystyczne elewacji wskazują rynki nr 14-19, karta kolorystyki rys nr 16.

**F.2.16.3. ZAKRES ROBÓT REMONTOWYCH I KONSERWATORSKICH
- ELEMENTY KAMIENNE PACHOŁKI Z PIASKOWCA**

- Przeprowadzić dezynfekcję elementów kamiennych pachółków. Preparat nanosić zgodnie z instrukcją Producenta, dwukrotnie na całej powierzchni, powtarzać w miejscach intensywnej korozji biologicznej. Zabieg kontynuować do całkowitego usunięcia zielonych nawarstwień.
- Usunąć wadliwie wykonane uzupełnienia z zaprawy poprzez ostrożne wykucie.
- Przeprowadzić lokalnie zabiegi odsalające w miejscach o większej koncentracji soli metodą migracji soli do rozszerzonego środowiska, kompresami z pulpy celulozowej lub ligniny nawilżonej wodą destylowaną.
- Oczyszczyć powierzchnie z nawarstwień organicznych, czarnej skorupy fałszywej patyny, zacieków i zabrudzeń metodą strumieniowo-ścierną, przy zastosowaniu dobrego dyszy, ciśnienia oraz odległości od czyszczonej powierzchni. Dobór ścierniwa i pozostałych parametrów na podstawie wykonanych prób na podłożu wykazującym różne stany zachowania. Czyszczenie należy przeprowadzić tak, by nie niszczyć oryginalnej powierzchni kamienia tzw. powierzchni autorskiej. Dalsze czyszczenie prowadzić strumieniem przegrzanej pary wodnej oraz poprzez mechaniczne doczyszczenie powierzchni przy pomocy kamieni ściernych i skalpeli.
- Wykonać fleki kamienne w miejscach większych ubytków – z zachowaniem oryginalnego podziału na elementy kamienne! Kamień stosowany do uzupełnień należy dobrać pod względem koloru, struktury i parametrów do materiału uzupełnianego – materiał j.w. mocowany przy pomocy dybli i oraz żywic syntetycznych.
- Przeprowadzić dezynfekcję właściwą kamienia preparatami jak do dezynfekcji wstępnej. Preparat nanosić zgodnie z instrukcją Producenta.
- Wykonać lokalne wzmocnienia zdeintegrowanych fragmentów kamienia, preparatem krzemoorganicznym, metodą natrysku lub pędzlowania „mokre w mokre” powierzchnię sezonować w warunkach zwiększonej wilgotności. Po zabiegu należy odczekać ok. 2 -3 tygodnie z kolejnymi czynnościami konserwatorskimi do momentu pełnego wzmocnienia kamienia oraz utraty właściwości hydrofobowych materiału.
- Wykonać uzupełnienie drobnych ubytków w kamieniu zaprawą mineralną, dobierając kolorystykę i granulację zaprawy do struktury kamienia.
- W przypadku wystąpienia rażących różnic kolorystycznych należy przeprowadzić scalenie kolorystyczne uzupełnionych partii kamienia farbą laserunkową.
- Przeprowadzić hydrofobizację powierzchni kamienia impregnatem na bazie małowcząsteczkowych siloksanów.

F.2.16.4. OBRÓBKI BLACHARSKIE, NAPRAWY DACHU

- Wykonać system podgrzewania rynien i rur spustowych – wg części instalacji elektrycznych TOM 4.
- Nieczynne kominy blaszane obecnego systemu wentylacji zdemontować i naprawić pokrycie dachowe.
- W dymniki poddasza wskazane w projekcie montować żaluzjowe czerpnie systemu wentylacji, na dachu stajni zachodniej od strony południowej montować czerpnię i wyrzutnię systemową blaszaną systemu klimatyzacji wnętrz muzealnych – malować w kolorze elementów drewnianych dachu.
- Wykonać przegląd pokrycia dachowego – w razie nieszczelności przeprowadzić naprawy.
- Wykonać nowe wyłazy dachowe 80 x 80 szczelne, w rejonie kominów z instalacjami wentylacji mechanicznej, kryte blachą miedzianą.
- W rejonie wyjść z wyłazów zamontować nowe ławy kominiarskie systemowe do stosowania na dachach krytych dachówką z zastosowaniem kitów uszczelniających dekarских i kapturków – lokalizacja wg rys. szczegółowych.
- Wykonać nowe obróbki blacharskie z blachy miedzianej w miejsce zdemontowanych - po usunięciu istniejących obróbek blacharskich podłoże oczyścić do powierzchni muru. Wykonać warstwę spadkową z zaprawy mineralnej. Na wykonanym spadku odtworzyć lub wykonać brakujące obróbki z blachy miedzianej łączonej na rąbek (dotyczy parapetów i obróbek na gzymsach, ze szczególnym zwróceniem uwagi na właściwe wykonanie i wysunięcie kapinosów, min. 2,5 - 3 cm odstawione od muru.
- Wokół kominów i włazu dachowego oraz na styku z attyką i ścianami elewacji zewnętrznej wykonać kołnierze blaszane z wywinięciem na wydrę min 15 cm i na połąć ok. 10-15 cm. Powyżej włazów wykonać tzw. kozubek.
- Na połączeniu z murem, obróbki wykonać z wywinięciem na wydrę. Podkucia tynku dla wykonania nowych obróbek wykonywać ze szczególną ostrożnością. Po założeniu obróbki w rejonie wykonania wywinięcia na wydrę - uzupełnić tynk z zaprawy elastycznej i zbrojonej siatką w celu uniknięcia spękań. Mocowania i styk obróbek z murem uszczelnić. Wywinięcie na mur kominów nie należy tynkować w wydrach. Wywinięcie w wydrach wykonać z załamaniem zapewniającym sprężyste przyleganie do muru.
- Wykonać montaż rur spustowych po remoncie elewacji.

F.2.17. SCHODY I NAWIERZCHNIE ZEWNĘTRZNE

- Od strony dziedzińca wykonać w całym pasie obecnego chodnika z płyt betonowych oraz pasów trawnika – nawierzchnię z bruku granitowego z otoczków – jak bruk pierwotny dziedzińca. Nawierzchnię wykonać ze spadkiem od budynku do rzędnych istniejących

nawierzchni dziedzińca z el. betonowych typu trylinka. Krawędzie od strony styku z nawierzchnią dziedzińca z krawężniaka granitowego 8 x 30 cm, próg nie większy niż 2 cm.

- Wymiana nawierzchni dziedzińca poza zakresem projektu.
- Pola przed wejściami do budynku i wjazdami do wozowni wykonać z płyt piaskowca 75 x 75 x 8 cm na podsypce piaskowo cementowej i podbudowie z chudego betonu ze spadkiem od budynku jak pasy bruku granitowego. Płyty piaskowca hydrofobizować.
- Stosować piaskowiec o właściwościach fizyko - mechanicznych dopuszczających do stosowania jako elementy zewnętrzne poziome. Skład mineralogiczny musi zapewniać odporność na działanie czynników atmosferycznych, trwałość i mrozoodporność - niedopuszczalne spoiwa węglanowe i ilaste oraz żelaziste i żelazisto-ilaste, niedopuszczalne warstwowanie i laminacja. Stosować piaskowiec kwarcowy (ponad 92%), o spoiwie krzemionkowo-ilastym, średnio lub drobnoziarnisty, nie pokrywający się patyną, barwy szaro – beżowo - różowej. Płyty dobierać kolorystycznie, bez użyteń i wyraźnych przebarwień, bez kawern. Próbkę kolorystyczną przedstawić do akceptacji konserwatorskiej. Dopuszczalna porowatość otwarta rzędu 8 % obj., niska nasiąkliwość wynikająca z kapilarności nie większa niż 17 g/m²s_{0,5}, niska nasiąkliwość wodą przy ciśnieniu atmosferycznym poniżej 4 % hm. Wytrzymałość na ściskanie powyżej 50 MPa. Wysoka odporność na krystalizację soli, wysoka mrozoodporność.
- Karty techniczne przedstawić do akceptacji Nadzoru Autorskiego i Inwestorskiego.
- Od strony wschodniej budynku wzdłuż drogi bitej wykonać opaskę odwadniającą budynek z bruku granitowego drobnego ze spadkiem od budynku.
- Od strony terenów zielonych wykonać opaski ze żwiru granitowego płukanego frakcji 3-5 cm z obrzeżem betonowym szarym 6/20 cm.
- Szerokości opasek wg rysunku rzutu przyziemia nr 03.
- Od strony wyjścia ewakuacyjnego ze stajni zachodniej w elewacji bocznej zachodniej wykonać schody zewnętrzne przy budynku z piaskowca – stopnice pełne h=15 cm, szer. 32 cm, spocznik z płyt 60 x 60 x 6 cm, na podbudowie z betonu C25/35, o cesze wodoszczelności W8, zbrojone siatką o oczkach 15 x 15 cm z prętów Ø10. Konstrukcję zabezpieczyć izolacją mineralną szlamową.
- W wejściach do skrzydeł wozowni w d. stancjach oraz w wejściu do stajni lewej od wschodu - wykonać pojedyncze stopnie ze stopnic pełnych H=15 cm na podbudowie betonowej pełnej na zagęszczonej podbudowie z tłucznia.
- Piaskowiec hydrofobizować i montować na zaprawie trasowej, nie powodującej wybarwień, mrozoodpornej. Dobór jak dla nawierzchni od strony dziedzińca.
- Przeprowadzić regulację zieleni na styku z budynkiem – poza zakresem opracowania.

F.3. OPIS ZAKRESU REMONTU I WYMIANY INSTALACJI WEWNĘTRZNYCH

F.3.1. INSTALACJE SANITARNE

F.3.1.1. Instalacja centralnego ogrzewania:

- Budynek Stajni Kubickiego zasilany jest obecnie w ciepło z węzła ciepłowniczego znajdującego się na poziomie parteru budynku.
- W związku z remontem budynku przewiduje się całkowitą wymianę instalacji centralnego ogrzewania.
- Nowoprojektowana instalację projektuje się w systemie rozdzielaczowym. Przewiduje się opomiarowanie poszczególnych obszarów budynku. Instalacja zasilac będzie grzejniki stalowe członowe o wyglądzie historycznym. W pomieszczeniu toalety przewidziano grzejniki płytowe gładkie.

F.3.1.2. Zaopatrzenie w wodę:

- Źródłem wody dla budynku są dwa istniejące przyłącza wody. Przewiduje się podłączenie nowoprojektowanej instalacji do przewodów zasilających istniejącego przyłącza wchodzącego do budynku w pomieszczeni węzła ciepłowniczego.
- Przyłącze wchodzące do budynku w szczycie wschodniego skrzydła budynku podlegać będzie likwidacji.
- Przewiduje całkowitą wymianę instalacji wewnętrznej wody zimnej. Instalacja dostarczać będzie wodę zimną do pomieszczeń sanitarnych i socjalnych.
- Instalacja wody ciepłej oraz cyrkulacji zasilana jest z istniejącego węzła ciepłowniczego. Przewiduje się całkowitą wymianę instalacji wody ciepłej oraz cyrkulacji obsługującej budynek.
- Z pomieszczenia węzła instalacja jest rozprowadzona do grup odbiorników. Przewiduje się opomiarowanie zużycia wody dla wybranych zespołów sanitarnych. Dla zespołu toalet w piwnicy projektuje się centralne mieszacze ciepłej wody.

F.3.1.3. Kanalizacja sanitarna

- Istniejąca instalacja kanalizacji sanitarnej podłączona jest do lokalnej sieci kanalizacyjnej poprzez 4 przykanaliki. W ramach prac objętych niniejszym opracowaniem przewiduje się całkowitą wymianę istniejącej instalacji z dostosowaniem do nowoprojektowanego układu pomieszczeń i funkcji. Projektuje się podłączenie nowoprojektowanej instalacji do trzech wylotów kanalizacyjnych.
- Ze względu na zły stan przykanalików kanalizacyjnych zaleca się ich wymianę na odcinku od wylotu z budynku do studni na kolektorze zbiorczym. (dotyczy przykanalików K1 i K3).
- Dodatkowo przykanalik K2, ze względu na zmianę rzędnej jego wylotu, należy wykonać jako nowy.

- Instalacja odbierać będzie ścieki z poszczególnych pomieszczeń sanitarnych. Kanalizacja odpowietrzona będzie poprzez wywiewki kanalizacyjne wyprowadzone ponad dach budynku.

F.3.1.4. Wentylacja mechaniczna

- Całość budynku objęta zostanie wentylacją mechaniczną (poza pomieszczeniem elektrycznym oraz pomieszczeniem węzła).
- Poszczególne części budynku obsługiwane zostaną przez odrębne zespoły wentylacyjne w zależności od ich funkcji.
- W poszczególnych pomieszczeniach zespoły wentylacyjne zapewniają właściwą jakość i parametry powietrza. Godzinowa wymiana powietrza lub ilość powietrza świeżego zostały obliczone z ilości osób lub zostały przyjęte z przeznaczenia poszczególnych pomieszczeń na podstawie polskich norm bądź standardów uzgodnionych z Zamawiającym.
- Instalacja opierać się będzie na pięciu centralach wentylacyjnych. Centrale nawiewno wywiewne z rotorowym wymiennikiem odzysku ciepła zlokalizowane będą w przestrzeni poddasza.

F.3.1.5. Instalacja chłodnicza

- Projektuje się instalację chłodniczą opartą na systemie freonowym, układ ze zmienną objętością przepływu czynnika chłodniczego.
- Budynek wyposażony zostanie w jedną jednostkę zewnętrzną zlokalizowaną na poddaszu – jednostka zewnętrzna z rozdzielonym wymiennikiem powietrze/freon i sprężarką. Wymiennik jednostki zewnętrznej połączone będą kanałami wentylacyjnymi z czerpnią oraz wyrzutnią dachową (nowoprojektowana systemowa czerpnia i wyrzutnia dachowa). Jednostki wewnętrzne podstropowe zasilane są przez instalację freonową w systemie trójnikowym.
- Instalacja zapewniać będzie utrzymywanie reżimu temperaturowego w pomieszczeniach sal wystawienniczych MŁiJ.

F.3.2. INSTALACJE ELEKTRYCZNE

W zakresie instalacji elektrycznych projekt przewiduje następujący zakres remontu:

F.3.2.1. Instalacja odgromowa, inne

- Wymiana instalacji odgromowej na przewody FeZn $\varnothing$ 8 mm po trasach istniejących. Ukrycie przewodów odprowadzających w rurkach winidurowych grubościennych pod tynkiem. Wykonanie złącz kontrolnych w zamykanych skrzynkach zlicowanych ze ścianą zewnętrzną. Drzwiczki pomalowane na kolor elewacji.
- Ogrzewanie rynien i wpustów dachowych kablami grzejnymi

F.3.2.2. INSTALACJE WEWNĘTRZNE w zakresie

- Demontaż instalacji elektrycznych w budynku. Istniejąca rozdzielnica główna nn jest nowa i pozostaje bez zmian wraz z przyciskiem pożarowym umieszczonym przed wejściem do pomieszczenia rozdzielni. Istniejące przyłącze teletechniczne wraz z szafką teletechniczną w piwnicy pozostaje bez zmian.
- Prowadzenie kabli w przestrzeni poddasza w korytkach metalowych, zejścia pionowe wykonane w rurkach instalacyjnych pod tynkiem.
- Nowa rozdzielnica główna nn budynku istniejąca wydzielona w pomieszczeniu na parterze.
- Tablice elektryczne budynku na poziomie parteru i piętra w wykonaniu podtynkowym, drzwiczki zlicowane ze ścianą. W przestrzeniach technicznych poddasza rozdzielnice w wykonaniu natynkowym ;
- Wymiana oprzewodowania instalacji dla potrzeb oświetlenia wewnętrznego, nowe oświetlenie wewnętrzne zgodnie z aranżacją wnętrz oraz wytycznymi Inwestora;
- Wewnętrzne linie zasilające, przewody do oświetlenia, gniazd ogólnych układane w rurkach instalacyjnych pod tynkiem oraz w kanałach podłogowych (tam gdzie występują).
- Oświetlenie awaryjne o natężeniu 2 lx. W pomieszczeniach oprawy awaryjne nastropowe.
- Gniazdka ogólne wg aranżacji wnętrz.
- Gniazdka dedykowane komputerowe w pomieszczeniach biurowych, recepcji, salach ekspozycyjnych;
- Zasilanie urządzeń teletechnicznych;
- Zasilanie urządzeń wentylacyjnych;
- Ochronę od przepięć;
- Ochronę od porażeń.

F.3.2.3. Instalacje teletechniczne wewnętrzne w zakresie:

- Instalacja sygnalizacji pożaru w zakresie ochrony całkowitej budynku;
- Instalację sieci telefonicznej i logicznej;
- Instalację sygnalizacji włamania i napadu (zgodnie z wytycznymi Inwestora);
- Instalację telewizji dozorowej (zgodnie z wytycznymi Inwestora), zakres stosowania i lokalizacja kamer uzgodniona z Działem Ochrony.

Szczegóły rozwiązań wg części projektu budowlano-wykonawczego - TOM 4- INSTALACJE ELEKTRYCZNE.

F.4. UWAGI KOŃCOWE.

- Przed przystąpieniem do prac remontowych i konserwatorskich oraz demontaży wykonać szczegółową inwentaryzację fotograficzną i opisową elementów poddawanych remontowi.
- Prace przy czyszczeniu tynków i usuwaniu uzupełnień oraz tynków odspojonych i zniszczonych poddać szczególnemu nadzorowi konserwatorskiemu pod kątem poszukiwania wypraw i malatur pierwotnych z czasów powstania obiektu.
- Podobnie postępować przy czyszczeniu stolarki okiennej, ościeżnic i okiennic - w celu ewentualnego potwierdzenia pierwotnej kolorystyki stolarki.
- Wszelkie podkucia i przebicia instalacyjne poprzedzić uzgodnieniem z Nadzorem Konserwatorskim.
- Z całości prac konserwatorskich sporządzić dokumentację powykonawczą.
- Całość prac objętych niniejszym opracowaniem należy powierzyć wysoko wykwalifikowanym i doświadczonym specjalistom - wykonawcom posiadającym doświadczenie w prowadzeniu tego rodzaju prac, potwierdzone odpowiednimi uprawnieniami.
- Wszelkie zmiany uzgodnić z Nadzorem Inwestorskim i Autorskim.
- Wszystkie materiały muszą odpowiadać warunkom określonym w Ustawie „Prawo Budowlane” z dnia 7 lipca 1994 r. (tekst aktualny) i Ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. Nr 92, poz. 881), i posiadać właściwości użytkowe spełniające wymagania norm, posiadać świadectwa dopuszczenia do obrotu i powszechnego lub jednostkowego stosowania w budownictwie ogólnym zgodnie z obowiązującymi przepisami.
- Do prac powinny być użyte materiały i preparaty produkowane przez firmy sprawdzone w praktyce budowlanej, w ramach jednego systemu. Prace należy przeprowadzać ściśle wg procesów technologicznych producenta, przestrzegając kolejności i warunków termicznych.
- Stosowanie różnych technologii możliwe tylko wg wskazań nadzoru, po potwierdzeniu zgodności preparatów przez Producentów i utrzymaniu warunków gwarancji na tak wykonane roboty.
- Nad całością robót zalecany Nadzór Autorski. Wszelkie odstępstwa od niniejszego opracowania należy zgłaszać do N.A.
- WYMIARY SPRAWDZIĆ NA BUDOWIE.
- PRACE PROWADZIĆ ZGODNIE Z ZASADAMI SZTUKI BUDOWLANEJ I OBOWIĄZUJĄCYMI PRZEPISAMI.